

**A SZENTLÉLEK
ELVEZET A
TELJES IGAZSÁGRA**
(Jn 16,13)

**AZ EMMAUSZ KÖZÖSSÉG
KECSKEMÉTI LELKIGYAKORLATA**

2007. július 10 – 15.

KATONA ISTVÁN

11

A jelen lelkigyakorlat anyagát bárki másolhatja,

vagy számítógépen tárolhatja.

2007-09-03 Szent Gergely napján

Kedd esti szentmise: C-év, Évközi 14. vas. utáni kedd 2007. július 10.

Olvasmány: Ter (I.Móz) 32,23-33

Amikor Jákob hazafelé tartott.....egy férfi viaskodott vele hajnalhasadtáig.....Jákob azt felelte „nem bocsátalak el, amíg meg nem áldasz engem”...Színről színre láttam az Istent.

Evangélium: Mt 9,32-38

Egyszer egy ördögtől megszállt néma embert hoztak Jézushoz. Mihelyt kiüzte belőle az ördögöt, megszólalt a néma.

Jézus bejárta a városokat és hirdette országának örömhírét, ... meggyógyított minden betegséget és minden bajt. Amikor látta a népsokaságot, megesett rajtuk a szíve, mert olyanok voltak, mint a pásztor nélküli nyáj ... Az aratnivaló sok, de a munkás kevés.

Homília (kedd este)

A mai szentírási részek mintha éppen nekünk, erre a lelki gyakorlatra íródtak volna. Ma van **Szent Benedek ünnepe**, akit Európa védőszentjeként tisztelünk, ugyanakkor egyházdoktor, és a nyugati szerzetesség atyja. 480-ban született. 547-ben halt meg. A 480-as években nehéz időket élt át Európa. A hunok végigszáguldoztak a szomszédos országokban. A barbár népek betörték Európába. Az értékek összekeveredtek. Az emberek keresték, hogy mit hoz a jövő? A Római Birodalom a felbomlás időszakát élte. Nem volt szilárd pont, nem volt biztos cél, nem volt világos jövő, csupán az Isten. De Isten van, és mindig lesz! Isten jövőt ad az embernek. Mindig alapot kínál az élethez, mindig tud célt adni a keresőnek.

1. Benedek döntött Isten mellett

Benedek Isten-kereső ember volt. Rómában a jogi egyetemet akarta elvégezni. Az első évben megdöbben kortársai léhaságától. Érezte magában a vágyat, hogy közéjük álljon, de érezte az Isten szólítását is: „Ne tedd! Nem hagyhatod el a hit útját, nem hagyhatod el Jézus követését. Nem alkudhatsz meg a világgal, hanem inkább el kell utasítanod

mindent, hogy megőrizd lelked üdvösségét, hogy megőrizd Jézussal való kapcsolatodat!”

Benedek nagy jelentőségű **döntést hozott**. Otthagya a fényes pályát ígérő egyetemet. Otthagya barátait és hozzátartozóit, és elment imádkozni a sivatagba. Imádkozni azért, hogy alkalmas legyen Isten országára, imádkozni, hogy megtegyen mindent, amit vár tőle az Úr, és lélekben növekedjen. Imádkozott, dicsérte az Urat, olvasta az Igét, böjtölt, és egyre mélyebb tapasztalatokat szerzett Isten szeretetéről.

Néhány év múlva egy szerzetes közösség meghívta, hogy legyem az előljárójuk. Amikor elment középük, akkor el akarta vezetni őket a böjtben, imádságban, önmegtagadásban és Isten szeretetében való életre. Kezdte megrendszabályozni azt a közösséget, amelyik korábban lazán élt. Néhányan ellenezték a szigorú szabályokat és összefogtak ellene. Nem akarták a megszokott laza élete elhagyni. Elhatározták, hogy megmérgezik Benedeket. Amikor együtt vacsoráztak, akkor Benedek, mielőtt ivott volna, szokása szerint, keresztet vetett a pohárra. A pohár, szétrepedt. Kiderült a gonoszság. Benedek felkelt és elhagyta őket.

Tovább böjtölt, tovább imádkozott. Hosszú éveken, évtizedeken keresztül küzdött, hogy megismerje az evangélium szerinti életet a maga teljes gazdagságában. Maga köré gyűjtött olyan férfiakat, akik radikálisan akarták követni Jézust. Amikor ez a közösség, amelyet ő gyűjtött maga köré, kitartott mellette, akkor teljes szépségében bontakozott ki az Úr szeretetében elmélyült élet. Felépítettek egy kolostort: Monte Cassinót. Ez lett a bencés rend anyaháza. Innen indult el az a szellemisség, ami az egész nyugati szerzetesség alapja lett. Benedek bölcsen határozta meg Jézus követésének formáit. A mondás: „Ora et labora!” – imádkozzál és dolgozzál! – tőle származik. Világosan felismerte, hogy az emberi szív hogyan tud Isten felé megnyílni, ugyanakkor közösségben is élni, testvéri szeretetben és szolgálatban. Azok a bölcs szabályok, amelyeket összefoglalt egy könyvecskében, ezek lettek minden európai kolostornak, szerzetes közösségnek az alapjai.

2. Engedelmség Isten szavának

Szent Benedek Istennek élt, Isten parancsai szerint formálta önmagát. Ahogy az olvasmányban hallottuk, **aki megtartja parancsaimat**, az eljut a bölcsességre. Isten parancsai a bölcsesség forrását rejtik. Nem elavult szabályok, amelyek régi kor visszatükröződései, mint ahogy azt néhányan hirdetik. Ezek az élet szabályai. Az emberi szív kibontakozásának alapjai. Erre lehet építeni jelent és jövőt, mert ha az ember ráépíti életét Isten parancsaira, meg tudja tervezni mindennapjait és kapcsolatait.

Azt hallottuk még az **olvasmányban**, hogy a bölcsesség elsajátítása nem olyan egyszerű, hogy az ember csak kinyújtja a kezét, és máris az övé. **Keresni kell** azt. Keresni kell, mint az ezüstöt, keresni kell, mint egy drága kincset, mert csak akkor nyilatkoztatja ki magát, ha az ember keresi. A kereséssel az ember egy belső csodát él meg. A vágyakozás a bölcsességre elindít egy életrendezést. Már nem a hamisat, nem a rosszat akarja megragadni az ember, hanem az igazit. Emiatt kész lemondani a hamisról.

A keresésben az ember nem halmozza a földi javakat, hanem mennyei javakat gyűjt. Nem ebbe a világba akar beleygökereződni, hanem a **természetfelettibe**. Aki keres, az képes elszakadni a felesleges dolgoktól. Tud különbséget tenni a hamis és az igazi érték között. A semmit érő, és a kincset érő között. Tud választani jót és igazat, azt, ami Isten szemében értékes. Tud emellett dönteni. A keresés azt jelenti, hogy az ember már megpillantotta a kincset. Azért tudja keresni, mert megpillantotta. A szívében már ott pislákol a felismerés, hogy létezik a kincs. Ott van benne a hit, hogy „megismerhetem. Benne élhetek. Birtokomba vehetem”. Ha megvan ez a remény, és megvan ez a látás, akkor ez a még nagyobb keresés felé ösztönöz. Az ember egyre többet tud érte tenni. Egyre nagyobb áldozatot képes hozni a kincsért, mert már felragyogott előtte annak szépsége.

Ezért fontos a keresztény életet is, mint bölcsességet megismerni. Nem lehet megelégedni néhány vallásos cselekedettel, hanem az egésznek a mélyére kell hatolni, az Isten-kapcsolat mélységeibe: „Hogyan tudnám még jobban, még személyesebben, még odaadóbban

szeretni Istent? Hogyan tudnám Vele élni az egész életemet, hogyan tudnék mindig Isten közelében lenni? Hogyan tudnám úgy élni a mindennapjaimat, hétköznapi tevékenységemet is úgy végezni, hogy azokat Istenben és Isten által éljem meg?” Ez a szentség titka. Nem különválasztva, nem szétszórva a dolgokat, az eseményeket, és a körülményeket, hanem mindent egybevonva, és mindent Isten iránti szeretetből végezve.

3. Az élet titka

Ekkor jövünk rá az **élet titkára**. Ez az, amit a Szentírás bölcsességnek mond. Megtalálni mindenben Istent. Felismerni **mindenben**, hogyan szolgálhatom Őt, és hogyan lehetek Vele élő, felszabadító, beteljesült kapcsolatban. Azért mondja a Szentírás: „A bölcsesség olyan, mint egy út.” Elindul az ember, és ezen az úton mindennap tesz egy lépést. Ahogy halad közelebb, ez a lépés egyre bátrabb lesz, mert az embert lelkesíti, hogy már közel van a bölcsességhez. Megszületik benne az öröm, hogy valamennyit már birtokol belőle. Valamennyire már rátalált. Mert a bölcsesség táplálja az embert az úton is. Isten nemcsak egy végső cél, hanem egy már most megtapasztalt valóság.

Isten azokkal van, akik őszinte szívvel keresik, és szeretik Őt. Már most megmutatja szívének jóságát. Már most érezteti közelségének örömét. Már most felemeli az ember lelkét. Mint zálogot ajándékozza szeretetének békéjét. Az ember ebből megérzi azt, hogy milyen lesz majd, amikor teljesen birtokolja Istent. Amikor egészen Neki adja életét és a szívét. Így lesz a bölcsesség bennünk csodává. Az **élet csodája** zajlik bennünk, mert megtapasztaljuk, ki Isten. Hogy milyen gyönyörű a mi emberségünk, ha Istenben éljük meg azt. Ha Isten oldaláról nézzük sorsunkat, jövőnket, akkor mennyi gazdagságot, szépséget rejt magában a Vele való kapcsolatunk.

Csak így tudjuk megérteni azt, amit Jézus mondott az Evangéliumban. Olyan egyszerű, gyermeki kérdés, amit Péter tett fel: „Mit adsz nekünk, Urunk, ha mi mindent odaadunk Neked?” Ki ne tette volna már fel ezt a kérdést? Akár tudat alatt, rejtetten, de mégis feltettük ezt a kérdést: „Uram, mi hasznom van nekem abból, hogy én Téged követlek? Mennyivel lesz jobb az életem, ha áldozatokat vállalok Érted?”

Egészen emberi kérdés. Jézus nem mosolyodott el. Nem nevette ki Pétert, hanem válaszolt neki: „Péter! Én százannyit adok. Százannyit már itt a földön: testvért, nővért, házat, földet, amit szeretnél. És a tetejébe még az örök életet is.” Ez a „tetejébe”, ez az igazi. Ez a leg-gazdagabb ajándék, az örök élet. Vagyis az Úrral való örök, boldogító együttlét. „De már itt a földön is. Testvért, nővért, és mindent, amit kérsz. Mert ha bennem élsz, ha értem élsz, tied lesz a világ. Nem tudod hogyan, mikor és milyen módon, de egyre nagyobb gazdagság lesz a tied. Egyre jobban felismered a közösségen keresztül a gazdagságot, és soha nem érzed magad társtalannak, egyedül valónak, elesettnek, szegénynek, mert bennem mindenki gazdag, aki nekem adja a szívét.”

Péter elgondolkodott. Elgondolkodott, hogy milyen csodálatos dolog Jézust követni, és erősen elhatározta, hogy Jézust mindig követni fogja. Szilárd elhatározást hozott, hogy soha ne forduljon meg benne az a gondolat, hogy talán rossz utat választott, amikor Jézus útja mellett döntött. Soha ne forduljon meg benne a hűtlenség szándéka, hogy talán máshol, más körülmények között nagyobb jövedelme lenne. Péter ekkor határozta el, hogy nem hagyja el Jézust, élete árán sem. Igaz ugyan, hogy megbotlott Pilátus udvarán, amikor a szolgáló szavára megtagadta a Jézussal való közösségét, de amikor megtapasztalta a feltámadt Jézussal való találkozásakor Isten bocsánatát, akkor újra felfegyenesedett, újra megerősödött. Egészen élete végéig, a vértanúságig hűséges maradt Jézushoz.

Ez az igazi bölcsesség. Ha megtaláljuk Istent, megtaláljuk benne az igazi életet, megtaláljuk a bölcsességet. Ha felismerjük, hogy milyen gazdagok vagyunk Őbenne, akkor semmi, és senki kedvéért soha nem hagyjuk el az Urat. Ekkor tudja Ő igazán kinyilatkoztatni magát nekünk. Ez a fontos, hogy erre a felismerésre eljussunk. A mostani lelki-gyakorlat is közelebb visz minket ehhez a döntéshez: „Uram, nem hagylak el soha! Leteszem az életemet Eléd. Mindenem a Tiéd, és megfogadom, hogy mindig hűséges és igaz gyermeked leszek, bármi áron, mert Te vagy az én legfőbb kincsem.” Amen!

1. A Szentlélek segítségével felismerjük Jézust, mint személyes Megváltónkat!

Imádkozzunk

Urunk Jézus! Kérünk, áldd meg lelkigyakorlatunkat! Kérünk segíts, hogy el tudjunk szakadni minden gondtól, félelemtől, aggodalomtól. Kérünk, add nekünk Szentleked világosságát és vezetését, hogy felismerjünk Téged, mint Urunkat és Királyunkat, mint a mi személyes életünk Megváltóját! Add, hogy ez alatt az öt nap alatt szeretetben hordozzuk egymást, türelemmel, segítőkészséggel forduljunk egymás felé. Szabadíts meg, Urunk, minden kritikától, pletykától, megszólástól, minden testvériség elleni büntőtől! Taníts meg csendesen rád figyelni. Taníts meg, hogy meghallgassuk szavaidat, és szívünkbe fogadjuk azokat!

Hálát adunk, hogy életünk körülményeit úgy alakítottad, hogy el tudtunk jönni erre a lelkigyakorlatra. Hálát adunk, hogy terved van velünk. Hálát adunk, hogy most szólni akarsz hozzánk. Hálát adunk, hogy hitben fel akarsz építeni bennünket, és Szentleked által megtölteni szeretettel és örömmel. Most megnyitjuk szívünket előtted, Urunk. Jöjj, várunk Téged! Vágyakozunk Utánad. Jöjj, megnyitjuk előtted értelmünket, akaratomkat, és keressük a módját annak, hogy a Te utadon még határozottabban, még odaadóbban járjunk. Ámen!

Üdvözlégy Mária...

1. Péter hite

János Evangéliumában, a 6. fejezetben a 69. versnél találunk egy nagyon érdekes leírást egy konfliktushelyzetről. Ez a híres **kafarnaumi beszéd**, amelyben Jézus elmondja, hogy Ő az élet kenyere. Elmondja, hogy rajta kívül és nélküle senki nem juthat be a mennyek országába. Aki nem eszi az Ő testét, és nem issza az Ő véré, annak nincs örök élete.

Az emberek megdöbbenek, hogy milyen követelményeket állít eléjük Jézus, és milyen sokat kíván tőlük ezekkel a nagy jelentőségű szavak-

kal. Jézus, amikor látta az embereket csodálkozni, majd megbotránkozni és eltávozni, hirtelen az apostolok felé fordult, és feltette nekik a kérdést: „Talán ti is el akartok hagyni?” Szinte megfagyott a levegő. Az apostolok megdöbbenek erre a váratlan kérdésre. Az általános zavar légkörében megszólalt Péter, és azt mondta: „Uram, kihez mennénk? Hiszen az örök élet igéi nálad vannak. Te vagy az Isten szentje. Te vagy Izrael királya.” Ezeket a szavakat a kegyelem hatására mondta, ami után mindenkinek eltöltötte a szívét a béke és az öröm. Mindenki megnyugodott, mert érzékelhető lett az élő hit ereje.

„Ti is el akartok hagyni?” – teszi fel a kérdést Jézus nekünk is. Mit felelsz erre? Nemcsak a hit megtagadásával lehet elhagyni Jézust,, hanem azzal is, amikor megtagadod akaratát. Az elhagyás akkor következik be, amikor az ember mást tesz, mint amit az Úr vár tőle. Mást mond, mást gondol, másra törekszik, és elhagyja Jézust. Isten annyira tiszteli szabadságunkat, hogy nem akadályozza meg elfordulásunkat. Annyira szeret minket, hogy bármennyire is fáj neki az elfordulásunk, engedi, hogy elforduljunk Tőle. Ez a legfájdalmasabb Isten szívének. Azt az embert, akit annyira szeret, látja eltávolodni. Látja, hogy a szívébe bevonul a hidegség, a közömbösség, és az elutasítás.

Az apostolok nem használták rosszra a szabadságukat. Ez a mondat, hogy „Uram, kihez mennénk?” - erre utal. Péter azt gondolta: „Uram, jó nekünk itt lenni.” Ahogy megfogalmazta ezt a Tábor-hegyen is: „**Itt vagyunk otthon** Tenálad, ez a mi hazánk, ez a mi otthonunk, mert rajtad keresztül az Isten tenyerén élünk. Ha mi elhagynánk Téged, akkor a semmibe hullanánk. Mert nincs hova mennünk”.

Isten a világmindenség egyetlen **szilárd pontja**. Rajta kívül nincs kire építeni az életünket. Ha elhagyjuk a szilárd pontot, akkor a semmibe zuhanunk. A Szentírás úgy fogalmazza, hogy a kárhozatba. Mert ott van a céltalanságnak, az értelmetlenségnek és a sötétségnek a helye. Ha elhagyjuk a célt és az értelmet, belezuhanunk az értelmetlenségbe, az ürességbe. Szabadok vagyunk, és ha az életünket értelmesen és bölcsen akarjuk kialakítani, akkor nem választhatjuk a sötétséget és a halált, hanem csakis Istent. Az Ő közelségét és szeretetét.

Péter azt is mondta: „Az **örök élet igéi** nálad vannak.” Jézus útnak nevezte magát, amely út az életbe vezet. „Aki megtartja igéimet, annak örök élete van” – mondja Jézus. Ez nemcsak azt jelenti, hogy megtanít a helyes életfelfogásra, hanem azt is, hogy az igében – Isten szavában - maga Isten működik. A Szentlélek ereje teremti bennünk az isteni életet az igén keresztül. Ezért van a szentírás-olvasásnak óriási jelentősége.

Nemcsak olvasásról van szó, mint egy bármilyen könyv olvasásánál, hanem az Ige bennünk való életéről. Ha befogadjuk Isten Igéjét, az átalakít, átformál bennünket. Nem véletlen, hogy a gonosz lélek mindent meg akar tenni azért, hogy ne olvasd a Szentírást. Azt suttogja a füledbe, hogy „fáradt vagy, majd holnap”. Máskor meg azt mondja, hogy ne olvasd, mert úgyse érted. Az ember elhiszi ezeket a kísértéseket. Mindig tologatja a Szentírás olvasását másnapra, majd harmadnapra. Egyszer aztán rádöbben, hogy már fél éve nem vette kezébe a Szentírást. Mert mindig mást akart csinálni. Ez az ember bűne. Nem engedi, hogy az Ige által átformálja őt az Isten. Nem ad lehetőséget a Szentléleknek, hogy az Igén keresztül Krisztushoz hasonlóvá tegye. Isten felkínál minden lehetőséget arra, hogy az ember megújuljon, és hasonlóvá legyen Őhozzá. De az ember nem teszi. Elfordul Tőle.

Péter harmadik mondata: „Te vagy az Isten Szentje. **Te vagy Izrael királya.**” Ezzel kifejezte azt az igazságot, hogy: „egyedül Tőled várhatjuk a megváltást. Senki mástól. Egyedül Te vagy az, aki a kezében tartja a jövőt, az ember életét. Kezedben tartod az ember boldogságát. Te vagy az, aki uralkodsz a szellemi és a fizikai élet fölött. Te vagy a király. Mi a Te királyi udvarodban vagyunk, és itt is akarunk maradni. Hiszen rajtad kívül nincs más szabadító.” Nagyon fontos, hogy szívünkbe vésődjön Péternek ez a mondata, mert a mai ember mindenütt szabadítót keres, akár tudatosan, akár tudattalanul. Mindent meg akar ragadni a világ eszközei közül, mintha az meg tudná szabadítani. Legyen az akár egy ezoterikus gyakorlat, vagy akár a hatalom, vagy a pénz. Annyira meg akarja ragadni ezt az ember, annyira tőle várja a boldogságát, hogy összeomlik, ha az nem kerülhet a birtokába. A mai ember eszeveszetten keresi a szabadítót.

Milyen jó, hogy nekünk van Szabadítónk! **Van Megváltónk!** Van királyunk! Nem kell keresni máshol, nem kell különféle keleti gyakorlatokat végezni, hogy megkeressük a szabadítónkat, hanem ki kell tárnai a szívünket Jézus előtt, és befogadni Őt. Ő a mi egyetlen szabadítónk. Rajta kívül mindenki gúzsba akar kötni téged. Mindenki rabbá akar tenni téged. Lehet, hogy a szabadság ígéretével kötözi össze a kezedet, és csak későn ébredsz fel, hogy mellé fogtál. Nem az igazi szabadítót találtad meg, mert Jézus az egyetlen szabadító!

2. A Szentlélek kegyelme

Ha ezt a három igazságot, amit Péter mondott, megfogadjuk, és befogadjuk a Szentlelket, akkor megújul az életünk. Nem elég az emberi elhatározás, hogy jó életet akarunk élni, hanem engedni kell a Szentlelket, hogy működjön bennünk. Kell az a belső alázat és odaadás, hogy felismerjük, az ember nem a saját cselekedetei által, pontosabban nem a saját törekvése által éri el a tökéletességet, hanem az Isten kegyelme által. A mi feladatunk az odaadás, az önátadás, szívünk teljes megnyitása.

Jézus királyi uralmát befogadni, ez a mi feladatunk. Ha befogadtuk, akkor meglátjuk, hogy csodálatosan megváltozik az életünk. És ezt nemcsak mi látjuk, mi tapasztaljuk, hanem más is. Aki lát bennünket, érezni fogja, hogy valami történt velünk. Érzzi, hogy valami megváltozott bennünk. Mi is tapasztaljuk, hogy bár nem reméltük, mégis valami megváltozott bennünk. A lét misztériuma megnyílt előttünk. Felismertük az élet titkát. Ez nem csupán emberi cselekvés, hanem isteni működés, az élet titka. Nem csupán belső elhatározás, és akarati nekifeszülés, hanem Isten kegyelmi működésének a csodája.

Egészen új módon tapasztaljuk meg önmagunkat ezen az úton. Korábban tele voltunk aggodalommal, félelemmel. Most mindennek nincs ereje. Nincs ereje a rossznak fölöttünk. Isten magához emel bennünket. Nincs ereje az aggodalomnak felettünk, mert ki tudunk lépni az aggodalmakból. Átadtuk szívünket Istennek. Lehet, hogy eddig azt gondoltuk, hogy semmi újat nem várunk az élettől. Most Isten elének állt, és mindent újjáteremtett. Ez a lét legnagyobb misztériuma. Nem

tudjuk, hogyan történik, de mégis ez a valóság. Isten elkezdi működését bennünk, és mi megtapasztaljuk az új létet: az Istenben való létet.

3. Belső küzdelmek és lelki fokozatok

Aki átélte a Szentléleknek ezt az átalakító munkáját, az felismeri azt is, hogy ez csupán a kezdet. Ennek az útnak végtelen fokozatai vannak. Ahogy haladunk fölfelé, egyre jobban kitarul előttünk a horizont, Isten új világa. Egyre több szépséget fedezünk fel benne.

Ugyanakkor felismerjük azt is, hogy ennek az útnak vannak nehézségei. **Küzdeni kell**, ahogy Jákob küzdött éjszaka az angyallal. Küzdött Isten áldásáért. Küzdött belső félelmeivel és szorongásaival. Bűnre hajló természetünk újra és újra vissza akar vágni. Egyszerűen nem akarja alávetni magát Krisztus királyságának. A test akar győzni felettünk.

Itt van jelentősége az önmegtágadásnak és az önfegyelemnek. Egyszerűen tudomásul kell vennünk, hogy meg kell tagadni hiúságunkat, akaratosságunkat, indulatosságunkat, mértéktelenségünket, élvezetvágyunkat, sértődékenységünket, lustaságunkat, mert csak így leszünk alkalmasak a lelki növekedésre. Ha nem tagadjuk meg, alkalmatlanok leszünk, nem tudunk növekedni. Nem tudjuk a Szentlélek átformáló hatását befogadni. Visszaesünk. Akármilyen magasra jutott valaki, aki nem vállalja az önfegyelmet és önmegtágadást, visszaesik. Senki sincs bebiztosítva. A jó és a rossz harca állandóan folyik bennünk, egészen a halálunkig. A jóért mindig küzdeni kell. Vállalni kell a küzdelmet és az áldozatot. Van olyan is, aki azt hiszi, hogy nem esett vissza, és nyugodtan tehet bármit. Azt gondolja magáról, hogy ő tökéletes. Mindenki látja a visszaesés jeleit, egyedül csak ő nem veszi észre. Ez a legveszélyesebb kísértés. Aki nem veszi észre a visszaesését, az tovább zuhan. Egyre jobban belegabalyodik a bűn hálójába.

Ezért nagyon fontos a lelkiéletben az **alázat**, hogy felismerjük, hol tartunk? Milyen az Isten-kapcsolatunk? Mi az, amit elrontottunk, és mi az, ami eltávolít bennünket az Úrtól? A továbbhaladáshoz nagy segítséget nyújt a cél meghatározása. Amikor a hegymászó kapaszkodik felfelé, nem panaszkodik, hogy milyen nehéz az út, mert látja a célt. Maga előtt látja a hegycsúcsot, amelyet szeretne megmászni.

Természetesnek tartja, hogy az út küzdelmes. A cél mindig új erőt ad neki. Ezért kell megtanulni szemlélni az örök élet szépségét és Isten jóságát.

Mindig vannak fiatalok, akik megmásszák a legmagasabb hegycsúcsokat, Magyarországról is indultak nemrég egy csoport a Himalájára. Elindult bennük egy vágy, hogy a legnehezebb küzdelmet is vállalják azért az örömért, hogy feljutottak a csúcsra. Ezt várja tőled Isten, hogy te is ennyire beleszerelmesedj a célba, az Isten országának céljába, hogy ne panaszkodj a nehézségek miatt, hanem vállald az út fáradalmait, de mindig nézd a cél szépségét és csodáját.

4. A lelki napok fontossága

Minden nap tehetünk egy lépést. Minden nap közelebb juthatunk a célhoz. Már előre érezhetjük a boldogságot, ha magunk elé tudjuk képzelni a cél szépségét és örömét. Ezért kell megtanulnunk a mindennapi hajszából kikapcsolódni. Ez elengedhetetlen a lelki élethez. Ez azt jelenti, hogy újra és újra bekapcsolódunk az Istennel való élet vérkeringésébe. Ezért fontos, hogy tudjunk időnként kiszakadni, amikor csak a lelkünkkel foglalkozunk. Meg kell keresni azt a helyet, lelkigyakorlatos házat, vagy azt az alkalmat, amikor fél napra csak Istennek szenteljük magunkat, és csak azzal foglalkozunk, hogy megerősítjük kapcsolatunkat az Úrral. Egyre fontosabbá válik ez, ahogyan a világ egyre nagyobb zajjal és nyüzsgéssel vesz körül minket. Érezzük a világ kötelékeit magunk köré tekeredni, ezért egyre fontosabbá válik, hogy elvágjuk ezeket a kötelékeket, és megerősödjünk Istenben.

A jövőt az nyeri meg, akinek erős az Isten-kapcsolata. Máté evangéliumában benne van, hogy a szelídek fogják birtokolni a földet. A szelídség azt jelzi, hogy ők nem erőszakkal, hanem Isten kegyelmével és a szeretet szelídségével akarnak győzelmet aratni a világ felett.

A csendben személyes párbeszédet folytatunk az Úrral: „Uram, mit kívánsz tőlem? Mi a Te akaratom? Mi az, amit elrontottam, mit kívánsz, hogy megváltoztassak?” Ezzel a figyelmes, Isten felé forduló lelkülettel tudunk növekedni, és változni.

Jézus megismerteti magát a csendben, és az elmélyült imában. Megismerteti magát azzal, aki tud ráfigyelni, és felé fordulni. Ilyenkor Jé-

zus megmondja, hogy mit szeretne megvalósítani az életünkben. Elmondja, hogy mi az akadály, amit le kell győznünk. Rámutat arra, hogy mi van bennünk, ami falat épít közénk és Isten közé. Lehet az harag, vádaskodás, elégedetlenség, hanyagság, kevélység, gőg, amivel megszomorítjuk a Szentlelket.

Ha igazi lelkiéletet akarunk élni, rá kell hangolnunk magunkat, hogy felismerjük Isten szavát. Fel kell tudni ismerni, hogy mi történik lelkünkben? Mi van bennünk? Milyen szándékok és irányok vannak bennünk? Jézus látja a szívünket. Látja legrejtettebb szándékainkat, látja legtitkosabb gondolatainkat. Előtte nem lehet semmit elrejteni. Ha felismerjük ezeket a belső szándékokat, és kérjük a Szentlélek segítségét, akkor tudunk változni. Az Úr kegyelméből ki tudjuk vetni magunkból a rosszat, és ráhangolódunk Isten szelídségére, szeretetére és alázatára.

Isten nem vádolni akar, hanem segíteni. Nem vet meg bennünket hibáink miatt, hanem szeretetével körülvesz minket, megvilágítja életünket, és kiszabadít a sötétségből. Közölni akarja velünk az Ő életét, a benne való új életet. A bűn lényege a sötétség. Az a belső magatartás, amellyel bezárom magamat Isten előtt. Ez nemcsak külső cselekvés, nemcsak döntés, hanem a jónak az elutasítása. Ezért veszélyes minden bűn. Azt jelenti, hogy másfelé akarunk fordulni, nem Isten útján akarunk járni. Nem az igazi boldogság felé akarunk haladni, amit Isten tervezett meg a számunkra. Ellenkezőleg. A boldogtalanság felé. Csak még nem ismertük fel, hogy az az út, amelyet a bűn által járunk, az boldogtalanságba vezet.

5. Jézus magatartása a bűnössel szemben

Isten segítő szeretetét könnyen felismerhetjük az Evangéliumokban. A Lukács 7,36-ban olvashatunk a **házasságtörő asszonyról**. Jézus megmenti őt a biztos haláltól, a megkövezéstől. Annyit mond neki, amikor a farizeusok már eltávoztak: „Én sem ítélek el. Menj, és többé ne vétkezzél!” Ezzel az asszony visszanyerte öntudatát, bátorságát, önértetét, és felemelt fejjel, a tisztaság szándékával indult hazafelé, mert volt valaki, aki annyira szerette őt, hogy megadta neki a reményt az új életre.

A Lukács 19,2-ben a csaló **Zakeust** keresi fel Jézus. Zakeus érzi Jézus elfogadó szeretetét, és egy nagylelkű fogadalmat tesz: „Vagyonom a felét a szegényeknek adom, és akiket megkárosítottam, négyszeresen fizetem vissza.”

A Lukács 15-ben a **tékozló fiú** hazatér, és lakomát ad neki az édesapja. A megtérés fölött annyira örül az apa, hogy elfelejti fia régebbi lázadását, elutasítását, és befogadja őt, mint szeretett gyermeket.

Mind a három történetnek az a lényege, hogy merjünk visszamenni Istenhez, ha eltávolodtunk tőle. Ne éljünk az önmegvetés, vagy az önelutasítás gondolatában, hanem merjünk visszatérni az Úrhoz. Higgyünk abban a végtelen irgalomban, amely ezekben a történetekben megnyilvánult: hogy Isten ennyire szeret, ennyire akarja a mi életünket, ennyire fel akar emelni magához. Ennyire vágyakozik a szívünk után.

A Jó Pásztor meg akarja menteni bárányait. Amelyik elcsatangol, utána megy, vállalja a nehéz utat, és a fáradtságot, mert annyira szereti az elveszettet, hogy nem tud nyugodni, amíg meg nem találja. Szeretné visszavezetni, és boldoggá tenni.

6. A bűn és a belső sérülés hatása

A bűnök esetében fontos, hogy felismerjük a **belső sérülések** működését. A bűn mindig eltávolodás Istentől. Hütlenség az Úr szeretetével szemben. A sérülés pedig mások bűne miatt alakul ki bennünk, ami fájdalmat jelent, nehezíti az utat Isten felé. Lehet egy bántás, lehet egy elutasítás, félelem, szorongás, szeretethiány. Sok minden okozhat sérülést az emberben. Vagy akár egy megaláztatás, egy rágalom, igazságtalanság. A sérülést hitben Jézus elé kell vinni mindaddig, amíg belsőleg fájdalmat érzünk miatta, hogy Jézus gyógyítson meg, és szabadítson meg tőle. Hogy semmi ne válasszon el az Ő szeretetétől.

Ha nem visszük sérüléseinket Jézushoz, akkor ezek megakadályozzák lelki növekedésünket. Lehet, hogy évek telnek el Istentől távol. A sérülések újra és újra a bűnbe visznek bennünket, mert nem kapott helyet az élő szeretet a szívünkben. Isten nem tudott behatolni, mert a sérülések miatt elutasítottuk Őt. Ezért olyan fontos kérni Jézustól belső gyógyulásunkat.

Lehet, hogy valaki azért utasítja el Jézust, mert **gógös**. Nem akarja engedni, hogy Jézus felemelje őt. Azt gondolja, saját maga is ki tud lépni a sérüléseiből. A távolságtartás oka lehet a **hitetlenség**. Az ilyen ember nem hiszi el, hogy Isten meg tudja őt gyógyítani. Ezért inkább távol él Tőle, és elutasítja Őt.

Pedig Jézus tegnap, ma és holnap ugyanaz – ahogy Pál apostol írja. Jézus éppen úgy, mint az első időben, éppen úgy, mint Zakeusnál, vagy a tékozló fiúnál, vagy a házasságtörő asszonynál, éppen úgy akar lehajolni tehozzád. Meg akarja gyógyítani hazugságaidat, csalásaidat. Meg akarja gyógyítani házasságtöréseidet, bántásaidat, indulataidat, hogy boldog légy, és be tudd fogadni az Ő életét.

Szent Ignác azt írja, hogy az evangéliumi képek azért olyan fontosak, mert amikor szemlélődünk, vagy elmélkedünk, akkor beleéljük magunkat egészen a jelenetekbe, mintha mi is ott lennénk, mint az egyik szereplő. Mintha mi magunk lennénk Zakeus, a házasságtörő asszony, vagy a tékozló fiú, és mielőttünk tárná ki a karját az Atya, és minket vezetne be az ünnepi házba, a lakodalmas házba, hogy nekünk örüljön.

Mit érezhettek a bűnösök, amikor megtapasztalták Jézus csodálatos szeretetét? Milyen örömuhatag járhatta át a szívüket, amikor felismerték, hogy szeretve vannak! Amikor nem a támadás, nem az elutasítás, a megaláztatás érte őket Jézus részéről, amit annyiszor kaptak az írástudóktól, hanem az elfogadó szeretet.

Amikor elmélyedünk egy bibliai jelenetben, akkor ez imára készít bennünket. Saját szavainkkal megfogalmazzuk, hogy mint tékozló fiak visszatértünk, és örülünk az Úr atyai szeretetének. Örülünk, hogy fogadásunkra lakomát készített. Ennek az imának hatalma van, mert az Igéből táplálkozik. Az Igén keresztül Jézus életet akar adni. A Szentlélek által át akar formálni minket. Jézus kincseket akar nekünk osztogatni, és rajtunk múlik, hogy mennyire fogadjuk be ezeket.

Jézus itt van! Lát bennünket, lát téged. Látja szíved minden mozdulását, és szándékát. Látja minden problémádat, és azt mondja: Jöjj hozzám! Szeretlek téged! Meg akarlak gyógyítani téged! Jöjj hozzám, és

add nekem bűneidet, nehézségeidet, mert én új életet akarok neked adni! Ne félj tőlem! Én elfogadlak téged!

A csoportmegbeszélések kérdései:

1./ Átélt-e már, hogy Jézus megváltotta az én személyes életemet?

2./ Engedem-e, hogy a Szentlélek átformáljon?

3./ Bizalommal viszem-e Jézushoz sérüléseimet és bűneimet?

2. A Szentlélek élővé teszi Istennel való kapcsolatunkat

Imádkozzunk

Urunk, Jézus, jöjj, és áldd meg mai találkozásunkat! Áldj meg minket Úr Jézus, hogy megújuljon Szentlelkedben minden kapcsolatunk! Áldj meg minket Jézus! Megnyitjuk szívünket kegyelmed előtt. Szabadíts meg, Urunk, minket minden bezárkózástól, elutasítástól, és ajándékozz nekünk békességet, gyermeki egyszerűséget! Hálát adunk, hogy velünk vagy. Hálát adunk, hogy törődsz velünk, és terved van velünk. Hálát adunk, hogy megszabadítasz minket belső görcseinktől, és igaz gyermekeddé formálsz bennünket. Légy áldott, Urunk, minden kegyelemért, amit nekünk ajándékozol, és ajándékoztál a mai nap. Légy áldott, Urunk, Szentlelked minden indításáért, minden fölismerésért, amelyben rácsodálkozhatunk szeretetedre, és megtalálhatjuk Benned életünk alapját. Ámen! – Üdvözlégy Mária.....

1. Élő kapcsolat az Úrral

A mai elmélkedésnek az az alapgondolata, hogy a Szentlélek megújítja kapcsolatunkat a szeretetben.

Amikor a Szentlélekben átéltük a megújulást, akkor már az első napokban felismertük, hogy megváltoztak kapcsolataink. Nehéz szavakban kifejezni ezt a változást, hogy mi lett mássá. Máshogy viszonyultunk a Mennyei Atyához, máshogy Jézushoz, máshogy a Szentlélekhez, másképpen önmagunkhoz, és másképpen a világhoz.

Teilhard de Chardin azt írja az „Isteni milió” c. könyvében, hogy ez olyan, mint amikor felébredünk, és hirtelen rányílik szemünk a fényre, ahogy a napsugár beragyog az ablakon. Az álom sötétségéből ráébredünk a világosság csodájára, és a szívünk megtelik örömmel és békével. A Szentlélek nélkül álomban él az ember. Sötétségben, homályban. Amikor a Szentlélek belép az ember életébe, ráébredünk Isten szépségére, Isten csodájára, az Ő jelenlétének napsugarára. Ráébredünk arra, hogy szép élni, és szép Istennel lenni. Ez az élet egyik legnagyobb kegyelme.

Szárovi Szent Szerafim azt írja egyik könyvében, hogy az egész élet célja nem más, mint a Szentlélek elnyerése. Ez egy nagyon fontos mondat! Elnyerni, és benne élni a Lélekben, ez a keresztény élet célja. Akkor minden megtelik Isten jelenlétével. Ugyanakkor érezzük azt is, hogy ez a jelenlét étellel teli jelenlét. Csupa mozgás, csupa lendület, csupa misszió, úgy, mint az első apostoli közösségben. Meghívások és küldetések. Jézus küldi apostolait, de előbb magához hívja. Eltölti szeretetével, majd megbízza őket: „Gyógyítsátok a betegeket! Szabadítsátok az ördögtől megszállottakat!” Ebben a küldetésben megtapasztalják Isten jelenlétét és a Szentlélek erejét.

A Szentlélek megtanít minket arra, hogy Jézus példáját kövessük Mennyei Atyánkkal való kapcsolatunkban. Ez nagyon fontos. Nem véletlenül nyilatkoztatta ki Jézus, hogy Isten három személy, az Atya, a Fiú, és a Szentlélek szeretetközösségében él. Az evangéliumban minden kinyilatkoztatás fontos dolog. Jézus azért nyilatkoztatta ki a Szentháromság titkát, hogy életünket teljessé és gazdaggá tegye az Atya ismeretével, a Szentlélek erejével és Ővele, Jézussal.

Jézus megmutatta nekünk az Atyával való kapcsolatát is, hogy vegyünk példát arról, hogy Ő hogyan viselkedett az Atyával. Hogy azt a teljes bizalmat és azt a tökéletes odaadást, ami a kereszten sem tűnt el a szívéből, hogy ezt próbáljuk meg életünkben megvalósítani. Hogy teljes bizalommal és tökéletes odaadással forduljunk az Atya felé.

Jézus állandóan figyelt az Atyára. Azt mondta: „Az én eledelem az Atya akarata. Az én tanításom az Atya tanítása. Semmit nem mondok nektek csak azt, amit az Atyától hallottam.” Állandó odaadás, állandó odafordulás volt Jézusban az Atya felé. Mindezt a Szentlélek által leszünk képesek megvalósítani. A Lélek hozza létre bennünk az Atya ismeretét, ahogy a szerelmes fiúban a szerelem hozza létre szerelmesének ismeretét. Szerelem nélkül nem tud mást a lányról, csak azt, hogy milyen a külseje, milyen a haja, vagy hol dolgozik? De hogy a lelkében mi van, mennyi szépség van a szívében azt a szerelem által veszi észre.

Ugyanígy működik a Szentlélek is. Csak a Lélek által ismerjük meg, hogy milyen az Isten. Hogy mi lakik Isten szívében. Hogy Ő mennyire

személyesen szeret, és mennyire vonzódik hozzánk. Ő azt akarja, hogy mi is vonzódjunk hozzá, mint legfőbb értékünkhöz.

A Lélek tanít meg minket arra, hogy a legkisebb **gondunkat** is rá merjük bízni az Atyára. Ne mi akarjuk a problémákat megoldani a világ durva eszközeivel: erőszakkal, indulattal, pénzzel, vagy hatalommal, hanem inkább a bizalom erejével és a Szentlélek bölcsességével. Az Atya a szó legmélyebb értelmében Atyánk akar lenni. Ez nemcsak azt jelenti, hogy gondot visel ránk, nemcsak azt jelenti, hogy védelmezni akar minket a gonosztól és minden támadástól, hanem az élet **teljességét** akarja nekünk adni. A teljes életet, amelyet sokszor csak részleteiben birtoklunk. Egyre jobban és teljesebben akarja nekünk átadni az Ő isteni életét.

Lehet, hogy az élet egy-egy nehéz helyzetében rá mered bízni magadat az Atyára, de ez kevés. Ő többet akar. Azt akarja, hogy minden percet bízod rá. Minden helyzetet bizz rá. Mindent, **ami veled történik**, Vele beszéld meg, és Neki add át! A Lélek egy állandó szeretetkapcsolatot akar az Atyával kiépíteni benned. Egy pillanatra se legyen bennünk kételkedés, bizalmatlanság, hanem állandó bizalommal teli ráhagyatkozás. A kicsi gyermek nemcsak egy pillanatra bíz meg az apjában, hanem állandó jelleggel, mert érzi, hogy az édesapja szereti őt.

2. A Jézussal való kapcsolat

A Lélek megújítja Jézussal való kapcsolatunkat is. Jézus valóságos Isten és valóságos ember. Az Atya átadja az Ő létét Jézusnak, Jézus pedig viszonzozza ezt a Szentlélekben. Jézus emberségében megtaláljuk a tökéletességet, minden lelki szépséget, az erények teljességét, a jószág gazdagságát. A Szentlélek azt akarja, hogy eszményképünk Jézus legyen. Felismerjük, hogy Ő a mi emberségünk tökéletes példája.

A Lélek megadja az erőt, hogy kövessük Őt, így egyre jobban hasonlítunk hozzá. Jézus azt mondta magáról: „Én vagyok a világ világossága. Én vagyok az ajtó. Én vagyok az út. Én vagyok az élet kenyere. Én vagyok az igazság.” Ezek a szavak jelzik, hogy Jézus milyen szerepet szeretne betölteni az életünkben. Ő akar a világosságunk, utunk, igazságunk, kenyereünk lenni. Ezek a szavak jelzik azt is, hogy Ő a

legfontosabbat akarja nekünk adni. Ilyen a kenyér, a világosság, az ajtó. Ő a biztos alap, amire ráépíthetjük életünket.

Sokan nem veszik észre, hogy Jézus az ő életükben hogyan működik. Nem veszik észre, hogy mit kellene tenniük, hogy Jézusnak megfelelően tudjanak élni. Ha az emberek elszakadnak Jézustól, eltűnik a harmónia belőlük és egész környezetükből. Ez a mai emberiség nagy tragédiája. Mivel megpróbál Isten nélkül élni, a lelki betegségek tömegméretűvé váltak a világban. Minél többen elszakadnak Istentől, az élet céljától, annál inkább kialakul bennük mindenfajta betegség, pszichózis és depresszió. Jézus maga az élet teljessége. Akik elszakadnak az élet teljességétől, betegek lesznek. Nemcsak azokra kell gondolni, akik kórházban vannak, hanem azokra is, akik mély keserűséget hordoznak a szívükben. Szorongásokat élnek meg, kényszerképzeteket élnek át, nem tudnak kilépni negatív gondolkodásukból. Ezek számára Jézus szabadító akar lenni. Meg akarja váltani életüket.

Fontos, hogy észrevegyük, Jézus olyan számunkra, mint egy **nyitott ajtó**. Beléphetünk a nyitott ajtón, és megtalálhatjuk Jézusban az életet. De el is fordulhatunk a nyitott ajtótól, vagy megállhatunk a nyitott ajtó előtt, és nem megyünk be. Nem merünk belépni. Nagy felelősség, hogy mit teszünk szabadságunkkal, amit Istentől kaptunk. A lehető legszomorúbb az, hogy lehetne az életünk egészen más, birtokolhatnánk a világosságot, de inkább a sötétséget választjuk. Nem akarjuk az életünket gazdaggá és teljessé tenni Jézusban. Sokan csak a tisztító-tűzben ismerik fel, hogy mennyit hibáztak, amikor elfordultak Jézustól, aki előttük állt, és adta volna az élet teljességét és szépségét, de ők nem akarták elfogadni. Mi már most felismerhetjük, hogy mi a teendőnk, és beléphetünk ezen az ajtón, hogy Jézussal együtt legyünk.

A belső sötétséget az ember nem tudja elviselni, mert érzi, hogy nem erre lett teremtve. Ha nem tud belőle kilépni, akkor menekül italba, kábítószerbe, vagy akár öngyilkosságba, vagy bűnbe. Csodálkozunk azon, hogy miért van olyan sok bűn a világban? Hát ezért. Mert az ember nem akarja elfogadni Istent. Menekül Tőle, és ennek következményeképpen keresi a megoldást abban, amiben nem lehet megtalálni. Mert nincs másik megváltó, egyedül csak Jézus Krisztus.

Jézus személyét és tanítását megismerhetjük az **evangéliumból**. A Szentlélek meg akarja mutatni nekünk Isten szavát, hogy megelevenedjen bennünk a jézusi élet. Az igének a szívedbe kell hatolnia, akkor válik életté. Ezt hozza létre a Szentlélek. Amikor Szent Ferenc részt vett a szentmisén mint világi ifjú, és hallotta Jézus megtérésre vonatkozó felhívását, akkor a Szentlélek élővé tette számára ezt a mondatot. Hazament, és heteken keresztül ezen gondolkodott. És megtért! Ez a Szentlélek műve. Amikor hirtelen fölvilan előttünk, mint a tűz az ige egy üzenete, ami értékrendünket megváltoztatja és megváltozik az életünk is!

Ezt minden szent életében megtalálhatjuk. Ugyanez megtörténhet saját életünkben is, ha hallgatunk Isten szavára. Ha csupán olvassuk a Szentírást, de nem engedjük a szívünkbe, az olyan, mintha a Balaton partján állnánk, és állandóan panaszkodnánk a melegre. De ha közelebb megyünk a vízhez, és belevetjük magunkat, akkor az felfrissít. Ugyanígy van Isten Igéjével is. Ha távol vagyunk az Igétől, és panaszkodunk, hogy milyen nehéz az élet, akkor az Úr azt mondja: „Menjél közelebb az Igéhez! Jöjj közelebb hozzám! Frissülj fel bennem és általam, és akkor megváltozik az életed.”

3. Az emberekkel való kapcsolataink

A Szentlélek átalakítja a rokonaidal, gyermekeiddel, szüleiddel, barátaidal való kapcsolatodat is. Ennek az átalakításnak az a lényege, hogy Jézusban kezded látni őket, Jézust akarod bennük szolgálni. Semmi mást nem akarsz, mint szeretetet és örömet ajándékozni nekik. Az emberi szeretet könnyen elfárad. Amikor újra és újra találkozol valakinek a hibájával, vagy a házastársad gyengeségeivel, nehézségeivel, szembenállásával, akkor idővel elfárad benned a szeretet.

Isten szeretete azonban nem fárad el. A Szentlélek türelmessé teszi a szívedet. Minden nap megtölti új szeretettel, és ennek a frissességével, hogy tudjad szeretni a társadat, barátaidat vagy édesanyádat évtizedeken keresztül, fáradhatatlanul. Mert a Szentlélek újjáteremti, újratölti minden nap a szeretet ajándékát benned.

A válások magas száma egyértelműen bizonyítja, hogy az emberi szeretet milyen törékeny. Könnyen megsérül, elmúlik, és utána marad

egy nagy üresség. A csalódás üressége. Ha a válni akarók megtérnének, és szívükbe fogadnák a Szentlélek szeretet üzenetét, megújulna a házasságuk, és új szívvel tudnák szeretni egymást.

A Szentlélek nemcsak a szeretetet újítja meg kapcsolatainkban, hanem a **hitet is**. Ráirányítja szívünket az igazságra, hogy Isten bennünk van, és általunk akar cselekedni. Ha van olyan ember a környezetedben, aki nem hisz, akkor rajtad keresztül Isten meg tudja érinteni a lelkét, ha benned megelevenedik a hit. Jézus azt mondta: „Ti vagytok a föld sója. Ti vagytok a világ világossága.” Ő ezt komolyan gondolta. Tényleg az Ő fényét tudod továbbadni, ha ráfigyelsz, és engeded, hogy rajtad keresztül sugározzon Krisztus világossága.

Mindig lehet reménykedni a másik megtérésében. Lehet, hogy még hitetlennek mutatja magát, vagy félig hívőnek, de a szíve mélyén már hisz. Lehet, hogy egy életen keresztül hitetlennek mutatja magát, de belül hisz, és vágyakozik Isten után. Talán csak a halálos ágyán mondja ki, hogy szereti Istent. Nem biztos, hogy meglátjuk, megtapasztaljuk a másik megtérését, de hinni lehet abban, hogy ha imádkozunk érte és élő szeretettel vesszük körül, akkor elkezd dolgozni benne a Szentlélek.

Valaki elmondta, hogy egyik rokona hallani sem akart a megtérésről. Amikor súlyos beteg lett, és közeledett az utolsó órája, bement hozzá a kórházba, és azt mondta: „Ne felejtse el, hogy bármit tettél az életében, Isten nagyon szeret téged. Mondjuk el most közösen a bánatimát.” Ezt elfogadta, és őszinte szívvel, könnyek között megbánta élete minden bűnét. Nagy békességgel halt meg. Mi történt itt? Egy ember megmenekült az örök kárhozattól, mert az utolsó percben átadta szívét Istennek. Isten országa megszületett benne, mert felismerte a bánatban, az Isten szeretetében az új életet. Ahogy a jobb lator is élete utolsó pillanatában tért meg, ez előfordulhat a mi környezetünkben is. A lényeg az, hogy higgyünk. Legyünk készen. Közvetítsük Istent azok számára, akik eddig ellenálltak Neki.

Meg kell találni Jézusban az **új életet**. Ha kilépünk az irigység, versengés, gyűlölködés, önzés, szorongás ördögi köréből, ami kapcsolatainkat sokszor jellemzi, akkor képessé válunk arra, hogy Jézus szelíd-

ségét és alázatát közvetítsük. Csak merni kell hadat üzeni az irigységnek, féltékenységnek, hiúságnak, és gyűlölködésnek. Ne tőrjünk meg a szívünkben ilyen érzéseket, mert ezek mind akadályai lehetnek a Szentlélek működésének.

Amikor azzal térünk haza rendszeresen a napi munkából, hogy holt fáradt vagyok, és nincs semmihez sem kedvem, akkor ennek sokszor nem az az oka, hogy fizikailag vagy szellemileg elfáradtunk, hanem az az oka, hogy negatív szellemi hatásokat: rosszindulatot, haragot, versengést, gyűlölködést hordozunk magunkban, és ez fáradttá tesz bennünket. Ezek ki tudják fárasztani a lelkünket. Holtfáradttá tudják tenni az embert.

A szeretet mindig újjáteremti a szívet. Minden a Szentlélek ajándéka bennünk, ha a szívünk újjáteremtődik a szeretetben. Ha befogadjuk a Szentlélek erejét, akkor tud működni a szeretet a munkahelyi kapcsolatainkban, vagy bármilyen kapcsolatunkban is.

4. Önmagunkkal való kapcsolatunk

A Szentlélek megújítja önmagunkkal való kapcsolatunkat is. Most, hogy a kormány gondoskodott arról, hogy a kisebb fájdalmakkal ne menjünk orvoshoz, mert mire időpontot kapunk, már rég elmúlik a fájdalom, ez arra ösztönöz bennünket, hogy betegségeinket gyakrabban vigyük Istenhez. Neki mindig van ideje. Éjjel-nappal fogad bennünket. Nem kell nála vizitdíjat sem fizetni. Ez a helyzet arra ösztönöz minket, hogy nagyobb felelősséggel gondoskodjunk testünk és lelkünk állapotáról.

A Szentlélek megtanít minket arra a bölcsességre, hogy felismerjük betegségeink igazi **gyökereit**. Nem mindegy, hogy mit engedünk be gondolatainkba. Nem mindegy, hogy milyen hatások érvényesülnek szívünkben. Ha valaki engedi, hogy a keserűség, a szorongás eluralkodjon a gondolataiban, ennek testi következményei is lehetnek. Ha engedi, hogy a félelem eluralkodjék benne, ne csodálkozzon, hogy szívproblémái, vagy gyomorbetegségei lesznek. Betegségeink nagy részének mi magunk vagyunk az okai!

Évek óta hallunk tanításokat, és olvasunk könyveket arról, hogy a lélek állapota hogyan hat a testünkre. Sokszor elfelejtjük ezt a tényt és

nem vagyunk következetesek. Nem törődünk gondolatainkkal, nem törődünk a rossz hatásokkal, és csak élünk úgy, mint eddig. Ha haragban, vagy szorongásban élünk, testünk megbetegszik.

Nagy **felelősség a szabadság**. Isten szabadnak teremtett bennünket, de élni kell a szabadsággal, hogy a rossz ne uralkodjon el gondolatainkban és szívünkben. Pál apostol figyelmeztet bennünket az 1 Korintus 6,19-ben: „Nem tudjátok-e, hogy testetek a Szentlélek temploma? Nem tudjátok, hogy nem vagytok a magatokéi? Hordozzátok Istent a testetekben!” Csodálatos mondatok ezek! A Szentlélek temploma azt jelenti, hogy Isten szépsége, Isten rendje, Isten békéje lakik bennünk, ha engedjük. Ezért nem szabad elhanyagolni lelkünket, vagy testünket. Meg kell oldani belső problémáinkat. „Nem vagytok a magatokéi. Isten tulajdonai vagytok. Isten templomai vagytok.”- írja Pál apostol Úgy kell magamra nézni, hogy Isten temploma vagyok. Hivatásom, hogy Isten életét felszabadítsam magamban, hogy eszköze tudjak lenni minden helyzetben az Ő Szentlelkének.

Gondoljunk arra is, hogy mennyire tartom rendben az **érzelmeimet**? Amikor a tanítványok visszatértek apostoli útjukról, azt írja az evangélium, hogy Jézusban felujjongott a Szentlélek. Hálát adott az Atyának, hogy oly sok csodával kísérte a kezdő tanítványok igehirdetését. Felujjongott a Szentlélekben, mert érezte Isten irgalmát, látta az Atya bölcsességét megnyilvánulni. Érzelmünket rendben kell tartani. Vannak-e szent érzelmeink? Vannak-e szent örömeink? Vannak-e belső megtapasztalásaink az Úr szeretetéről és jóságáról?

A Getszemáni kertben Jézus megosztotta fájdalmas érzelmeit az Atyával. Elmondta neki, hogy mennyire szomorú: „Halálosan szomorú az én lelkem.” Ugyanakkor azt is elmondta: „Uram, vedd el a szenvedés kelyhét, de ne az én akaratom legyen, hanem a Tiéd.”

Megbeszéljük-e szomorúságainkat az Atyával? Elmondjuk-e, hogy mi fáj? Részletesen, mintha egy ember ülne velünk szemben? Elmondjuk-e, hogy: „Uram, nekem ez fáj. Ezt akarom megosztani Veled.”

Ne engedjük, hogy a kis **dolgok hiánya** napokon keresztül szomorúvá tegyen. Sokszor kinézünk valamit egy reklámújságból, utánajárunk, és ha nem kapjuk meg, akkor napokon keresztül tele vagyunk dühöngés-

sel. Pedig mennyire fölösleges dolog mindez. Egyedül Isten elég az ember szívének. Az aggodalmak, elégedetlenségek, hiányok nagyon el tudják venni a lelki békénket. Ilyenkor különösen fontos a Szentlélekhez fordulni. Tőle kérni az erőt, a békét, és túllépni a szomorúságainkon, amelyeket kis dolgok miatt érzünk.

Jó megtanulni **egyszerűen** élni, és minden napunkat Istenre bízni. Jézus egyszer azt mondta egy misztikusnak: „Aki befogadja az én szeretetemet, és bennem él, az a legnagyobb ajándékot tapasztalja meg.” Ezt megtaláljuk a János Evangéliumban is: „Aki szeret engem, ahhoz elmegyünk, és benne fogunk lakni az Atyával.” Ez a szívek egysége. Erre akar megtanítani az Úr, hogy így legyünk a Szentlélek templomai, és Isten szentségét hordozzuk magunkban.

5. A gonosz lélek működése

A megszentelődés lehetősége mellett megvan a szabadságunk, hogy nem a szentséget, hanem a gonoszságot akarjuk hordozni a szívünkben. Hogy a rosszat sugározzuk és nem Jézust. Tisztában kell lennünk azzal, hogy a gonosz léleknek vannak olyan rejtett kísértései, amelyekre sokszor nem figyelünk fel, és mégis nagyon erősen tudnak működni az életünkben. A gonosz lélekre jellemző a ravaszság, és a rejtőzködés. Nem mindig nagy bűnökkel kísért, hanem sokszor olyan dolgokkal, amelyeknél észre sem vesszük, hogy ő van a háttérben.

A Szentlélek rámutat arra, hogy a gonosz lélek mivel befolyásolja az életünket. Egy ilyen pont lehet a **képmutatás**. Például, amikor van valamilyen kötelék, helytelen ragaszkodás az életünkben, és úgy teszünk, mintha semmilyen ragaszkodásunk nem lenne. Úgy tekintünk önmagunkra, mintha teljesen tökéletes keresztények lennénk. Úgy gondoljuk, hogy minden rendben van, pedig semmi nincs rendben. Ez a képmutatás vonatkozhat egy rossz tulajdonságunkra, hibánkra, rossz magatartásra. Úgy teszünk, mintha nem történe semmi. Nagyon nehéz szembenézni hiúságainkkal, uralomra törő természetünkkel. A Szentlélek rámutat arra, hogyan szabaduljunk meg ezektől, és mennyire fontos megszabadulni tőlük, hogy az Ő templomai lehessünk. Meg kell keresnünk a rejtett kísértéseket!

A másik ilyen ravasz kísértés a **vádaskodás**, a lázadó gondolatok az Úr ellen. Sokszor egészen egyszerű dolgokról van szó. Ha valami nem sikerült, és elkezdjük vádolni az Urat. A gonosz lélek mindig azon mesterkedik, hogy homályba borítsa előttünk Isten végtelen szeretetét.

Egy lány elment egyszer táncolni, és egy fiú nagyon megtetszett neki. A fiú hazakísérte. Néhány alkalommal találkoztak, és a lány azt gondolta, hogy feleségül fogja őt venni. Amikor a fiú elbúcsúzott tőle véglegesen, akkor tele volt vádaskodással az Úr ellen. Ez megismétlődött még egyszer. Úgy gondolta, hogy a második fiút már biztosan az Úr küldte. Állandóan imádkozott, hogy ebből házasság legyen. És ez a fiú is elfordult tőle. Akkor megint tele volt vádaskodással az Úr ellen, és elhatározta, hogy nem is fog imádkozni. Sokszor így akar a gonosz lélek eltávolítani Istentől. Van egy elvárásod, vagy elképzelésed, de nem ellenőrzöd a Szentlélek bölcsességével. Saját vágyaidat akarod, hogy Isten teljesítse, és nem jön be, akkor tele leszel vádaskodással. Így hamisítja meg benned Isten szeretetét a gonosz lélek.

Harmadik ilyen pont lehet az **aggodalmaskodás**. Jézus azt mondja: „Az én békémet adom nektek.” Az aggodalmaskodás elűzi belőlünk Jézus békéjét. Lelkünk vergődik a bizonytalanságok miatt. Képzeletünk felnagyítja a veszélyeket. A gonosz lélek a félelmeket állandóan a szívünkbe helyezi, és így bizalmatlanok leszünk Istennel szemben. Hitünk nem tud növekedni, eltávolodunk az Úrtól.

A gonosz ravasz kísértése még a **keserűség és a reménytelenség**. Egyik a másiknak a következménye. A reménytelenség veszélybe kergeti a hit ajándékát. Mert a reménytelen ember egyedül érzi magát. Nem hiszi, hogy Isten vele van. Nem hiszi, hogy szereti őt az Úr. Ilyenkor könnyen fölélbred az öngyilkosság gondolata. Amikor az ember úgy érzi, hogy nincs értelme az életnek. Az élet értelmét nem Istenbe, hanem önmagába és a világba helyezi.

Hogy mennyire ott van Jézus még a reménytelen ember életében is, erre szép példa az Evangéliumból a 38 éve beteg ember esete. Ez a béna ember mindennap kivitte magát a gyógyító vizet adó forráshoz, és mindennap reménykedett, hogy „ma talán meg fogok gyógyulni.” Képzeld el! 38 éven keresztül mindennap! Akkor Jézus odament, és

azt kérdezte: „Akarsz-e meggyógyulni? Igen? Akkor kelj fel, és járj!” Egy pillanat alatt felkelt, és járni kezdett! Határtalan örömmel volt tele a szíve. Isten előtt nincs reménytelenség. Nincs lehetetlenség. Nincs reménytelen helyzet. Jézus azt akarja, hogy szabadulj meg a gonosz lélek támadásaitól, és élő, személyes kapcsolatba lépj Vele!

Gondold végig ezeket a kérdéseket:

- 1./ Mennyire élő a kapcsolatod Jézussal?
- 2./ Engedem-e, hogy a Szentlélek átalakítsa kapcsolataimat?
- 3./ Mennyire teszek tanúságot rokonaim, családom, környezetem előtt? Szolgálom-e bennük Jézust?

3. A Szentlélek megtanít Jézus útján járni

Imádkozzunk

Mennyei Atyánk! Kérjük, mutasd meg nekünk, hogy milyen életet vársz tőlünk! Szeretnénk megtalálni a helyes utat. Nem akarunk tévedésekben élni, elpocsékolni fölösleges dolgokra az időt. A legfontosabbat akarjuk tenni. Mutasd meg, hogyan nyerhetjük el egyre teljesebben azt az életet, amit megígértél nekünk! Kérjük, nyisd meg szívünket Szentlelked előtt, hogy a Lélek világosságában és örömében dicsérjünk és magasztaljunk Téged!

Üdvözlégy Mária...

1. Isten vezet

A mai alkalommal arról fogunk elmélkedni, hogy mit jelent a Szentlélek vezetése szerint élni, és a karizmákat helyesen használni. Először szeretnék egy rövid tanúságtételt felolvasni, amely Nagy László nevű testvérünkről szól. Egyszer sietve elindult a Tömő utcába egy evangelizációra. Lekéste a buszt. Ahelyett, hogy mérges lett volna, elkezdte dicsőíteni az Urat: „Uram, köszönöm, hogy Te ebből a helyzetből valami nagyon szépet akarsz kihozni.” Mire ezt elmondta, megjelent a szomszédasszonya, és azt mondta, hogy milyen jó, hogy találkoztak, mert egy fontos gyógyszerre lenne szüksége, de már annyira fáradt, hogy nem tud lemenni a Ferenciek terére. Odaadta a receptet, és kérte, hogy váltsa ki a gyógyszert. A testvér szívesen vállalkozott erre, és hálát adott az Úrnak, hogy – íme megvan, amiért a buszt le kellett késnie. Elindult a Ferenciek terén lévő gyógyszertárba, de ott azt mondták, hogy ez a gyógyszer csak a Nagyvárad téren kapható. A testvér ideges lett, hogyan jut el időben a Tömő utcába, de újra hálát adott az Úrnak, mondván: „Te tudod Uram, hogy mit akarsz ezzel elérni!” Elment a Nagyvárad tésre, megkapta a gyógyszert, és örömmel sietett vissza a Tömő utca felé. Éppen 7 óra 10 perckor ért oda. Az evangelizáció akkor kezdődött, mert valami miatt késtek a testvérek. Így hálát adott az Úrnak: „Uram, a gyógyszert is kiváltottam, ide is elértem, és milyen jó, hogy megőriztem a lelki békémet!”

Az Úr vezet! Küld. Ajándékokat ad, helyzeteket teremt. Nagyon sok múlik azon, hogy mi hogyan reagálunk ezekre? Indulattal, dühöngéssel, feszültséggel, békétlenséggel, vagy pedig szelídséggel, alázattal és az Úrra való figyelemmel. Mert a gonosz lélek – bármennyire is úgy érezzük, hogy távol vagyunk tőle -, lesi az alkalmakat, hogy békétlenné tegyen. Ha nagyobb bűnökre nem is tud megkísérteni, de békétlenné tud tenni, és ezáltal eltávolít az Úrtól. Belső feszültségeket, indulatokat hoz létre különféle kellemetlen helyzetek teremtésével. Résen kell lennünk! Meg kell figyelni, hogy mi az, ami minket békétlenné tesz, és hogyan őrizhetjük meg az Úrral való bensőséges kapcsolatunkat úgy, hogy ne engedjünk a gonosznak, és ne maradjunk távol az imádság szellemétől.

Az Apostolok Cselekedeteiben is olvashatunk ilyen helyzetekről. Figyeljük meg, hogyan reagáltak az apostolok! Péter apostol egyszer egy lapos tetejű ház emeletén imádkozott. Látomása volt, melynek során egy lepedő ereszkedett alá az égből, ami mindenféle csúszómászóval volt tele. Hangot is hallott, amely azt mondta neki: „Egyél, Péter!” A zsidó étkezési szokások miatt nem volt szabad ilyen ételleket fogyasztania, ezért azt mondta: „Távol legyen tőlem, Uram.” A lepedő háromszor ereszkedett le, és a hang azt mondta: „Amit Isten tisztává tett, azt te ne tedd tisztátalanná!” Ezen elkezdett Péter gondolkodni. Az imádsága végén kopogtattak a római százados szolgái: „Jöjj! Hivat a mi urunk, mert szeretne meghallgatni téged!” A pogány Kornéliusz szolgái voltak!

Péter ekkor értette meg a látomást: „Amit Isten tisztává tett, azt te ne tedd tisztátalanná!” A törvények szerint a zsidó embernek nem volt szabad belépnie egy pogány ember házába, mert akkor tisztátalanná vált. Ahhoz, hogy újra visszanyerje a tisztaságát, áldozatot kellett bemutatnia. Péter átlépte most ezt a szabályt. Belépett a házba, ahol összegyűlve találta Kornéliusz családját, rokonságát, barátait, szolgáit, és kérdezgetni kezdték őt Jézusról. Pétert betöltötte a Szentlélek. Bátoran és világosan beszélt Jézus haláláról, és feltámadásáról. Végül a Szentlélek szállt a pogányokra. Elkezdtek nyelveken beszélni, és dicsőíteni az Urat. Péter megrendült: „Ha a Szentlélek nem válogat, akkor én sem válogathatok. Ha a Szentlélek szállt a pogányokra,

akkor nekem el kell fogadnom őket testvérként. Többé nem idegenek, nem a megvetett embereket kell látni bennük, hanem a testvért.”

Elújságolta az apostoli közösségnek, hogy leszállt a pogányokra a Szentlélek, és fogadják ők is testvérként a pogányokat, hiszen Isten nem személyválogató. Az apostolok missziójában ez nagy fordulat volt. Kitérték az ajtót a pogányok előtt, és elindultak téríteni a világ minden tájára.

2. Hogyan fogadjuk a váratlan helyzeteket?

A Szentlélek helyzeteket teremt, körülményeket alakít, és nem mindegy, hogyan reagálunk! Hogyan ismerjük fel Isten tervét, hogyan engedelmessé válnak az Úrnak? Mit teszünk az Ő hívására, tudunk-e engedelmessé válni?

Medjugorjében, amikor 1981 augusztus 24.-én hat gyermeknek megjelent a Szent Szűz, akkor először az emberek bizonytalanok voltak abban, hogy elfogadják-e ezt. Az egyházi vezetők is kételkedtek. A rendőrség is kiszállt, hogy megnézzék, miért gyűlt össze a nagy tömeg. Mi történik ott? Mindenáron le akarták őket beszélni arról, hogy szóljanak a jelenésről, és a Szent Szűz ígéreteiről. De ők nem törődve a fenyegetésekkel, továbbra is beszéltek a Szent Szűzről. Beszéltek arról, hogy megtérésre, imára és szentségre hívja az embereket, és titkokat bízott rájuk. Elfogadták a Szűzanya üzenetét, és mindazt a megerősítést, amit kaptak tőle.

Tudjuk, hogy ezek a jelenések azóta is tartanak. Azóta már több millió zarándok ment el Medjugorjéba. Több száz gyógyulás történt gyógyíthatatlan betegségekből, mert Isten Lelke működött. Ez a hat fiatal gyermek felismerte, hogy Isten Lelke most, itt, ebben a helyzetben hogyan működik. Nem titkolták el, nem féltették magukat. Nem akartak menekülni a helyzettől, hanem Istenre néztek, és bátran felvállalták azt, amit láttak. Bátran kimondták azt, ami történt. Ennek a bátorságnak, ennek az erős hitnek mérhetetlen sok gyümölcse termett azóta.

3. A mi meghívásunk

A Szentlélek minket is meghívott egy lelki útra. A mi életünkben is váratlan helyzeteket teremt, különös körülményeket alakít, és nem mindegy, hogyan reagálunk a helyzetekre. Nem mindegy, hogy felismerjük-e a Lélek vezetését, és hogyan válaszolunk erre. Nem mindegy, hogy mit teszünk, mit mondunk. Hogy eltölti-e szívünket a bátorság, a hit? Isten ma is cselekszik, és életünk körülményeit az ő terve szerint alakítja.

Megtérésünk után olyanok vagyunk, mint egy kisgyermek. A gyermek nem ismeri az élet végső céljait. Járnai is alig tud. A szülei támaszkodik. Mi sem ismerjük az élet célját. Nem ismerjük a dolgok végső értelmét. Járnai sem tudunk a Lélekben. Szükségünk van a Szentlélekre. A Szentlélek tanít meg minket járni. A Szentlélek mutatja meg a célt. A Szentlélek mutatja meg a dolgok és az események értelmét. Amilyen szüksége van a gyermeknek a szülei, olyan szükségünk van nekünk a Szentlélekre.

A Szentlélek nélkül homályban és bizonytalanságban élünk. Ha mi magunk akarjuk a célokat megfogalmazni, akkor annak a veszélynek tesszük ki magunkat, hogy állandóan csalódunk. Valaminek nekilendülünk, óriási energiát fektetünk bele, és nem sikerül. Újra nekiindulunk egy másik tervnek, sikerül megvalósítani, de rájövünk, hogy értelmetlen. Nincs kapcsolata, nincs összefüggése az életünkkel és boldogságunkkal. Van, aki hosszú éveket, vagy évtizedeket is eltölt azzal, hogy különféle célokat tűz maga elé, és nem kéri azt a legfontosabbat, amit Isten adni akar neki, hanem hajszoja a saját terveit, elgondolásaikat, önző elképzeléseit. Állandóan belső feszültségben él, hogy mit, hogyan érjen el. Eközben nem találja Istent, nem találja a belső békét. Amennyire szükséges, hogy folyamatosan levegőt vegyünk, vagy minden nap együnk, olyan szükséges a Szentlélekkel táplálkozni. Minden nap szükségünk van a Szentlélek vezetésére, és a Szentlélek erejére.

4. Tanúságtétel

Ahhoz, hogy helyesen imádkozzunk, vagy helyesen dolgozzunk, a Szentlélekre van szükségünk. A Szentlélekben járáshoz hozzátartozik

az is, hogy elmondjuk, amit megtapasztaltunk. Ezt hívják tanúságtételnek. A tanúságtételnek természetesnek kell lennie imacsoportjainkban és közösségeinkben. **El kell mondani**, hogy az elmúlt héten mit tett velem az Isten, miért akarom Őt dicsőíteni. Segítsetek nekem Őt dicsőíteni, mert egyedül kevés vagyok hozzá. Kevés vagyok ahhoz, hogy azt a jót, amit Ő tett velem, méltó módon dicsérjem. Úgy érzem kevés a szó, ezért a ti szavaitokra is szükségem van, hogy magasztaljuk együtt az Urat, ahogy Mária és Erzsébet tették.

Úgy tudja a Szentlélek **felemelni** az imaközösséget, ha mindig felismerjük, hogy mit tett velünk Isten, és ezt el is mondjuk, tanúságot teszünk róla, beszélünk róla. Ezáltal megerősödik a hitünk, mert szükségünk van arra hitre, hogy körülöttünk és bennünk az Isten cselekszik. Szükségünk van arra a hitre, hogy körülvesz bennünket az Ő gondviselése, és a Szentlélek vezetésével valósítjuk meg életünket. Ez a hit mindig megerősödik, amikor tanúságot teszünk. Egyúttal megerősítjük mások hitét is, hogy ők is figyeljék meg, a Szentlélek hogyan működik bennük! Figyeljük meg, hogy Isten milyen körülményeket támaszt körülöttünk, hogy felismerjük az Ő gondviselő szeretetét. Ismerjük fel, hogy milyen csodálatos az Úr! Ezzel dicsőítjük meg az Úr nevét.

Jézus a búcsúbeszédben azt imádkozta: „Uram, megdicsőítettem a nevedet. Most te is dicsőíts meg engem!” Jézus megdicsőította az Atya nevét, mert mindig felismerte, hogy az Atya hogyan vezeti Őt. Még a keresztúton is felismerte. Felismerte az Atya szavait, hogy mit kell mondania. Felismerte a helyzeteket, hogy az adott helyzetben mit kell cselekednie. Felismerte, hogy amikor egy halottal találkozik, akkor fel kell őt támasztani. Az éhező tömegnek enni kell adni, ezért meg kell szaporítani a kenyeret és a halat. A körülményekből mindig felismerte az Atya akaratát, és helyesen reagált rá. Mindig igent mondott az Atya akaratára, a Szentlélek vezetésére. Ezzel megdicsőította az Atyát, és az Atya is megdicsőítette Őt, mert maga mellé ültette a Mennyben.

Mi is arra vagyunk meghívva, hogy **megdicsőítsük** az Atyát. Az Atya is meg fog dicsőíteni minket, mert maga mellé ültet a Mennyben. Ahogy Jézus mondta az apostoloknak: „Amikor eljön az Ország, ak-

kor ti is ott fogtok ülni velem tizenkét trónon, és ítéltetek Izrael tizenkét törzse fölött. Mi együtt fogunk uralkodni Jézussal, az Úrral, hogyha megdicsőítjük az Ő szent nevét itt a földön.”

Ha elmondjuk, hogy Isten mennyire jó, és hogy mi mindent tett velünk, ha elmondjuk, hogy mennyire szeret minket, ezzel a tanúságtétellel megdicsőítjük az Istent. Nem kell szégyellni elmondani a jelentéktelennek tűnő dolgokat se, mert a másik abból is tanulhat. Akármilyen apróságról is lehet szó. Ha felismerjük, hogy mi mindent tett velünk az Úr a Szentlélek által, akkor azt el kell mondanunk. Ezáltal tudja a Szentlélek felemelni az imacsoportot. Ezáltal árad ki a tűz a közösségben. Abból fakad a dicsőítés és a hála, ha minél többen felismerik, hogy mi mindent tett velük az Úr. Ha észrevesszük, hogy mennyire közel van hozzánk, és mennyire szeret minket.

Hogyha ebben élünk, akkor az **életünk ünneppé** válik. Az ünnep mindig az, amikor valami csodálatos történik velünk. Akkor felismerjük, hogy életünk ünnepei mindig Isten érintésének a pillanatai. Kiszakít minket az evilágiságból, kiszakít az immanenciából. Kiszakít ennek a világnak a körülményeiből és helyzeteiből, és a Szentlélek által megmutatja nekünk a természetfeletti világ szépségeit.

Jézus a világmindenség Ura, a végtelenül szerető Isten, aki be akar lépni az ember szívébe. Nemcsak eltörli minden bűnünket, ha megbánjuk azokat, hanem meg akar ajándékozni minket önmagával. Ennél nagyobb ünnep már csak az lehet, amikor földi életünk után belépünk a mennyei dicsőségbe. Ezt az ünnepet másokkal felismertetni, hozzásegíteni őket ahhoz, hogy ők is átéljék ezt a csodát, ez a megdicsőítés egyik formája. Fel kell ismernünk, hogy a hit nem csupán törvénytéljesítés, nem csupán vallásos cselekedetek végrehajtása, hanem személyesség. A személyes Istennel való találkozás. A személyes megnyílás által születik meg bennünk a hit mélysége. Nem elég csupán teljesíteni a törvényt. Nem elég csupán vallásos, erkölcsös cselekedeteket végrehajtani, mert az Isten személyes közösségre, személyes kapcsolatra hív minket.

A **gazdag ifjú** története mindig mellbe vág minket. Amikor megvallootta a gazdag ifjú, hogy mind a tíz parancsot teljesítette egész életé-

ben, Jézus belelátott a szívébe, és azt mondta: „Valami még hiányzik belőled. Add el mindenedet, és jöjj, kövess engem!” Megtett minden vallási előírást a gazdag ifjú? Igen. Imádságos életet élt? Igen. Mi hiányzott mégis? **A személyes önátadás.** A gazdag ifjú nem tudta megtenni ezt a lépést. Nem tudott lemondani önmagáról. Önmaga jelentette a gazdagságot, jelentette a kényelmet, a birtoklást. Nem merté mindezeket feladni. Nem merté önmagát feladni. **Nem merté odaadni önmagát** Istennek. Ezért szomorúan távozott. Azzal a kérdéssel ment Jézushoz, hogy: „Mit kell tennem azért, hogy elnyerjem az örök életet?” Megkapta a választ, de nem tudta teljesíteni. Kizárta magát a mélyebb hitből, a Jézussal való találkozásból, és talán az örök életből is.

A farizeusoknak is ez volt a nagy dilemmájuk. Ők is ugyanúgy, mint a gazdag ifjú, elmondták, hogy mindent megtettek azért, hogy Isten előtt kedvesek legyenek. Úgy gondolták, hogy ezért nekik kijár az örök élet. Megszolgálták! De nem tudták felismerni Jézusban a Messiást, nem tudták átadni a szívüket, mert azt mondták, hogy minek nekik Jézus, amikor ők már elérték az örök életet, hiszen mindent megtettek, ami elő van írva a törvényben.

Jézusnak az fáj a legjobban, hogy a farizeusok minden tudásuk, törvény-teljesítésük ellenére kizárták magukat az örök életből, mert szeretet nélkül cselekedtek. Önmagukban bíztak, kevélyek, gőgösek voltak, és nem nyitották meg szívüket az élő szeretet előtt, az Isten előtt, hanem elfordultak a Messiástól (v.ö.: Lk 11,37-51; 18,10). Végül halálra ítélték Őt.

Így vezet minket Isten arra, hogy alakítsuk, formáljuk életünket a személytelenségből a személyességbe, a cselekedetekből a hitbe. Abba a mélységbe, ahol a kegyelem által leszünk Isten előtt kedvesek, ahol befogadjuk az Ő kegyelmét, és az Ő életét, ahol engedjük, hogy a Szentlélek formáljon bennünket.

5. Az élet gondozása

A Szentlélekben való életet állandóan **gondozni** kell. Közösségi házunk kertjében több esetben próbálkoztunk virágokat ültetni. Volt,

amelyik megmaradt, volt, amelyik nem maradt meg. Amikor kerestük ennek az okát, kiderült, hogy van olyan, amelyik a napot szereti, és van olyan, amelyik az árnyéket szereti. Van olyan növény, amelyik a sovány talajt szereti, és van olyan növény, amelyik a meszes talajt szereti. Ha az ember szép kertet akar kialakítani, akkor mindezeket figyelembe kell venni, különben egymás után hervadnak el a virágok, vagy kiszáradnak a fenyőfák.

Ugyanígy van a Szentlélekkel való étellel is. Ha a szívünk túl hideg, akkor a Szentlélek nem tud működni. Ha pedig érzelmileg túlfűtött, akkor ennek az lesz a következménye, hogy nem a kegyelem fogja irányítani lelki életünket, hanem az érzelem. Mindenben az érzelmet keressük, és hogyha nem kapjuk meg az érzelmet, elfordulunk Istentől. Vagyis önzők leszünk. Mindig arra figyelünk, amit érzünk, és háttérbe szorul előttünk a hit.

Fel kell ismernünk, hogy az **imádság friss vize** mennyire szükséges ahhoz, hogy növekedjen bennünk a Lélek. Ahogy a növények elfonynyadnak víz nélkül, a bennünk levő új élet is elszárad az imádság friss vize nélkül. Az imádság nagyon sokféle. Akár kötött imát, akár spontán imát mondunk, mindig a szeretet, a belső megnyílás, és a belső vágy a fontos. Az, hogy mennyire vágyakozunk az Isten után, mennyire szeretjük az Urat, és mennyire adjuk át magunkat Neki. Az imádság egy híd, amelyen keresztül hozzánk jön Isten. Ilyenkor a szívünket megnyitjuk Előtte. Az ima tehát nem csak egyszerű szó, hanem a szívnek és az akaratnak a működése és cselekedete.

Dávid király a **Zsoltárookban** megfogalmazta, hogy milyen csodálatos a teremtés, milyen szép a világ, a természet. Áldotta az Urat, mert megvédte őt az ellenségtől, és az üldözőktől. Hálát adott az Ő nagy-szerű, gyógyító és szabadító kegyelmeiért.

A zsoltárok mintájára mi is mindig megfogalmazhatjuk a teremtés szépségét, és ezen keresztül dicsérhetjük az Urat. Mindig hálát lehet adni a szabadításáért, és azért, hogy az Úr megőrizte az ellenség támadásaitól.

A Szentlélek ereje, tüze kiáradhat az imádságban olyan módon is, ahogyan azt **Szent Ágoston** megfogalmazta. Meglepő, hogy ez a nagy

teológus, aki olyan mély gondolatokat fogalmazott meg, hogy sok esetben többször kell elolvasni a könyveit ahhoz, hogy jól megértsük mondanivalóját, mennyire bensőségesen szólította meg Istent. „Uram, kérlek, mutasd meg magadat nekem, én Vigasztalom! Engedd, hogy lássalak Téged, Szemem Fénye! Jöjj, Lelkemnek Öröme, Szívemnek Vigassága! Hadd szeresselek Téged, Lelkemnek Élete! Lépj közelebb hozzám, Vigasztalásom, én Istenem!” Érezzük e szavak mögött, hogy mennyi szív van Ágoston imájában! Mennyire ott van az egész lelke, amikor imádja az Urat! Ezeket az imákat „A lélek magányos beszélgetései” címmel adták ki. Minden imádságát átjárja a Szentlélek tüze. Ahogy Ágoston megszólította az Urat, érezzük, hogy egész nap benne élt ezekben a gondolatokban. Egész nap az imádság tüzeiben élt, nemcsak akkor, amikor az imaidejét töltötte. Ezeket az imákat a Szentlélek ösztönzésére írta.

Lehet vágyakozni a Jézussal való belső egységre, amelyből mély imák fakadnak. Lehet egyre közelebb menni Jézushoz. Ez az imacsoportban végzett ima titka is. Fontos, hogy mennyire engedjük, hogy Szentlélek felszítssa bennünk az imádság tüzeit. Mennyire engedjük, hogy Ő imádkozzon bennünk. Van-e bensőséges szeretet szívünkben Jézus iránt? Ha az imacsoportban fellángol ez a tűz, akkor az imacsoportbeli találkozás nagy ajándékká válik számunkra. Olyan ajándékká, amit nem lehet elhagyni. Vágyakozni fogunk rá, mert nem lehet nélkülözni.

Az imádság kinyilvánítja azt, hogy milyen bennünk az Istennel való élet. Ahogy imádkozunk, azt fogalmazzuk meg, mi van a szívünkben. Ahogy a szerelmesek beszélgetését átjárja az egymás iránti elfogadás és szeretet, erről van szó itt is. Ha megfogalmazzuk Jézus iránti szeretetünket, akkor eláruljuk, hogy mi van a lelkünkben. Ezt kell kérnünk a Szentlélektől, hogy az imádságnak a tüze járjon át bennünket.

Ebből az átélt kapcsolatból születnek a Szentlélek **gyümölcsei**, amelyekről a Galata levél 5,22 ír. Az alázat, az öröm, az engedelmisség, a tisztaszívűség, a jóság, a türelem, a hit ebből az átélt belső kapcsolatból születik. Ha közel vagyunk Istenhez, ennek a közelségnek a mélyéből hozzuk meg a lelki gyümölcsöket. Így tudunk jók, hűségesek, engedelmesek, tisztaszívűek lenni, ahogy a Szentlélek munkálkodik bennünk, ahogyan beengedjük Őt a szívünkbe.

6. A karizmák

A karizmák is ebből a belső kapcsolatból fakadnak. Amilyen mély a kapcsolatunk Jézussal, olyan mértékben fakadnak ebből a kapcsolatból a karizmák. Nemcsak a rendkívüli karizmák, hanem a kisebb karizmák is ebből fakadnak. Minden képességünket karizmává tudja alakítani a Szentlélek, ha önzetlenül, hitből és Isten iránti szeretetből éljük meg azokat.

Linn atya az egyik könyvében leírja, hogy egy kórházban az egyik nővér, aki megújult a Szentlélekben, kérte a munkájához a Szentlélek segítségét. Nemsokára ez a nővér lett a legügyesebb az injekció beadásában. Főleg a kisgyerekekkel kapcsolatban bontakozott ki ez a képessége. Számos esetben az orvosok sem tudtak vért venni a kicsiktől, mert nem tudták eltalálni azokat a vékony kis erecskéket. Ő, amikor egy kisgyermekhez közeledett, akkor mindig imádkozott a Szentlélekhez, és kérte, hogy sikerüljön vért vennie. Mindig hajszálpontosan beletalált a cérnavekony érbe. Az orvosok mindig őt kérték, hogy segítsen, mert senki nem tudta ezt a feladatot így elvégezni. Neki ez lett a karizmája. Minden képesség lehet karizma, hogyha szeretetből, önzetlenül, Isten dicsőségére végezzük. De ha átcsap önzésbe, hiúságba, gőgbe, akkor elveszítjük a Szentlélek erejét.

A karizmákat soha nem szabad elszigetelten nézni. Mindig vannak előzményei és következményei. **Előzménye** a Jézussal való bensőséges kapcsolat. Ezzel lemondunk arról, hogy önzően magunkat keressük, vagy, hogy saját vágyainkat akarjuk érvényre juttatni. Nem önmagunkat akarjuk elérni, hanem Istent akarjuk elérni. Nem birtokolni akarjuk a világot, hanem szolgálni az Urat. Ekkor lesz képes a szív megnyílni, és befogadni Isten ajándékát, a Szentlélek üzenetét és vezetését.

Az Úrral való kapcsolatunk elmélyítéséhez nagyon fontos a **Szentírás**. Ameddig nem látjuk meg az örökkévalóságban az Atya arcát, addig újra és újra feltesszük a kérdést: „Milyen az Isten? Szeret-e engem az Isten?” Isten szerető arca elhomályosul előttünk. A Szentírás az, ami megvilágítja a szívünket, hogy minden nap rájövünk, hogy szeret az Isten, és jó az Isten. „Aki lát engem, az látja az Atyát is.” (János

14,19) Az evangéliumban egy csodálatos Jézus-arc ragyog fel előttünk. Jézus arcán keresztül pedig egy csodálatos Isten-arc bontakozik ki előttünk.

Jézus volt az, aki a Lélek indítására elment Mária és Márta házába, hogy feltámassza Lázárt. Emlékszünk az evangélium leírásából, hogy szemrehányást tettek neki a testvérek, miért nem jött korábban, meggyógyíthatta volna Lázárt. Jézus azt mondta, hogy aki hisz, az meglátja Isten dicsőségét. Elengedték a fülük mellett a mondatot, és nem gondolkodtak el azon, hogy mit is jelent Isten dicsősége. Teljesen benne voltak a halál fájdmájában és szomorúságában. Jézus újra megismételte, hogy aki hisz, meglátja Isten dicsőségét. Odament a sírhoz, és azt mondta: „Lázár, jöjj ki!” A testvérek megrémültek. Próbálták visszafogni Jézust: „Mit kívánsz, Uram? Hát nem tudod, hogy negyednapja halott? Már szaga van.” És akkor Lázár kilépett a sírből. Jézus azt mondta: „Oldozzátok fel!”

Ezután bevezette Lázárt a házba, és együtt vacsoráztak. A két nővér magán kívül volt a csodálkozástól, az örömtől, a megdöbbenéstől. Most ismerték fel, hogy Jézus az Atya arca. Jézus az élő Isten! Jézus a megrendítően csodálatos Isten! Ők pedig képesek voltak szemrehányást tenni Neki! Képesek voltak Őt vádolni! Jézus tudta, hogy mit fog tenni, ők pedig nem merték hinni, amit Jézus tenni akart.

Így szégyenít meg minket az Úr, amikor szemrehányást teszünk Neki, amikor nem ismerjük fel tervét, és nem akarjuk átengedni magunkat vezetésének. Megszégyenít minket, mert csodálatos jósággal és ajándékkal árasztja el életünket.

Gondoljunk a vakon született meggyógyítására! Amikor a vakon született fiút Jézus meggyógyította, a farizeusok kihallgatták őt. Sokat nem tudott mondani, csak azt, hogy vak volt, és most lát. Kihallgatták a szüleit is: „Nem tudjuk mi történt veled. Vak volt, és most lát”- ezt mondták. Amikor Jézussal találkozott, akkor a vak felismerte, hogy ki Jézus, és a szívét át tudta adni Neki. Jézusban az élő Isten cselekszik. Jézus itt van közöttünk! Jézus gyógyítani, megmenteni, megszabadítani akar minket. Ezt a szabadító Jézust fogadjuk be, amikor átéljük a személyes szabadításunkat. Amikor Jézust személyes Megváltómnak

nevezem, vagy személyes szabadítónak, akkor ez mindig azt jelenti, hogy megszabadít minket Jézus a bűnök és a sérülések, sőt a halál kötelékeitől. Minket, személyesen. Hozzánk szól személyesen. Főlének tárja a kezét, mint ahogy a vakkal tette, és kimondja: „Gyógyulj meg! Szabadulj meg, és éld az életedet Istenben.” Amikor átéljük azt, amit tesz velünk, akkor ez a személyes felismerés, ez a megszabadítás életünk legszebb ünnepe lesz.

7. Jézus a mi személyes Megváltónk

Fontos, hogy megfogalmazzuk, hogy ki Jézus számunkra? Hogy Jézus valóban a mi személyes életünk Szabadítója és Megváltója, aki visszaadja nekünk az életet, az örömet és a békét. A Szentlélek az Ige által döntésre készítet, és utat mutat. Az Úrral való kapcsolat elmélyítésének a Szentírás a legfontosabb alapja és forrása. A kapcsolat növeli bennünk Isten ismeretét. Az ismeret pedig mindig szorosabb közösséget teremt. Ebből a közösségből fakadnak a karizmák. Szeretjük Istent, szolgálni akarjuk Istent, és Ő eszközöket ad ehhez.

A karizmák kialakulásában nagy szerepe van az **alázatnak**. Az emberi önzés és sikervágy mindig be akar lépni a karizmák működésébe. Harcolni kell a hiúság, a sikervágy, az önzés ellen, hogy helyesen tudjuk használni a karizmákat.

Az **önzés és a gőg** azt jelenti, hogy az ember mindig önmagának tulajdonítja az eredményt. Önmagát akarja felemelni, hogy mások fölé kerüljön. Ennek az önzésnek meg kell halnia ahhoz, hogy a karizmák még csodálatosabban bontakozzanak ki bennünk.

Az alázat fontos, mert hozzásegít, hogy elfogadjuk a **közösség megkülönböztető** segítségét. A közösség megkülönböztetése akkor működik, amikor a Szentlélekben és imádságban különböztet meg a közösség. Nem az emberi értelem gyümölcse a megkülönböztetés, hanem a Szentlélek ajándéka. (Bár a Szentlélek használja az értelmünket is.) Sokan elfelejtik ezt, amikor teret adnak olyan gondolatoknak, melyeket inkább az ellenszenv irányít, és azt gondolják, hogy a megkülönböztetés ajándéka működik bennük. Így nagy feszültséget tudnak kelteni az imacsoportban.

Saját emberi megítélésünk semmit nem ér, hogyha nincs bennünk a Szentlélek világossága. Imádkozva kell kérni az Urat, hogy adjon világosságot, megkülönböztető képességet a karizmával kapcsolatban. A karizmák nem olyanok, mint más képességek, pl. a zenei képesség, vagy jó nyelvkészség. Ezek a képességek ha egy-két hónapig nem használjuk, akkor egy kis gyakorlással újra működnek. A karizmák helyes működését állandóan ellenőrizni kell. Az imádság, a szeretet, az Ige, az egyház tanítása által fel kell mérni, hogy helyesen használjuk-e? Ha ezekkel nem törődnénk, akkor a karizmák használatánál mindig becsúszhat valami hiba. Akkor pedig nem Isten dicsőségét szolgálja az ember.

Különösen a prófétai karizmánál fontos a megkülönböztetés. Az egyház első évszázadaiban nagy szerepe volt a **prófétai karizmának**. Meg kellett küzdeni a különféle eretnkségekkel, hamis tanításokkal. Meg kellett küzdeni a pogány hagyományokkal, hogy egészen Isten vezetése szerint tudjon élni az ember. Ma is támadások keresztjében él az Egyház. Ma is fontos, hogy közösségeinkben kialakuljanak a prófétai karizmák. De ennél is fontosabb, hogy a személyes kapcsolat, a mély szeretetben való kapcsolat kialakuljon az Úrral. Legyen alázat, hogy a karizmák helyesen működjenek, és azokat jól, vagyis Isten dicsőségére használjuk.

Kérdések önmagunkhoz:

- 1./ Milyen karizmám van, és hogyan használom ezeket? (Mindenkinek van karizmája, aki hisz, és szereti Istent.).
- 2./ Szívemből imádkozom-e naponta fél órát?
- 3./ Keresem-e a Szentlélek vezetését minden nap?

4. A Szentlélek elvezet az Atya szeretetére

Imádkozzunk

Mennyei Atyánk! Kérünk, áraszd el szívünket Szentlelked világosságával, hogy igazán megismerhessünk Téged! Köszönjük, hogy megteremtettél bennünket. Köszönjük, hogy elküldted Szent Fiadat megváltásunkra. Köszönjük, hogy megbocsátottad bűneinket, és elfogadsz bennünket. A Te szereteted megtapasztalása által növekszik bizalmunk, és a bátorságunk. Köszönjük ezt Neked! Add kegyelmedet, hogy mindig teljes bizalommal forduljunk Feléd, és merjük egészen Rád bízni életünket. Ámen!

A mai elmélkedés címe az, hogy a Szentlélek elvezet bennünket a Mennyei Atya szeretetéhez.

1. Jézus mindig az Atyára tekint

Ha megfigyeljük az Evangéliumban Jézus szavait (Máté 4-ben), amelyeket saját küldetéséről mondott, azt látjuk, hogy Jézus kapcsolatba hozza küldetését az Atyával, az Atya szeretetével. Azért jött, hogy az Atya műveit végrehajtsa, hogy az Atyát megdicsőítse, hogy az Atya tanítását elmondja mindenkinek. Azért jött, hogy az Atya képét kinyilatkoztassa előttünk. Szívének minden vágya arra irányult, hogy az Atya szeretetét fellobbantsa bennünk. Sőt, azt is hozzá lehetne tenni, hogy minden tanítása, minden csodája, kereszthalála és feltámadása is azt célozza, hogy kapcsolatba hozzon minket az Atyával, hiszen mindezt az Atya akaratából művelte.

Vallásos életünk gyakorlata általában Jézusra irányul. A Karizmatikus Megújulásban felfedeztük a Szentlélek szerepét, hogy a Szentlélek ragyogtatja fel előttünk Isten arcát, világítja meg a Szentírást, mutatja meg a feladatunkat, ismerteti meg az Anyaszentegyházat. A Szentlélek hozza közel mindezeket a szívünkhöz.

A Szentlélek elvezet minket az Atyához, hogy felismerjük benne életünk forrását, és fenntartóját. A Szentlélek nagy ajándéka az, hogy megnyílik a szemünk az Atya irgalmára és jóságára. Ha Jézussal egy-

gyé válunk, ez azt jelenti, hogy Jézus lelkületét, az Atyához való viszonyát is megismerjük, és így megyünk az Atyához Jézussal együtt. Jézus el akar vezetni bennünket az Atyához, a Szentlélek által. Nála találjuk meg a teljességet. A teljesség az egész létre vonatkozik. Nem csupán egy belső kibontakozás, hanem az a lehetőség, amit Isten a teremtésünkön a szívünkbe helyezett. Mindezt a teljességet nyerhetjük el az Atyánál.

2. Jézus a mi utunk

Jézus út akar lenni számunkra az Atyához. Azt mondta: „Én és az Atya egyek vagyunk.” (János 14,9). „Aki szeret engem, ahhoz elmegyünk az Atyával együtt és benne fogunk lakni”. A bűnbeesés előtt az emberben teljes bizalom élt az Atya iránt. Teljesen nyitott volt felé. Hallotta, és látta Őt. Az egész lét állandó találkozás volt az Atya szeretetével. Mindenre, ami körülvette őt, úgy tekintett, mint az Atya ajándékára. Ezért állandó volt benne a hálaadás és az öröm. Szeretve lenni egy ilyen Atya által, aki ilyen csodálatos világot teremtett az ő számára, ez volt a lét teljessége!

A bűn ezt a tiszta kapcsolatot megrontotta, és helyébe lépett a félelem, a bizonytalanság és a sötétség. A sötétség azt jelentette, hogy nem látta tovább Isten jelenlétét a környezetében. Nem vette észre, hogy Isten közeledik hozzá. Nem hallotta az Ő hangját a szívében. Idegenséget és távolságot érzett vele szemben, és azért inkább menekült Tőle. Félt tőle, szorongások gyötörték. Jézus azért halt meg a kereszten, hogy újra helyrehozza az Atya és az ember kapcsolatát. Jézus kereszthalála által újra az Atya gyermekei lettünk, a Szentlélek pedig eloszlatta bennünk a sötétséget, és helyébe a szeretet világosságát adta. Kiengesztelte az Atyát, meghalt érettünk, hogy megtaláljuk az Atya szeretetét, és belépünk az Ő közelségének misztériumába.

Ez a **megváltás célja**, hogy: újra visszahelyezzen bennünket abba a szerető kapcsolatba az Atyával, ami a teremtés pillanatában adatott meg nekünk. Ezt a szerető kapcsolatot átjárta a teljes bizalom, és a tökéletes ráhagyatkozás. Ezt nem zavarhatja meg a félelem és az aggodalmaskodás. Se a betegség, se az életkörülmények váratlan meg-

változása. A kegyelem által az Atya jóságának bizonyossága betölti a lelkünket.

A Szentlélekben való megújulás által születik meg bennünk a vágy, hogy ha az Atya ennyire szeret minket, és mindent Tőle kaptunk, akkor hálát adjunk neki. Megdicsőítsük az Ő szent nevét. Hogy úgy használjuk javainkat, képességeinket, hogy az Atya akaratának megfeleljen. Minden lehetőséget fel lehet használni, hogy az Atyának hálát adjunk az Ő jóságáért, mindazért, amit kaptunk Tőle.

A következő lépés, amikor annyira eggyé válunk Jézussal, hogy Ő maga imádja és dicsőíti bennünk az Atyát. Nemcsak az ember szól az Atyához, hanem a bennünk élő Jézus is. Ez a szentháromsági lelkület, és a szentháromságos imaélet.

Ez egy olyan fejlődésnek a kezdete, amely az örökkévalóságon át tart. Mert az örökkévalóságban egyszerűvé válik az Atyával, a Fiúval és a Szentlélekkel való kapcsolat. Állandó szeretet-áramlásban fogunk élni az örök életben. A földi életünk folyamán a keresztségkor beleszületünk ebbe a dicsőítő közösségbe. A keresztyén életben a Szentlélek kibontakoztatja ezt, de igazán majd csak ott látjuk, hogy mit jelent Jézus által a Szentlélekben imádkozni.

3. Kapcsolat az Atyával

Nem mellékes dolog a Szentlélekben megismerni az Atyát, és a Szentlélek által imádni Őt Jézussal. Sokan megelégednek azzal, hogy néhány szót imádkoznak este Jézushoz, és nem keresik az Atyával való kapcsolatot. Nem keresik, hogy szívből imádkozzanak az Úrhoz. Az Atya megfoghatatlan, és távoli valaki számukra. Fölöslegesnek tartják az Atyával való kapcsolatot. Nem látják annak gyümölcsét és értelmét. Nem látják, hogy mi jelent az Atya szerepe a mindennapi lelkiéletben és imaéletben. Tulajdonképpen nem élik át, és nem érzik át az **istengyermekség** misztériumát és örömét. A gyermekség, ahogyan a szó kifejezi, a származásra utal. Életünket az édesapánktól és az édesanyánktól kaptuk. A szülőtől való származásban benne van a gyermekség lelkülete: a bizalom, az odaadás, és a hála. Ha lelki értelemben felismerjük, hogy az Atyától származunk, az Atya a létforrásunk, akkor ugyanúgy megszületik bennünk az állandó hálaadás, dicséret,

öröm és bizalom, hogy az Atya kiárasztotta ránk az Ő szeretetét, megteremtett és megváltott minket Jézus által.

Az egész **Ószövetség** az Atya kinyilatkoztatása önmagáról és terveiről. Minden szentmise könyörgése az Atyához szól. Amikor az Egyház imádkozik, mindig kéri az Atyát Jézus Krisztus nevében. Jézus egész élete az Atya felé fordult élet volt. Minden figyelme Rá irányult, minden imájával Őt vette körül. Még az utolsó vacsoránál is, tanítványaira célozva azt mondta: „Atyám, tartsd meg őket a világtól, őrizd meg őket gonosztól! Tartsd meg őket a Te nevedben, hiszen a tied ők!” (János 17,10). Ezekkel a szavakkal Jézus kifejezi, hogy mi az Atyához tartozunk. Övéi vagyunk. Számíthatunk gondviselésére és szeretetére.

Minden szeretet-kapcsolat **gazdagabbá** teszi az embert. Van, aki elzárkózik a szeretet elől, és nem mer szeretet-kapcsolatba lépni senkivel. Inkább kutyát, vagy macskát tart, hogy legyen valaki körülötte. Nincs az életében személytől személyig tartó szeretet-áramlás. Ez a legszomorúbb dolog az ember életében, ha valaki annyira idegenkedik a szeretettől, a kapcsolattól, annyira idegenkedik a szíve megnyitásától, hogy egyáltalán nem akar kapcsolatot tartani senkivel.

Jézus azért adta nekünk az Atyát, hogy Vele is **kapcsolatba** lépjünk. Azért adta a Szentlelket, hogy Vele is kapcsolatba lépjünk. Ahol nincs kapcsolat, ott nincs szeretet-áramlás. Ahol nincs szeretet-áramlás, ott nincs növekedés és lelki fejlődés.

A szeretet-kapcsolatban mindig teremtő-erő van. Minden szeretet-kapcsolat egy belső hatalmat hordoz. Valami újat hoz létre az ember lelkében. Olyant, ami eddig nem volt, ami egyáltalán nem fordult elő. Szellemi-lelki kincseket, amelyek lehetővé teszik, hogy az életünk boldog legyen. Az Istennel való kapcsolatban - és az emberi kapcsolatban is - mindig növekedést élünk meg, ha a szeretet-kapcsolat mély.

Az Atya teremtő ereje újul meg bennünk, amikor megnyílunk Előtte, kapcsolatba lépünk Vele. Ha nem lenne áteredő bűn, akkor ez a kapcsolat mindig zavartalan lenne. Minden pillanatban, minden szinten meg tudnánk élni az Atyával való kapcsolatunkat. De a bűn miatt sajnos nem tudjuk ezt megtenni. A bűn miatt félelem és bizalmatlanság

költözött a szívünkbe, és ez a félelem és bizalmatlanság távol tart minket az Atyától. Emiatt bizonyos értelemben elutasítjuk az Atyát, aki így nem tudja átadni nekünk a kegyelmi élet gazdagságát.

4. A Szentlélek híd az Atya felé

A Szentlélek azért jött el, hogy hidat építsen az ember szíve és az Atya szíve között. Hogy lebontsa a bizalmatlanság falait, és felépítse a bizalom hídját, hogy merjünk mindig az Atyához menni. Merjük Neki adni az életünket. Az Atya elfogadó szeretetének csodáját akarja föl-villantani előttünk a Szentlélek.

Az elfogadó szeretet létfontosságú az ember szempontjából. A gyógyító szemináriumon sokszor hallani, hogyha valaki nem kapta meg az elfogadó szeretetet, akkor kietlennek, üresnek érzi az életét. Céltalannak, értelmetlennek gondolja mindennapjait, fáradozásait és küzdelmeit. Nincs miért küzdenie, ha nincs elfogadó szeretet az életében. Ha nincs elfogadó szeretet körülöttünk, az visszaveti az ember teljesítőképességét, és életminőségét.

Ha megtalálja az ember az elfogadó szeretetet, akkor visszatér az életkedve, újjáteremtődnek benne az erők, energiák, és bátran vállalja az életet. Kezdeményező lesz, és tervei lesznek a jövőre vonatkozóan. Mennyei Édesapánkkal való kapcsolatunkban bizalmat érzünk, ha tudjuk, hogy elfogad bennünket úgy, ahogy vagyunk, és akkor visszatér szívünkbe az életkedv, az öröm, és a kezdeményezőkézség. Felszabadultnak érezzük magunkat. Ha bizonyosak vagyunk az elfogadásban, kialakul bennünk egy olyan mély bizalom, hogy semmilyen helyzetben sem fogunk félni, vagy aggódni. Otthon érezzük magunkat az Atyánál.

Az Atya elfogadásának megtapasztalása létrehozza bennünk a **viszonszeretet** vágyát. A szeretetben értjük meg, hogy mit jelent az Atya gyermekeként élni a világban. Ez nemcsak bensőséges kapcsolatot jelent, amint ezt Jézusnál látjuk, hanem **elrejtettséget**. A pszichológusok azt mondják, hogy általában az emberek ma nem tapasztalják meg az elrejtettséget, azt az elfogadó szeretetet, amelyben teljesen zavartalanul, és gondtalanul élhetnének. Sok embernél ez a hiány

olyan belső torzulásokat, és olyan elváltozásokat, félelmeket, agressziókat okoz, amelyek komolyan megterhelik az életét.

Ha az elrejtő szeretetben élünk, akkor nem tud uralkodni rajtunk a szomorúság vagy a keserűség. Az elrejtő szeretet megtapasztalása annyit jelent, hogy minden oldalról körülvesz bennünket a szeretet. Biztosnak érezzük magunkat abban, aki szeret minket. Elkötelező szeretetet érzünk felé. Bármit teszünk, bízhatunk abban, hogy ő megbocsát nekünk, és megmarad a szeretete irántunk.

5. Az Atya gyógyítja az elutasítás sebeit

Sok embert elutasítanak a családban, vagy a világban a hite miatt. Sok embert megaláznak a fogyasztói társadalomban kialakult önző gondolkodás miatt. Személyiségét megsértik, elutasítják. Sok ember nem mer beszélni önmagáról. Nem meri őszintén kifejezni gondolatait, mert fél, hogy támadni fogják, ha eltér a sablontól. Nincs meg az elrejtő szeretet, amelyben az ember szabadon megnyilvánulhat, és megnyilatkozhat.

Az ember fél a **kiközösítéstől**. Fél attól, hogy a másik nem fogadja el. Fél attól, hogy az emberek támadják, kritizálják, elutasítják. Ha befogadjuk az Atya irántunk való elrejtő szeretetét, akkor mindez eltűnik. Eltűnik a szorongás, a szomorúság, és az ember szabadon mer megnyilvánulni. Nem számít neki, hogy a másik ember elfogadja-e, vagy nem, mert a legfontosabb, hogy az Atya elfogadja és szereti őt. Ez fölemeli az embert a hétköznapi élet csatározásai fölé, mert teljes bizalommal élhet az Atya szeretetének védettségében. Nem kell aggódnia és bizonytalankodnia, mert biztos, hogy az Atya vele van. A Szentlélek ezt a védettséget akarja nekünk adni az Atya által! Azért, hogy ne féljünk, ne meneküljünk, ne aggódjunk, ne szorongjunk, hanem bátran legyünk önmagunk, vagyis olyanok, amilyeneknek az Atya teremtett minket.

Az Izajás 49,14 így írja az Úr szavát: „Megfelejtkezhet-e gyermekéről az anya? De ha mások megfejtkeznének is rólad, és nem felejtkezem meg. A tenyerembe írtam a nevedet. Szüntelenül előttem vagy.” Az Úr az anyai szeretet kedvességével és szépségével biztatja az Ő népét, hogy így szereti Ő az embert. Ugyanúgy körülveszi, ugyanúgy rágon-

dol, mint az anya a gyermekére. Az egyik legszebb mondata a Szentírásnak ez: „A tenyerembe írtam a nevedet.” Az ember, ahogy egész nap munkálkodik, látja a tenyerét. Ha a tenyerébe írja valakinek a nevét, akkor mindig gondol arra, akit annyira szeret. Ezt az egyszerű képet használja a Szentírás Isten állandó szeretetének és jóságának a bemutatására.

Az Atya szerető tekintete előtt zajlik az egész napunk, minden munkálkodásunk. Különösen akkor fontos ezt tudatosítani, amikor betegség, vagy meg nem értés, vagy félelmek törnek ránk. Az Atya akkor sem feledkezik meg rólunk. Az Atya akkor is ránk gondol, velünk van.

Milyen fájdalom az Atya szívének, amikor egy probléma alkalmával vádaskodunk, szemrehányást teszünk, hogy mit, és miért engedett meg, miért lett ilyen az életünk. Istennek fáj az ember vádaskodása és elutasítása. Sőt, még azt is mondja az ember, hogy nem imádkozom, nem törődöm Veled Istenem, mert Te elhanyagolsz engem. Nem szeretsz engem. Az Atya örök szeretetét kétségbe meri vonni az ember, és föllázad ellene. Sok esetben meg sem gyónjuk ezeket a vádaskodásokat, mert azt gondoljuk, hogy ezek nem bűnök. Nincsenek benne a Tízparancsolatban. Ha igazi lelki életet élünk, fontos lenne ezeket is megbánni, és meggyónni, hogy „vádaskodtam az Atyával szemben. Elutasítottam Őt, fölláztam ellene, és olyan szeretetlen gondolataim voltak ellene, amelyekkel gyengítettem a hitemet”.

6. Az Atya irgalma

Az Atya jóságát legjobban az Ő irgalmában tudjuk megtapasztalni. Mózes V. könyvében olvashatjuk, a 32,10-ben: „A puszta földön talált rá, kietlen vad sivatagban. Óvta, mint a szeme fényét. A mező termésével etette, mézzel táplálta a sziklából, és olajjal a kősziklából.” Ebben a mondatban megfogalmazta Mózes az Úr népe iránti szeretetét. De valójában minden ember gondolhatja, vonatkoztathatja magára, hogy ez rá is áll, hogy Isten ennyire szereti őt. Ennyire közel akar jönni hozzánk. Hogy a világ pusztájában ránk talál, etet, bátorít, felöltöztet, fölemel, és meggyógyít minket.

Az Atya irgalma legjobban akkor nyilvánul meg, amikor **megbocsátja** a bűneinket. Ahogy a próféta írja: „A tenger mélyére veti a bűneinket.” Ezzel a képpel érzékelteti, hogy a megbocsátás után úgy viszonyul hozzánk, mintha nem is követtük volna el a bűnt. Amikor megbánjuk, és odaadjuk az Atyának, Ő kitörli a szívünkéből. Tiszta szívet teremt bennünk. Az Ő irgalmának tengerében már nincs bűn, ha hozzá megyünk, és megbánjuk azokat. Ezt nem egyszer teszi, hanem újra és újra. Ahányszor csak vétkezünk, és ahányszor csak megbánjuk, mindig újjáteremti a szívünket. Ennyire jóságos Ő!

Az Atya irgalmát mutatja **Jézus Krisztus elküldése** is. Annyira fájt az Atyának a mi eltávolodásunk, és a bűnben való megkeményedésünk, hogy elküldte Fiát, hogy Ő magára vegye bűneinket, és kifizesse az adósságainkat. Amikor megtapasztaljuk az emberek részéről az irgalmat, akkor mindig ellágyul a szívünk. Amikor valaki kórházban fekszik, verejtékben úszik a teste, és odajön hozzá egy ápolónővér, és azt mondja: „Holnapra elmúlik a láz. Bízson benne, meg fog gyógyulni.” Hoz orvosságot, letörli a verejtékét, bátorságot önt a szívébe. Ez az apróság az irgalom megnyilatkozása. Ettől megnyugszik a beteg szíve. Örül, hogy az emberi jóság által erőt kapott.

Vagy amikor valaki nagyon **fáradtan hazaér**, és elkezd a házi munkát végezni, a társa mellé áll, és azt mondja: „Pihenj le! Majd én csinálom tovább. Látom, nagyon fáradt vagy.” Ilyenkor nagyon meghatározó helyzetek alakulhatnak ki. Megérzi a másik az együttérzés, a kedvesség, a jóság és az irgalom ajándékát.

Vagy amikor valakit a munkahelyi főnöke elutasít, és odalép a kollégája, és azt mondja: „Együtt érzek veled. Segítek neked, hogy túllépjél ezen”. Ez is az irgalom megnyilatkozása.

Ahogy észrevesszük emberi kapcsolatainkban az irgalmat, és ez balzsam a szívnek – ahogy mondja a Bölcsesség Könyve –, ugyanígy fel lehet fedezni Isten irgalmát. Ahogy az emberek részéről megnyilvánuló irgalom felemeli a szívet, mennyivel inkább Isten irgalma!

Pál apostol külön is felhívja a figyelmünket, hogy: „Vigasztaljátok egymást!” Ő kifejezetten a **vigasztalás karizmájáról** beszél. Vagy amikor a közbenjáró ima során látjuk a testvér fájdalmát, és együtt-

érezünk vele, akkor tulajdonképpen a Szentlélek által, a vigasztalás karizmájával tudjuk a másikat gyógyítani. Nagyon fontos, hogy ez a karizma működjön minden emberi kapcsolatban.

A Szentlélek velünk van, hogy ezekben az egyszerű helyzetekben, szavakban, gesztusokban éljünk azzal a karizmával, amit Ő adott nekünk. A Jelenések Könyve írja, hogy amikor befejeződik a földi életünk, az örökkévalóságban az Atya odajön hozzánk, és letöröl a szemünkről minden könnyet. Nem lesz többé fájdalom, és nem lesz többé jajkiáltás. Ezzel a képpel, hogy **letöröl a szemünkről minden könnyet**, ahogy az édesanya letörli a gyermekének könnyes arcát, ezzel érzékelteti Szent János apostol, hogy az Isten milyen irgalmas szeretettel vár bennünket odaát, és ez az irgalom mennyire működik egész életünkön keresztül. Fontos, hogy ezt észrevegyük, hálát adjunk, és teljes bizalommal viszonzzuk.

Minden nap árad felénk Isten irgalma, mint a napsugár. Ha megnyitjuk a szívünket előtte, és befogadjuk, akkor életünk megtelik erővel. Ha nem hisszük, és elfordulunk tőle, akkor életünk erőtlenné válik. Szomorúságban és keserűségben maradunk. Ahogy a napfény elől is el lehet zárkózni, le lehet menni a pincébe, vagy árnyékba vonulni, ugyanúgy el lehet rejtőzni Isten irgalma elől is. Ennyire fontos, hogy milyen magatartással fordulunk Isten közeledéséhez. Mennyire ismerjük fel az Ő irgalmát, és mennyire tudatosítjuk, hogy Ő körülvesz bennünket, megvigasztal és megerősít minket.

Fontoljuk meg az alábbi kérdéseket:

- 1./ Miben tapasztaltam meg életem folyamán az Atya irgalmát?
- 2./ Bizalomteljes-e a kapcsolatomban az Atyával?
- 3./ Hálát adok-e az Atyának gondviselő szeretetéért

5. A Szentlélek csodálatos megtapasztalásokat ad az imaközösségben

Imádkozunk

Mennyei Atyánk! Add meg nekünk, hogy egy szívvel-lélekkel dicsérjünk Téged, mint az első keresztyének. Add meg nekünk, hogy felismerjük az imaközösség fontosságát! Kérünk, segíts, hogy szeressük egymást Tebened és Teáltalad! Kérünk, szabadíts meg minket az ítélkezéstől, a nehezteletéstől, a zárkózottságtól, közömböségtől, hogy semmi ne akadályozza a Szentlélekben való egységünket. Kérünk, adj nekünk élő hitet. Azt a hitet, hogy Te mindig közöttünk vagy, hogy így meg tudjuk tapasztalni jelenlétedet és csodáidat! Ámen!

1. Imacsoport az ősegyházban

Az Egyház kialakulásának első eseménye az imacsoport volt. Az Apostolok Cselekedetei második fejezetében olvashatjuk, hogy az apostolok mindennap megjelentek a templomban, és utána házanként összegyűltek, együtt imádkoztak, együtt végezték a kenyértörést, és beszélgettek Jézus szavairól. Magasztalták az Urat. Szívük tele volt hálaadással és békével. A **sentmise és a közösségben végzett ima** volt az Egyház életének forrása, és növekedésének az alapja.

Sokkal többet ér az imaközösségben végzett ima, mint az egyéni imádság. Sokan azzal a gondolattal nem akarnak közösségbe járni, hogy otthon is tudnak imádkozni.

Mivel **több a közösségben végzett ima**, mint az egyéni imádság? A szeretettel több! Mit gondolsz, miért mondta Jézus: „Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.” (Máté 18,20) Mert a szeretetben tudjuk befogadni Isten kegyelmét. A szeretetben nyílik meg a szívünk az Úr előtt. A szeretetben tudjuk méltóképpen dicsérni Istent, mert Ő maga az élő, örök szeretet. A szeretetben tud működni a Szentlélek. A közös együttlét az Úrban valójában azt jelenti, hogy megéljük a szeretetet és együtt növekszünk benne. Ez a szeretetben való együttlét erősíti a hitünket és közelebb visz Istenhez.

A minket körülvevő világ nem hívó világ. A hitetlenség nyomása alatt élünk minden nap. Hitetlen légkörben dolgozunk, amely hat ránk, amely működni akar bennünk. Ezért mindennél fontosabb, hogy legyenek találkozásaink hívó emberekkel, legyenek alkalmak hitről beszélgetni, hitben növekedni, és teret adni annak, hogy Jézusban szeressük egymást. Mivel a hit élet, ezért állandóan növekedni akar. A Szentlélek a közösség által elősegíti, hogy egymás hitén keresztül megerősödjünk, mindig közelebb kerüljünk az Úrhoz.

Az imacsoport másik gyümölcse az **Evangélium megismerése** és alkalmazása az életre. Sok ember tanácstalanul áll, amikor elhatározza, hogy a Szentírást olvasni akarja. Elolvassa, de sokszor nem világos, hogyan, mikor és mit alkalmazzon belőle az életére. A szentmiséén hall ugyan evangéliumi magyarázatot, de nem lehet visszakérdezni, nem lehet megbeszélni, hogyan is kell érteni azt pontosan? Előfordul az is, hogy rossz a templomban a mikrofon, és nem lehet hallani a prédikációt. Az imacsoportban mindig meg kell valósítani azt a célt, hogy beszéljünk a Szentírásról és alkalmazzuk azt az életünkre. Fontos mindenkinek megismernie, hogy hogyan élje meg Isten Igéjét. Itt tanúságot tehetünk arról, hogy mit tett velünk és bennünk az Úr. A Szentírás vezet minket, hogy az Úrral való találkozás hogyan hassa át életünket és gondolatainkat. Valójában így növekszünk lelkileg.

2. A Szentlélek ajándéka

Az imacsoport (imaközösség) a **Pünkösöd, illetve a Szentlélek ajándéka**. A Biblia tanúsága szerint egyértelmű tény, hogy Pünkösdkor leszállt a Szentlélek az összegyűlt apostolokra, akik a továbbiakban imacsoportokat alakítottak, amelyekben dicsérték az Urat, elmélyítettek Krisztus Jézusban való hitüket, és evangelizációs programot indítottak el. Teret adtak a Lélek működésének. Így születtek meg a karizmák. A Szentlélek rávezette az imacsoportokat, hogy az egyház élő kövei legyenek, és felépüljön az első század végére az Egyház. Itt tapasztalták meg, hogy mire indítja őket a Lélek. Itt tapasztalták meg az Úr csodáit. Itt kapták meg az Úr bölcsességét. Itt ismerték meg, hogy kérdéseikre mi a helyes válasz. El sem lehet képzelni az Egyház működését missziós szolgálatok, és imacsoportok nélkül.

Egy tanúságtételben egy testvér elmondta, hogy a Lélek működését hogyan tapasztalta meg. Amikor Debrecenben elindult a Karizmatikus Megújulás, nagyon készségesen fogadták a Lelket. Egy budapesti imacsoport elhatározta, hogy meglátogatja őket, hogy együtt imádkozzanak. De valahogyan nem jött össze a találkozó. Levelet írtak, de nem kaptak rá választ. Egy alkalommal a karizmatikus szentmisére betévedt egy debreceni fiú. Érdeklődött az énekekről, és arról, hol lehetne az énekek kottáit megszerezni. Éppen azt a fiút szólította meg, aki szervezte a Debrecenbe való utazást. Könnyen meg lehetett beszélni a látogatás módját. Megbeszélték az időpontot is, és elutaztak heten Pestről Debrecenbe. Nagyon áldásos volt a közös imádság, hálaadás, és dicsőítés. Elmentek a Szvetics Gimnáziumba is, és ott is imádkoztak, beszélgettek a diákoknak a megújulásról. Később a debreceniek feljöttek meglátogatni a pesti imacsoportot. Ebből az egyszerű Szentlélek-vezetésből és engedelmességből kialakult az Úr csodája. Kialakult a két csoport testvéri szeretete, megerősödtek hitben, és kibontakozott az evangelizációs munkájuk. Tele voltak hálával, szeretettel és örömmel.

Valójában arról van szó, hogy mennyire figyelünk, és mennyire engedünk a Szentlélek vezetésének. Ha tudunk figyelni, akkor a Szentlélek vezet minket, hogy Isten terve szerint másokkal lelkileg találkozzunk, növekedjünk, és megtapasztaljuk az Úr ajándékait.

A jeruzsálemi első közösség akkor kezdett hatékony lenni, és kibontakozni, amikor a Szentlélek erővel töltötte el őket, és elindultak evangelizálni. A Lélekben való közösség egészen más, mint az emberi szerveződés. Az emberi szerveződés lehet egy alkalomra, egy feladatra való szerveződés. Lehet akár egy azonos gondolkodású, akár keresztény gondolkodású testvérek összejövetele, lehet Kolping-szerveződés, vagy egy karitás csoport kialakítása. Ez mind nagyon szép és nagyon jó. Kell is, hogy minden plébánián legyenek ilyenek.

De a Szentlélekben való közösség az egészen más. Itt nemcsak arról van szó, hogy együtt dicsérjük és magasztaljuk az Urat, hanem arról, hogy meghalljuk a **Lélek üzenetét**, növekedni akarjunk a Szentlélekben, és megnyílunk a Lélek vezetése előtt. Ez feltételez egy Istenre várakozó lelkületet. Fontos mindig ehhez az eszményhez ragaszkodni.

Hogyha az imacsoport lemond a Szentlélek befogadásáról, és a Szentlélek vezetésére való odafigyelésről, akkor az összejövetelek kiüresednek. Akkor az imaközösség felszínessé válik. Előfordul ilyenkor, hogy beszélgetnek a gazdasági helyzetről, politikai eseményekről, különféle problémákról, de nincs szó a Szentlélekről. Nincs szó a belső növekedésről. Nincs szó az Isten szeretetéről. Nincs szó a Bibliáról. De akkor minek jönnek össze a keresztények? Amikor olyan kevés idő, és kevés alkalom van Istenben növekedni, vagy a Szentírás ismeretében elmélyülni, és a Lélekben megerősödni, akkor az időt sokszor nem a legfontosabbra használják. Nem arról van szó, hogy ne beszéljünk életünk problémáiról, hanem arról, hogy először Istenről beszéljünk, mert csak akkor tudjuk helyesen megítélni életünk eseményeit.

Nagyon fontos Istenben gazdagodni. A gonosz lélek és a világ mindent megtesz, hogy kiüresítse a szívünket, eltávolítson minket Istentől, és elvegye a belső növekedés dinamikáját. Ha nem tudunk Istenben növekedni, akkor nyitottak leszünk a kísértésekre és a bűnökre.

3. Az imacsoport jellemző vonásai

Melyek az imacsoport jellemző vonásai? Mik azok a jegyek, amelyek a Szentlélek jelenlétét biztosítják a közösségben?

Az első, amit a Szentírásban találhatunk, **a hűség és az egység**. Hűség az apostolok tanításához – írja az Apostolok Cselekedetei. A 1Korintus 11,14-ben és az Efezusi 4,4-ben azt írja az apostol: „Testvérek! Ugyanazt akarjuk. Ugyanazt az Urat imádjuk. Egy az Úr, mindnyájunk Atyja, Aki mindenek fölött áll, mindent átjár, és mindenben benne van.” Az egységet mindig az bontja meg, hogy a Szentlélek működésével, karizmákkal, Jézus bennünk való életével kapcsolatban szembenállóak a nézetek. Kialakul a vita, amelyben az egyik győzni akar a másik felett. Nem az lesz a lényeg, hogy mit mond a Szentírás, hanem az egyik ember győzni akar a másik felett. Ezért fontos a Szentírás és a Szentlélek működésének ismerete, hogy nyitottak legyünk arra, hogy a Szentlélek hogyan akar vezetni minket, és az egység elmélyüljön bennünk.

Nagyon fontos, hogy a hit alapjai mindig szilárdak legyenek bennünk. Ha bennünk van az egység vágya és a tanulékonyság, akkor a közös-

ség úgy bontakozik ki, mint egy csodálatosan szép **virág**. Mindig szebb és mindig illatosabb lesz. Ebből fakad, hogy az imacsoport tagjainak mindig mélyebb szeretet kapcsolata lesz Jézussal.

Mert akit szeretünk, arra figyelünk. Ha önmagunkat szeretjük, akkor önmagunkra figyelünk, és nem az Istenre. Akkor az a fontos, hogy a mi igazságunk valósuljon meg, és ne az Isten igazsága. Ha Jézusra figyelünk, akkor Jézus igazsága valósul meg bennünk, és Jézus szeretete növekszik a szívünkben.

Jézus akkor tud velünk foglalkozni, hogyha mi Ővele foglalkozunk. Saját erőnkől nem tudjuk megoldani a problémáinkat, ezért kell átadni magunkat és a problémáinkat neki, és be kell fogadni az Ő Lelkének a vezetését, hogy az ő gondolatai érvényesüljenek életünkben. Rengeteg időt vesztegetünk el azzal, hogy saját magunk próbáljuk megoldani a problémáinkat, és nem akarjuk rábízni Isten kegyelmére és a Lélek vezetésére.

4. Pál apostol önátadása

Érdemes megfigyelni Pál apostol életét. A megtérésekor már megvoltak benne a hit alapjai. Mondhatjuk, hogy a farizeusok körében a hit tudományi főiskolára járt. Nagyon pontos ismeretei voltak a Szentírásról, Isten ószövetségi cselekedeteiről. Pontosan tudott mindent. Ismerte a Zsoltárok világát. Ismerte a választott nép történetének minden eseményét. De a legfontosabbat nem ismerte. Nem ismerte fel Jézusban a Megváltót, az Isten Fiát. Ezért ellenségként kezelte Jézus követőit. Üldözte, és rabságba vetette őket. Ki akarta irtani a földről a keresztényeket. Amikor Jézus megjelent neki a damaszkuszi úton, és a Szentlélek betöltötte szívét, akkor volt benne annyi alázat, hogy tudott váltani. Háromnapos böjt és imádság után teljesen kitért a szívét a Szentlélek előtt, és teljes egészében **átadta magát az Istennek**.

Amikor visszavonult szülővárosába, hogy átímádkozza Jézus tanítását, akkor teljesen kibontakozott az élete. Eltűntek félelmei és aggodalmai. Nem törődött azzal, hogy elveszíti régi barátait az írástudók és farizeusok között, hanem átadta a szívét Jézusnak, és hitte, hogy Ő gondoskodik róla. Hitte, hogy lesznek barátai, testvérei az új közösségben, és megkapja mindazt az erőt, amire szüksége van.

Figyeljük meg Pál **alázatát**! A Szentlélek különleges karizmáiban részesült. Intelligenciája messze magasabb volt, mint a halászoké. Mégis felkereste őket, és alárendelte magát nekik. Engedelmeskedett az ő vezetői elgondolásaiknak. Elfogadta azt, hogy menjen vissza szülővárosába, Tarzuszba, mert az apostolok így látták jónak. Ez volt számára a legnehezebb. Tele volt örömmel, dinamikával, az evangelizáció vágyával, és azt mondták az apostolok: „Menj haza! Csendesedj el!” Óriási lépés volt ez Pál lelki fejlődésének útján, hogy igent tudott mondani erre. Nem mondta azt, hogy majd elrejtőzöm a farizeusok haragja elől Jeruzsálemben, és közben titokban hirdetem az Evangéliumot. Nem mondta azt, hogy hagyjatok békén, tudok én magamra vigyázni, hanem volt bátorsága legyőzni önmagát és elfogadta, hogy haza menjen. Ez a bátor alázat és engedelmesség segítette őt, hogy a Szentlélek alkalmas eszköze legyen.

A Szentlélek figyelemmel kísérte Pál életét. Amikor három év múlva eljött az idő, akkor a Szentlélek szólt az apostoloknak, hogy küldjék Pált és Barnabást arra a munkára, amire kiválasztotta őket. Az apostolok azt mondták: „Igen”. Akkor elküldték Antiochiába Pált és Barnabást. Így működik a Szentlélek, ha az ember szíve hajlamos az együttműködésre és az alázatra. Ha Pál nem fogadta volna el az apostolok tanácsát, lehet, hogy nem lett volna belőle Pál apostol. Lehet, hogy néhány hétig még beszélgetett volna egy-két emberrel Jeruzsálemben. Az is lehet, hogy megölték volna a farizeusok, és akkor nem lett volna európai misszió. Nem lett volna az a sok-sok közösség, ami az ő munkája nyomán kialakult Európában, a Szentlélek által.

5. Az egyetértés fontossága

Az imacsoport másik vonása az **egyetértés**. Pál apostol a Filippi 2,1-ben megrajzolja az ideális közösséget. Hét vonást fogalmaz meg, hogy a közösségben legyen szeretet, legyen egyetértés, egyet gondolás, alázat, együttérzés. Ne legyen vetélkedés, és ne legyen dicsőségvágy.

Az első közösségben is ugyanazok az emberei hibák fordultak elő, mint a mai közösségekben. De egyben nagyon különböztek: tudtak engedelmeskedni a Szentléleknek, és tudtak engedelmeskedni a közösség vezetőjének. Ha Pál apostol megbeszélte velük, hogy miben

kell változniuk, akkor elfogadták a szavait. Legyőzték a vetélkedést, a dicsőségvágyat, az ellenségeskedést. Így létrejött az egység, és a Szentlélek tudta őket használni.

A **vezető személyéről** sok helyen olvashatunk a Szentírásban, és a szerepe egyértelműen meghatározott. Mózesről kezdve egészen napjainkig mindig kiválaszt Isten egyes embereket, hogy vezessék a rájuk bízott emberek csoportját, illetve az egyházat. A Szentlélek megerősíti őket, felvilágosítja őket és engedi, hogy az ő vezetésük által mások közelebb jussanak Istenhez.

A vezető elsősorban az **Úr szavát**, és a Szentlélek vezetését hivatott továbbadni. Hogyha igazán hittel nézünk a vezetőre, akkor meg fogjuk látni benne Isten kegyelmének a működését, és meg fogjuk tapasztalni belső kibontakozásunkat. Hogyha ezt meglátjuk, tudunk engedelmeskedni. Amikor belátom valaminek a szükséges voltát, és megteszem, akkor saját akaratomat teszem. Ez nem engedelmesség. Az engedelmesség mindig akkor jön létre, amikor nem látom be, amit a vezető mond, de hiszem, hogy az a jó, és megteszem. Ez az engedelmesség. Akkor már nem a saját akaratomat teszem meg, hanem Isten akaratát, amikor a vezető közvetíti Isten akaratát. Amikor a vezető törekszik arra, hogy Isten akaratát közvetítse, és másoknak elmondja az Úr üzenetét, akkor fontos, hogy a rábízottak ezt felismerjék, és megtegyék, amit kell.

Amikor egy vezető rámutat az egyetértés fontosságára, akkor le kell állítani a vitatkozást, veszekedést, a méltatlankodást, a lázadozást, az egyéni dicsőségvágyat, és megtenni azt, amit mond, mert az Ige alapján mondja, és az Úr akaratát közvetíti számomra.

Nemrég megkérdezte tőlem valaki, hogy **miért gyengültek el** a karizmatikus közösségek a mai időkben? Erre a kérdésre az a válasz, hogy azért, mert meggyengült az engedelmesség. Mindenki a saját feje után akar menni, ennél fogva a közösség alapjai meggyengültek. Nem tud működni bennük a Szentlélek, nem tud erővel kiáradni, mert mindenki mást akar, és mindenki vitatkozik, hogy a saját akarata érvényesüljön. Minden megosztottságot, vitatkozást, dicsőségvágyat

felhasznál a gonosz lélek arra, hogy eltávolítson Jézus követésétől, és a Szentlélek erejétől.

Rá kell ébrednünk arra a lelki harcra, ami körülöttünk tombol. Fel kell fedoznünk, hogy mennyire fontosak ezek a kicsinek látszó erények: az alázat, az engedelmesség, a béketűrés, a türelem, a békesség, a jóindulat, a szeretet, és a jó feltételezése másokról. Ha ezek megszűnnek, akkor szétesnek az emberi kapcsolatok.

6. A szentmise fontossága

Az Apostolok Cselekedetei 2,42-ben azt olvashatjuk, hogy a tanítványok minden nap megjelentek a szentmisén, amit abban az időben kenyértörésnek hívtak. Ez a részvétel életszerű volt, hiszen néhány hete még mindnyájan látták és hallották Jézust. Emlékeztek arra, hogy Jézus mi mindent tett értük. Emlékeztek Jézus szavaira, az utolsó vacsorára, arra, hogy Jézus milyen csodákat művelt, és hogyan beszélt az Atya jóságáról. Ezt éljük át az imacsoportban.

Az imacsoportban a **Szentírás megosztása** a legfontosabb. A közös ének, a Szentírás közös megbeszélése, a spontán ima, az egymásért való közbenjárás, és a szolgálatok, ezek tartják össze a karizmatikus közösséget. Ezek mögött az van, hogy Jézus jelenlétében szeretettel megosztjuk másokkal mindazt, ami bennünk van. Megosztjuk azt az életet, amit Istentől kaptunk. Megosztjuk hitünket, megosztjuk szeretetünket, megosztjuk a Lélektől kapott bölcsességünket. Minden találkozó alkalmat ad a jóságra, a hit és a szeretet gyakorlására. Így növekszünk a belső tisztaságban. Így növekszünk mindig az Isten felé fordulásban. Így tudja a közösséget mindig erősíteni a Szentlélek.

Az igazi közösség erőt hordoz, a **Szentlélek erejét**. A közösségben működő Lélek-erő mindig attól függ, hogy az egyes ember mennyire fogadja be a Szentlelket, mennyire adja át magát Neki, mennyire engedelmeskedik Neki? Ha a saját erejére támaszkodik, akkor könnyen elgyengül. Ha Isten erejére támaszkodik, és átadja magát Neki, akkor a Szentlélek mindig be tudja tölteni az Ő erejével, bölcsességével és világosságával. Nagyon fontos, hogy imacsoportjaink megtalálják a megerősödés útját, hogy valóban Jézus fényét sugározzák, hogy való-

ban Jézus erejét és üzenetét adják tovább az evangelizációval. Törődniük kell mások megmentésével, illetve üdvösségével.

Kérdések: 1./ Mennyire élem meg az egységet az imacsoportban?

2./ Van-e bennem alázat, és engedelmesség a vezető iránt?

3./ Mennyire értékelem, mennyire tartom fontosnak az imaközösséget, és hűséges vagyok-e hozzá?

6. A Szentlélek életünk urává teszi Jézust

Imádkozzunk

Mennyei Atyánk! Köszönjük, hogy szeretsz minket. Megnyitjuk szívünket jelenléted előtt. Megnyitjuk szívünket a Te gazdagságod előtt. Kérünk, tégy alkalmassá bennünket, hogy növekedjünk a hitben és a Te szeretettedben. Add, hogy igazán szeressük egymást. Hálát adunk, hogy alkalmassá tettél bennünket arra, hogy a hit mélységeihez eljuthassunk. Köszönjük, hogy elküldted Szent Fiadat, Jézust, akivel élő kapcsolatba léphetünk a Szentlélek által. Ámen!

---

1. Ki nekem Jézus?

Néhány évvel ezelőtt megjelent egy könyv, amely arról szólt, hogy egy riporter sorra kérdezett különböző embereket, fiatalokat, időseket, családanyákat, gyerekeket arról, hogy: Ki neked Jézus? Különböző válaszok születtek. Némelyik válaszban példaadóan mély hit, mély tisztelet nyilvánult meg Isten iránt. Megfogalmazták, hogy mit jelent az életükben Jézus szeretete.

Jézus számunkra a **legnagyobb ajándék**. Amikor a Szentlélek-semináriumon részt veszünk, és a karizmákról van szó, akkor mindenki elgondolja, hogy az ő életében melyik karizma lenne a legfontosabb. A másik gondolat az, hogy vajon megkaptam-e a vágyott karizmat? Általában mindenki a gyógyító karizmat szeretné elnyerni. A csalódottak azt kérdezik, hogy egyáltalán kaptam-e valamilyen karizmat?

Nagyon fontos felismernünk, hogy a legnagyobb ajándék a Szentlélektől Jézus Krisztus ismerete. Ennél nagyobb ajándék nincs. A Szentlélek mindenkinek adni akarja Jézust, aki vágyakozik Rá, és megnyitja előtte a szívét. A Szentlélek megmutatja, hogyan van jelen életünkben Jézus. Hogyan szeret bennünket, hogyan működik bennünk, és mit akar tenni rajtunk keresztül. Jézus bennünk való élete, és ennek ismerete nagyon fontos. Nem teológiai ismeretről van szó, hanem egy belső megtapasztalásról, Jézus működésének felismeréséről. Engedjük,

hogy Jézus működjön bennünk és rajtunk keresztül, akkor tudunk igazán eszköze lenni a Szentléleknek. Ez az ajándék személyre-szóló és állandó. A rendkívüli karizmákat nem lehet úgy birtokolni, mint egy képességet. Minden alkalommal Isten felé fordul a karizmatikus ember, és tőle kérdezi; „Uram akarsz-e most rajtam keresztül cselekedni?” A karizmák gyakorlása mindig igényli az alázatot. Nem én teszek valamit, hanem engedem, hogy Isten rajtam keresztül cselekedjen.

A rendkívüli adományokat a közösség javára adja a Szentlélek. Tardif atya gyógyító karizmája 17 éven keresztül működött, de Ő is mindig kérte a kegyelmet az Úrtól, amikor a szentmisék végén a betegekért imádkozott. Soha nem volt biztos abban, hogy az Úr cselekedni fog-e.

Azt a gyógyulást, ami a közbenjáró imára történik, mint isteni ajándékot, legtöbbször egy adott helyzetre adja az Úr. Az imára történő gyógyulás Isten Országának a jele. A Márk evangélium végén Jézus minden benne hívőnek megígérte, hogyha az Ő nevében kérik, akkor meggyógyítja a betegeket. A gyógyulásnak azonban vannak akadályai. Nemcsak a bűnre gondolok, hanem sok más lelki tényezőre. Ezért az adott helyzetben mindig titok marad, hogy meggyógyul-e a beteg. Azt a gyógyító, rendkívüli karizmat, amelynek következtében rendszeresen, minden szentmise alatt gyógyulások történtek Tardif atyánál, nagyon kevesen, az egész világon csak néhányan nyerték el.

Hittel fogadjuk, hogy amikor imádkozunk egy beteg gyógyulásáért, akkor rajtunk keresztül működik az Úr, és ha meggyógyul, akkor az az Úr ajándéka ebben a konkrét esetben. De ez nem jelenti azt, hogy meg is kaptad a gyógyítás karizmáját. Az Úr válasza a közbenjáró imára 2000 év óta állandóan megtapasztalható az Egyházban.

Jézus azt mondta a János 15,27-ben: „Az Atyától elküldöm nektek a Vigasztalót, Aki tanúságot tesz rólam.” Ő az Igazság lelke. A tanúságtétel a személyesen megtapasztalt valóság, és ennek a tapasztalatnak a kinyilvánítása. Egy belső ismeretnek az átélése és közlése. A Szentlélek azt a bensőséges kapcsolatot nyilvánítja ki számunkra, ahogy Ő él bennünk a második isteni személyen keresztül. Ez a szeretet titka.

Amikor Isten közelségéről, vagy egy elragadó élményről beszélünk, érezzük, hogy a szavak mennyire szegényesek. Érezzük, hogy nem

tudjuk pontosan megfogalmazni belső élményeinket. Hatalmas dologról van szó, amikor Isten bennünk lakik, amikor felismerteti magát velünk, amikor eltölti lelkünket a belső világosság. Amikor fölemeli szívünket az Úr szeretete és jelenléte. Kevés ilyenkor a szó. Ha teljesen átadjuk magunkat Istennek, akkor Pál apostollal azt mondhatjuk: „Már nem én élek, hanem Krisztus él bennem.”

Honnan jön ez az ajándék, aki maga Jézus? Jézus azt mondta: „Én az Atyától jöttem, és az Atyához megyek.” Az Atya áll Jézus életének középpontjában. Miért akar Ő elvezetni minket az Atyához? Mert az Atya minden lét forrása. A teológia azt mondja, hogy az Atya szüntelenül nemzi a Fiút. Szüntelenül árad az isteni élet az Atyából a Fiúba. A Fiú hálatelt szívvel ajándékozza ezt vissza az Atyának a Szentlélekben.

Az ember, és minden létező, az **Atyának köszönheti a létét**. Minden szépség, minden bölcsesség, minden tudás belőle árad. Neki köszönheted minden szívdobbanásodat, minden lélegzetvételeidet. Ő tart fenn minden életet ma is. Az Atya tartja fenn a világot, a csillagrendszerket, a millió és milliárd bolygót. Ez a végtelenül szerető Atya jön közel hozzánk Jézusban. Ez a végtelenül szerető Atya akarja közölni magát veled a Szentlélek által. Isten végtelenségét nem tudjuk elképzelni! A végtelenséget képtelenek vagyunk felfogni az értelmünkkel. De ha szívünkbe fogadjuk az Urat, valamit megérezünk a végtelenség nagyságából és szépségéből. Emberi létünk az elragadtatottságnak egy pillanatában felszabadul Isten jelenlétére és nagyszerűségére.

Ha Istenben élünk, akkor mi is **részesei leszünk** a végtelen életnek. Ez csodálatos dolog! Semmi voltunk, por voltunk felemelkedik. Ezekiel prófétának van egy látomása, amelyben megszólal az Úr: „Prédikálj a csontoknak!” Akkor Ezekiel beszél a csontokhoz, és a csontok megelevenednek. A csontmezőn nemsokára egymás után emelkednek fel az emberek. Valami ilyesmi történik velünk is: Tehetetlenek vagyunk Isten végtelen misztériumával szemben, annyira kicsik, mint a porszemek. De ha az Ő lénye betölt minket, akkor megelevenedünk. Istennel közösségbe léphetünk, Ő bennünk lakik.

2.Miért jött el Jézus?

A Katekizmus azt írja, Jézus azért jött el, hogy kiengesztelje velünk az Atyát. Ez rövid és hagyományos megfogalmazás, de mögötte óriási ajándék rejtőzik. Vagyis megnyitja számunkra a Mennyszágot, új, gyermeki kapcsolatba léphetünk az Atyával. A Szentlélek által megkapjuk a lehetőséget, hogy életünk új alapra épüljön. Az egyik teológus úgy fogalmaz, hogy az Atya Jézus által ismer meg bennünket, és Jézusban fogad el minket. Mert Jézus beborít minket kegyelmeivel, az Ő kereszthalálának érdemével, és így leszünk elfogadhatóak az Atya előtt. Sőt, emberi értékeink kialakulása, személyiségünk kibontakozása is erre épül, hogy kiengesztelődtünk az Atyával, és Jézus cselekszik bennünk. Jézus képét akarja a Lélek kialakítani bennünk. Ez a karizmatikus élet lényege: A Szentlélek által engedjük, hogy Jézussá formáljon minket a Szentlélek, és az Atya előtt kedvessé tegyen minket.

Fontosak a karizmák, amelyekkel építjük az egyházat. De az első, a legfontosabb, hogy a Szentlélekben újjászülessünk, vagyis Jézus megszülessen bennünk. Ha ezt nem engedi meg valaki, akkor a karizmák egy idő után elsorvadnak, és semmivé válnak. Ha nem engedjük meg, hogy a Szentlélek formáljon bennünket, ha nem engedjük meg, hogy a Szentlélek a szívünkben lakjon, akkor csupán emberi szerveződés lesz a karizmatikus megújulás egy-egy csoportja.

Ha Jézus kiformalódik bennünk, akkor az Atyában meglátjuk minden jónak és szépnek a forrását. Elvezet minket az Úr ahhoz, hogy felismerjük a Lélekben, hogy Jézus a mindenség Ura. Pál apostol ezt írja: „Senki sem mondhatja, hogy **Jézus az Úr**, csak a Szentlélekben.” Első pillanatban nem is értjük, hogy mit jelent Pál apostolnak ez a nagy jelentőségű mondata. De ha elolvassuk a Szentírásnak ezt a részét, akkor láthatjuk, hogy az Úr elnevezés az akkori korban a mindenség Urát, az Istent jelentette. Amikor a rómaiak az üldözések idején azt követelték, hogy a keresztények mondják azt, hogy a császár az úr, akkor a keresztények a fentiek miatt ezzel megtagadták volna a hitüket. Ezért ők mindig azt mondták, hogy Jézus az Úr. Jézus a Kyrios, az Úr, a Mindenség Ura, az Isten. Ezt hittel kimondani csak a Szentlélekben tudjuk.

Az apostolok már hosszú ideje látták Jézus csodáit: a tenger lecsendesítését, a kenyér megsaporítását, a halottak feltámasztását. Amikor Jézus megkérdezte tőlük: „Ti kinek tartotok engem?” –megleپödtek. Szinte érezzük zavarukat, amint akadozva mondták: „Hát, tudod, van, aki prófétának tart, van, aki Illésnek, aki feltámadt benned”. Akkor Jézus rászzegezte a szemét Péterre, és megkérdezte: „Te kinek tartasz engem?” Péter az Atya kegyelme által azt mondta: „Te vagy Jézus, az Isten Fia! Te vagy a Messiás!” Akkor Jézus azt válaszolta: „Ezt nem magadtól mondog. Nem a vér és a test nyilatkoztatta ezt ki neked, hanem az én Atyám.”

Ahhoz, hogy kimondjuk hittel azt, hogy Jézus a Mindenség Ura, és a mi személyes életünknek is az Ura, ehhez a Szentlélek világossága és ereje szükséges. Jézus Úr a történelem felett. Jézus Úr a jövő felett. Jézus Úr az örökkévalóság felett. Jézus Úr az ellenség felett. Jézus Úr minden gonosz szellem és minden sátáni tevékenység felett. Jó, ha végiggondoljuk, hogy Jézus hatalma mindenre kiterjedő, és mindent átfogó.

A Szentlélek által rácsodálkozhatunk Jézus uralmára, és isteni méltóságára. Ugyanakkor arra a gyöngéd szeretetére is, amellyel meghív bennünket a Vele való közösségre. Isten végtelenül hatalmas, és végtelenül alázatos. Végtelenül nagy és végtelenül kicsi tud lenni. Ez az Ő titka. A gyöngédsége nemcsak azt jelenti, hogy jó hozzánk, hanem azt is, hogy együtt érez velünk, és segíteni akar rajtunk. Fájdalmainkat ismeri, és hordozza. Misztikus értelemben neki is fáj a mi fájdalmunk. Minden lehetőséget felhasznál, hogy életünket felemelje, és megsegítsen minket.

3. Miből ismerhetjük meg Jézus lelkületét?

Elsősorban a **Szentírásból**. Egy alkalommal a görög zarándokok megkérdezték az egyik apostolt, hogy láthatnák-e Jézust? Az apostol odament Jézushoz. Mondta neki, hogy keresik, és beszélni szeretnének vele. Ezzel a vággyal kell mindig az Evangéliumot olvasni: „Látni szeretném Jézust! Látni szeretném az én Uramat! Látni szeretném a Mindenség Királyát!” Ha ez a vágy bennünk van, és ez a nagy tisztelet bennünk van Jézus, az Úr és a Mindenség Királya iránt, akkor az

Evangélium sokkal jobban megnyílik előttünk, mintha csak egyszerű könyvként olvasnánk azt.

Ha **mindennap** hűségesen olvassuk a Szentírást, akkor egyre vonzóbb, egyre ragyogóbb lesz. A Szentlélek mindig tud újat mondani a Szentírásból. Ha ezerszer olvassuk ugyanazt a mondatot, akkor ezerszer tud a Szentlélek mindig újabb fényel megvilágítani egy igazságot. Soha nem mondhatjuk, hogy ezt már százszor hallottam, mert éppen a százegyedik alkalom lehet a Szentlélek által egy olyan megnyilatkozás, amely esetleg megújítja az életedet. Ha olvassuk az Ószövetséget: a Zsoltárokat, a prófétákat, valójában akkor is Jézusról olvasunk, mert az egész Ószövetség a Messiás eljövetelére utal.

Az igeolvasás olyan, mintha egy sötét barlangból elindulnánk kifelé, a fény felé. Egyre nagyobb fényesség, egyre nagyobb világosság lesz körülöttünk. Minden lépésnél tisztább lesz az út előttünk. Minden elolvasott mondat közelebb visz minket Istenhez.

Pál apostol azt írja a Kolosszei 1,15-ben: „Ő a láthatatlan Isten képmása. Benne teremtett mindent a Mennyben és a földön. Benne van megváltásunk, bűneink bocsánata. Minden benn áll fenn. Ő az egyház feje. Benne lakik az egész teljesség.” Érezni lehet ezekből a szavakból, hogy milyen extatikus érzései voltak Pál apostolnak, amikor Jézusról írt. Rajongásig szerette Őt. Ő, aki életének első szakaszában üldözte Jézust, a Lélek által annyira felismerte az Ő egyetemes létét és csodálatos ajándékait, hogy rajongásig szerette Őt. Felismerte, hogy az egész történelemnek Jézus a középpontja.

Az Efezusi 1,17-ben Pál apostol azért imádkozik, hogy: „...Urunknak, Jézus Krisztusnak Istene, a dicsőség Atyja adja meg nektek a bölcsesség és a kinyilatkoztatás lelkét, hogy megismerjétek Őt.” Ebben is egyértelmű, hogy a **Szentlélek nyilatkoztatja** ki nekünk Jézust. Nem elég ismeretet ismeretre halmozni, vagy könyvek sokaságát elolvasni. A Szentlélek nélkül szinte semmit sem jelent ez az ismeret. A Szentlélek nyilatkoztatja ki nekünk Jézust.

Azt írja Pál: „A Mennyben maga mellé ültetette, minden hatalom és uralom fölé. Ő az Úr a jelen világban és az eljövendőben.” Ezek a

szavak kifejezik, hogy minden Krisztusban áll fenn. Az egész világ és az egész jövő. Az emberiség jelene, jövője és a beteljesülése.

Pál apostol a Filippi 2,5-ben azt írja: „Ugyanaz a lelkület legyen bennetek, mint ami Jézus Krisztusban volt.” Jézus engedelmes volt. Mindenben alávetette magát az Atya akaratának. Ezért az Atya felmagasztalta Őt minden mennyei és földi hatalom fölé.

4. Mit vált ki belőlünk, amikor felismerjük, hogy Jézus az Úr?

Először hálát érzünk. Hálát azért, hogy megismerhettük Jézust. Hálát azért, amit értünk felvállalt, legfőképpen a keresztdozatot. És rajta keresztül megismerhettük az Atyát. A másik, amire ösztönöz bennünket, a **dicsőítő ima**. Minél jobban megismerjük Jézust, annál jobban akarjuk dicsőíteni Őt. Ez az örökkévalóság nyelve. Amikor színről színre látjuk Istent, állandóan dicsőíteni fogjuk Őt.

Ha megérint bennünket Isten nagysága és jósága, az iránta való szeretet, akkor a dicsőítés spontánul fakad fel belőlünk: „mennyre jó az Isten! Mennyre hatalmas és csodálatos!” Az angyalok és a szentek szüntelenül dicsőítik az Urat. Nem azért, mert kötelező, nem azért, mert fizetést kapnak érte, hanem azért, mert megragadta a szívüket Isten szépsége, szeretete és jósága. Ha ezt megtanultuk a földi életünkben, akkor majd eljutunk a mennyei dicsőítő kórusba, és otthon fogjuk érezni magunkat ott. Ha nem, akkor meg „elbújunk” majd valamelyik sarokba, mert még nem tudjuk dicsőíteni az Urat.

Nagyon fontos figyelni erre, és tanulni kell ezt. Előfordul, hogy egy-egy megragadó pillanatban tudjuk dicsőíteni az Urat, de amikor szomorúak vagyunk, vagy nehezebb helyzetekbe kerülünk, akkor úgy érezzük, hogy most nem tudjuk dicsőíteni Őt. Ilyen esetben a dicsőítés akarati cselekvés. Nincsenek hozzá érzelmek, de akkor is akarhatjuk dicsőíteni az Urat. A dicsőítés pedig később felébreszti az érzelmeket is.

5. Életem ura

Jézus az én saját életemnek is az ura akar lenni. Ha felismertük a Szentlélek által, hogy Jézus Úr a mennyben és a földön, ebből fakadóan természetes, hogy az én saját életemnek is ura legyen. Ha meghoz-

zuk azt a döntést, hogy Jézus az életem ura, akkor ezt állandóan meg kell újítani, mert az ember gyakran vissza akarja venni ezt a döntését. Minden helyzetben, minden körülményben, minden életszakaszban kimondhatjuk: „Uram, Te vagy az én életem Ura.”

Szép példája ennek a gondolatnak **Jób** Könyve. Jób minden veszteségnél kimondta: „Legyen meg az Úr akarata!” Elveszítette birtokát, elveszítette gyermekeit, elveszítette egészségét, de mindig kimondta, hogy legyen meg az Úr akarata. „Az Úrtól kaptam, legyen áldott az Úr neve!” **Tudott hálát adni** a veszteségek után. A sátán elvette mindent, de nem tudta megzavarni a hitét, mert a hitét és az Úr iránti szeretét megőrizte, s így képes volt kimondani az elfogadás szavait.

Minden veszteség, ami ér minket, tulajdonképpen a **hit vizsgája**. Ekkor vizsgázunk arról, hogy mennyire szeretjük az Urat. Képesek vagyunk-e kimondani, hogy legyen áldott az Úr neve. Ezt a hitet a Szentlélektől kapjuk. Általa ki merjük mondani a veszteségek után is, hogy legyen áldott az Ő neve. A Szentlélek segít, hogy a veszteségek soha ne fordítsanak szembe Istennel. Ilyenkor kérni is kell, hogy a Szentlélek erősítse meg bennünk a hitet és a bizalmat, hogy a veszteség ne tudjon a lelkünkben zavart okozni, vagy békétlenséget teremteni.

Ezt a döntést, - hogy elismerjük Jézust Úrnak az életünkben, - az is elősegíti, ha tudatosítjuk magunkban, **Isten megbízottai** vagyunk. Életünk, vagyónk, képességeink intézői. Egyszer majd el kell számolnunk mindnyájunknak azzal, hogy képességeinket, életünket, testi és lelki ajándékainkat hogyan használtuk. Nem mi vagyunk a birtokosok, mi csupán alkalmazottak vagyunk. Az Úr alkalmazott minket, hogy a ránk bízott javakat helyesen, a szeretet törvénye szerint használjuk. Bármink van, akár pénzünk, autónk, házunk, földünk, üzletünk, vagy vállalkozásunk, ezeket mind csak ideig-óráig használhatjuk. Élete végén mindenkinek számot kell adnia arról, hogyan használta vállalkozását, pénzét, autóját, és mindazt, amit Istentől kapott.

Az igazi birtokos Jézus Krisztus. Az igazi vizsga a **szeretet vizsgája**. Hogyan bántunk javainkkal? Vajon áthatotta-e a szeretet mindennapi

munkánkat? Ebből lesz az érettségi vizsga az Úr előtt. Hogy mennyire vittük bele a szeretetet életünkbe, és javaink kezelésébe?

6. Jézus egész személyiségünk Ura

A Szentlélek azt is megmutatja, hogy Jézus értelmünk, érzelmeink és akaratumk ura akar lenni. Csak így tud megőrizni a rossztól és a sátán cselvetéseitől. Nagyon nehéz ez, sőt néha olyannak tűnik, mint a halál. Mintha meg kellene halni önmaguknak.

Jézus azt mondta, hogy aki követni akarja Őt, az vegyen példát a búzaszemről. **A búzaszemnek meg kell hálnia**, ha sokszoros termést akar hozni. Csak akkor terem bőségesen, ha elpusztul a földben. Az ember, bizalmatlansága miatt nem akarja elhinni, hogy a Jézustól kapott új élet sokkal többet ér, mint az, ami elpusztul. Az ember görcsösen ragaszkodik önmagához. Senkinek sem akarja átadni önmagát. A Szentlélek ereje és világossága segít bennünket, hogy legyen erőnk átadni magunkat egészen Istennek. Ez a keresztyén élet célja: az önátadás, a teljes ráhagyatkozás Istenre.

Mit jelent az **érzelmeik átadása**? Az emberben nagyon sok ragaszkodás, érzelmi kötelék van. Dolgokhoz, emberekhez, szokásokhoz, helyzetekhez, körülményekhez ragaszkodunk. Úgy érzi az ember, hogy ezek nélkül nem is tud élni. Jézus nem elvenni akarja ezeket, hanem meg akarja tisztítani azért, hogy ne legyenek bűnös érzelmeink, bűnös ragaszkodásaink. Ne legyenek megkötöző érzelmeink, amelyek gátolják, hogy Jézust egészen szeressük.

A megtérésnél mindig felvetődik a kérdés, hogy mik az én bálványaim? Mihez kötődöm rendetlen ragaszkodással? Át tudom-e adni a bálványaimat? Van-e valami, amihez túlzottan kötődöm, túlzottan ragaszkodom?

Volt valaki, aki éveken keresztül gyűjtött mindenféle zeneszámokat, kazettákat, könyveket. A megtérése után volt ereje felszámolni azt, ami nem volt helyes ebben a gyűjteményben. Van, aki túlzottan ragaszkodik a tévéhez, DVD filmekhez. Komoly gyűjteménye van. Valaki eldicsekedett, hogy már több mint ezer filmet letöltött feketén az internetről.

Kérdés, hogy a megköötözöttség mennyire erős az életben? Tudok-e elszakadni, Jézus kedvéért lemondani dolgokról? Jézus maga felé akarja irányítani érzelmeinket, hogy helyes irányba menjünk.

Jézus úrrá akar lenni **akaratumkon is**. Nagyon nehéz azt akarni, amit Jézus akar, ha mi mást szeretnénk. Például, ha valakit arra indít a Lélek, hogy imádkozzon. De ő azt mondja: „Most lusta vagyok, nem imádkozom. Nincs kedvem az imához.” Nehéz az embernek legyőzni a kedvetlenséget, a lustaságot, és engedni, hogy a Szentlélek kormányozza őt, és odavezesse Istenhez.

A Lélek hívhat valamilyen szolgálatra is. Mi pedig azt mondjuk, hogy nem akarjuk a szolgálatot felvállalni. Rengeteg lehetőség van az életünkben, a környezetünkben, amelyek ugyancsak vizsgát jelentenek napról napra, hogy valóban odaadtuk-e az akaratumkat Jézusnak. Kísértést jelent számunkra az, hogy állandóan mi akarjunk mindent intézni, saját szempontjaink szerint alakítani, és ne engedjük meg Jézusnak, hogy beleszóljon életünkbe. Legfeljebb néhány pillanatra adjuk oda akaratumkat Jézusnak.

A **szerzetesek** engedelmességi fogadalma ezzel az önző akarattal száll szembe. A szerzetes odaadja az akarátát az előljárójának. Hogy ne a saját akarátát tegye, hanem mindig azt, amit Isten akar az előljárón keresztül. A szentek életében olvashatjuk, hogy voltak olyan próbák, amelyek értelmetlenek voltak, de mégis nagy lelki hasznuk volt. Az egyik esetben az előljáró azt mondta a szerzetesnek, hogy ültessen el egy kis fát a kertben a „gyökerével fölfelé”. Ő kiment, és elültette a fát a gyökerével felfelé. Jól vizsgázott az engedelmességből. Nem a saját akarátát tette. Az ilyen egyszerű dolgok azért fontosak, mert az ember számára néha értelmetlennek tűnnek Isten parancsai. Hidverő szent Benedek 12 éves volt, amikor egy angyal azt mondta neki: „Építs egy hidat a Rhón folyón”. A gyermek elcsodálkozott ezen a parancson, és azt mondta, „Nem tudom merre van a Rhón folyó, mindössze 3 fillérem van, és nem tudok hidat építeni.” De amikor az angyal azt mondta, hogy ez Isten akarata, akkor elindult a város felé, a polgármesterhez, az angyal vezetésével. A polgármester nagyot nevetett a különös gyermek ötletén, hogy hidat akar építeni, és azt mondta, „ha leviszed a folyóhoz ezt a tíz mázsás követ, akkor segítek neked felépíteni a hi-

dat”. Az angyal – aki láthatatlanul ott volt - felemelte a hatalmas követ, mintha a fiú vitte volna, és lement vele a folyóhoz. A polgármester és a nép látta, hogy itt Isten különös csodájáról van szó, és lelkesen dolgozni kezdtek. Néhány hónap alatt kész lett a híd. - Az engedelmességgel lehetővé tesszük, hogy Isten cselekedjen általunk.

Ha nem neveljük rá magunkat az engedelmességre, akkor nem tudjuk követni Isten vezetését, és nem tudjuk megvalósítani az Ő tervét.

Fontos néha megvizsgálni, hogy akaratunkat mennyire adtuk oda Jézusnak? Mennyire vagyunk hajlandók az Ő akaratát tenni, és nem a mienket? Képesek lennénk-e engedelmességi fogadalmat tenni, hogy azt tegyük mindig, amit az Úr akar? Vagy félünk odaadni az akaratunkat, mert nem merjük kiszolgáltatni magunkat Istennek. Jézus minden percben, minden körülményben azt tette, amit az Atya akart. Ezzel fejezte ki tökéletes szeretetét az Atya iránt. Ő a mi példaképünk.

Megfontolandó kérdések:

- 1./ Felismertem-e már, hogy Jézus életem legnagyobb ajándéka?
- 2./ Valóban ura-e akaratomnak, értelmemnek, és érzelmeimnek Jézus?
- 3./ Áadtam-e életemet Jézusnak? Vagy miben nem adtam még át?

7. A Szentlélek megtanít bennünket imádkozni

Imádkozzunk

Mennyi Atyánk! Kérünk, adj nekünk hitet abban, hogy Te mindenben gondoskodni akarsz rólunk, és mi teljesen rád hagyatkozhatunk. Add a Szentlélek vezetését, hogy úgy imádjunk Téged, ahogy leginkább kedves Teelőtted. Add, hogy mindig felismerjük akaratodat, és készségesen igent mondjunk Neked. Ámen!

1. Az ima adománya

A mai alkalommal az imádság adományáról lesz szó. Ez a Szentlélek egyik legfontosabb ajándéka, hogy megtanuljunk odaadó lélekkel és teljes szívvel imádkozni.

Egy híres teológus azt mondta, hogy az egész hitoktatásnak az lenne a célja, hogy megtanítsa a gyermekeket, és a fiatalokat imádkozni, mert az ima mindennek az alapja. Olyan az ima, **mint egy nyelv**. Aki nem tud beszélni, az bezárkózik önmagába. Mivel nem tudja kifejezni magát, ezért tele van feszültséggel. Aki nem tanul meg imádkozni, nem tudja kifejezni magát Isten felé. Ha jól imádkozunk, akkor ki tudunk nyílni Isten felé és kapcsolatot tudunk teremteni Vele. Ha ki tudunk nyílni Isten felé, akkor ez azt is jelenti, hogy ki tudunk lépni az evilágiság zártságából, és meg tudunk nyílni a természetfölötti világ szépsége előtt. Személyes kapcsolatba léphetünk Istennel az ima által. Az Atya meghívott minket az országába, és erre a meghívásra úgy tudunk legjobban válaszolni, hogyha örvendező szívvel megköszönjük ezt Neki, hálát adunk, és az Ő útján járunk.

Nagyon fontos felismerni, hogy az ima nem emberi teljesítmény, hanem a Szentlélek műve. Ha csupán emberi szavak gyűjteményének tekintjük az imát, akkor elveszíti az értelmét. Ezt meg is fogalmazzák a hitetlen emberek amikor azt kérdezik, hogy „mi értelme van annak, hogy ugyanazokat a szavakat ismételtetik pl. a rózsafüzér mondásakor?” Valóban, nincs semmi értelme, ha nem a Szentlélek által, és nem hittel imádkozunk. Minden nehézségünk, és minden problémánk

az imával kapcsolatban abból fakad, ha kizárjuk a Szentleket imaéletünkől. Ez esetben unalmasnak és fárasztónak fogjuk érezni az imát.

Pál apostol azt írja, hogy amikor imádkozunk maga a **Lélek imádkozik bennünk**. (Róm 8,26) A Lélek megtanít minket helyesen közbenjárni. Azt fogjuk kérni, amit az Úr akar. Ha engedjük és kérjük, akkor a Szentlélek lánggra gyűjtja szívünket, és akkor belső tűzzel, az Úr tetszése szerint tudunk imádkozni.

A Lukács 10,21-ben találunk egy érdekes jelenetet, amely bepillantást enged **Jézus imájába**. A hetvenkét tanítvány visszajött küldetéséből, és örvendezve mesélte, hogy a betegek meggyógyultak, sőt még az ördögök is elmentek imájukra. Lukács ezután azt írja, hogy Jézus felujjongott a Szentlélekben, és hangosan elkezdett imádkozni. Mindenki hallatára mondta: „Áldalak Téged Mennyei Atyám, mert elrejtetted titkaidat a bölcsek elől, és a kicsinyeknek nyilatkoztattad ki.” Jézus az imádságban örvendezett az Atya művének. Örült, hogy az Atya megdicsőült a tanítványok által. Ebbe az imájába belevonta a környezetét is, mivel hangosan mondta az imát, mindenki füle hallatára.

Mivel Jézus tökéletes egységben és szeretetben élt az Atyával, a tanítványait is ebbe az egységbe vonta bele, amikor imádkozott. Eltöltötte az öröm, amikor látta az Atya tervének megvalósulását.

Hasonlót látunk **Lázár feltámasztásánál** is. A János 11,41-ben olvashatjuk, hogy Jézus a sír előtt azt imádkozza hangosan mindenki előtt: „Áldalak Téged Atyám, mert meghallgattál.” Mielőtt feltámasztotta Lázárt, hálát adott. Hálát adott előre azért, amit tenni fog az Atya. A Szentlélek kinyilatkoztatta neki Lázár feltámasztását, és Ő már előre dicsőítette az Atyát, amiért sok ember szíve meg fog nyílani a hitre, amikor látja a halott Lázárt újból életre kelni.

2. Jézus három imaformája

Ha figyelmesen olvassuk az Evangéliumot, Jézusnál az imádság három formájával találkozunk. **Családi körben** édesanyjával, Máriával és Józseffel együtt imádkozott naponta reggel és este. Ebben bizonyára volt saját szóval megfogalmazott imádság, és a törvény előírása szerinti Zsoltár-imádság. Ezeket a Zsoltárokat a legtöbb esetben fejből mondták. Megtanulták kívülről, és szabadon imádkozták. Szombaton-

ként együtt mondta Jézus az emberekkel **a zsinagógában** az istentisztelet alatt az imákat és a zsoltárokat. A harmadik imaforma, amikor magányosan **beszélgetett az Atyával**. Éjszakánként dicsőítette Őt mindazért, amit tett az Atya általa. Jézus olykor az egész éjszakát imádságban töltötte, ahogyan ezt az Evangéliumokban olvashatjuk. Ezzel rámutatott arra, hogy életfordulók, vagy nagyobb események előtt fontos, hogy elmélyüljünk az imádságban, és az Atyával való kapcsolatunkat megerősítsük. A Szentírás tanúsága szerint, mielőtt Jézus kiválasztotta az apostolokat, akkor az egész éjszakát imádságban töltötte.

A Szentlélek Jézus imáját jelenvalóvá akarja tenni bennünk, hogy úgy viszonyuljunk az imában az Atyához, annyira a Lélek által mondjuk az imát, mint Jézus. Ezáltal a Vele való egységet hozza létre bennünk. Ezáltal hatékonyvá válik minden imádságunk. Amikor a szentmisében a Miatyánk előtt a pap felemeli az Oltáriszentséget, ezt imádkozza: „Őáltala, Ővele és Őbenne a tiéd Mindenható Atyaisten a Szentlélekkel egységben minden tisztelet és dicsőség mindörökkön örökké.”

Ez azt jelenti, hogy Jézussal a Szentlélekben tudjuk legjobban dicsőíteni az Atyát. Jézussal, a Szentlélekben tudunk leginkább imádkozni.

3. A dicsőítő ima fontossága

A dicsőítő ima mindig az Istenre való rácsodálkozásból fakad, hogy mennyire jó az Isten! Mennyire hatalmas az Isten! Mennyire közel van hozzánk az Isten! Amikor ezt az igazságot szívünkbe engedjük, megtelünk örömmel és hálával. Ez nyilvánult meg a Magnificat-ban is, amikor a Szűzanya Erzsébet előtt magasztalta Istent, hogy milyen hatalmas dolgokat művelt vele, mert elküldte a Megváltót.

A Mennysországban a dicsőítő ima, és nem a kérő ima lesz jelen, hiszen akkor már nem lesz mit kérni, mert ott az Úrnál leszünk. A dicsőítő ima fog felfakadni ajkunkról, mert látjuk Isten szépségét, végtelen jóságát és bölcsességét. Minden pillanatban felfedezünk valami újat Istenből, s ezért nem tudunk betelni az Ő dicsőítésével.

A Szentírás két nagy eseményt ír le, amely Isten népét dicsőítésre készítette. Ez a két esemény központi szerepet tölt be az egész Szentírásban. Az Ószövetségben az **egyiptomi rabságból** való szabadulás

az egyik ilyen központi esemény. Isten a biztos halálból mentette ki népét, hiszen a fáraó már elhatározta a nép kiirtását, a fiúgyermek megölésével. Ha Isten nem küldte volna el a szabadítót, Mózes, a nép nem menekült volna meg. A kivonulás alkalmával az Úr kettéválasztotta előttük a Vörös-tengert, amikor üldözte őket a Fáraó. Lángoszlop és felhőoszlop által vezette őket. Negyven éven keresztül táplálta népét a pusztában, akik végül beléphettek az Ígéret Földjére.

Erre az isteni ajándéokra gondolva a **próféták** mindig felhívták a nép figyelmét, hogy dicsérjék az Urat. Dicsérjék, hiszen megszabadította őket a rabságból! Dicsérjék, hiszen nem kellett meghalniuk. Dicsérjétek, hiszen beléphettetek az Ígéret Földjére! Azt is mondták a próféták, hogy mondják el a gyermekeiknek is, hogy mit tett az Úr atyáikkal. Hogy Ő megszabadította a népet, és a gyermekek is emlékezzenek az Úrra hálával és örömmel.

1200 éven keresztül a választott nép dicsérte az Urat a szabadítás kegyelméért. Amikor a nép eltávolodott Istentől, és a bálványokhoz fordult, akkor ezzel a legnagyobb bünt követte el. A próféták ostromozták a népet hűtlenségéért, és azt kérdezték tőle: „Miért fordultok a bálványok felé, hiszen nem azok szabadítottak meg titeket? A bálványok nem tudnak beszélni, nem tudnak segíteni, hanem az élő Isten az, aki kiszabadított titeket. Ezért forduljatok vissza, és bánjátok meg bűneiteket!” A nép megértette ezt a felhívást, és újra visszatért Istenhez.

Az első századok atyái ezt az ószövetségi képet és eseményt használták fel arra, hogy az újszövetség népét emlékeztessék **Jézus kereszt-halálának** szabadító erejére. A keresztény nép ismerje fel, hogy a kereszten nem csak hasonló, hanem sokkal nagyobb esemény történt, mint az egyiptomi szabadulásnál, hiszen Isten az egész emberiséget, nemcsak egy népet szabadított meg Jézus által a **bűn sötétségéből és a halálból**. Jézus a kereszten hozott áldozatával megmentette az emberiséget! Feltámasztotta az igazi életre, és megnyitotta előtte az örökkévalóság kapuját! Szent **testével és vérével** táplál minket. Ha Jézus mellett döntünk, akkor az Ígéret Földje felé vezető útra lépünk. Akkor már elindul bennünk az a folyamat, amelynek beteljesülése a mennyei dicsőségben lesz. Ha Jézus mellett döntünk, az Úrral való végleges közösség mellett döntünk

Ez a tény az alapja a dicsőítő imának. Az ószövetségi ember lelki élete 1200 éven keresztül abból táplálkozott, hogy Isten kiszabadította őket Egyiptomból. Az **újszövetségi nép** lelki élete az idők végezetéig abból kell, hogy táplálkozzék, hogy Jézus a kereszten megszabadította őt a haláltól, és megnyitotta az utat az örök boldogság felé. A bűn miatt a biztos halálnak, a teljes összeomlásnak néztünk volna elébe. Jézus kiragad minket ebből a halálos sötétségből, meggyógyítja szívünk sérüléseit, melyeket a bűn okozott, és új életet ad nekünk. Növekedhünk a szeretetben, a hitben és a belső értékekben.

Soha nem szabad sajnálni a dicsőítő imára fordított időt. Ez az ima kifejti hatását: felemeli a szívünket, és egészen közel hozza hozzánk a természetfeletti világot. Egységbe kerülünk az Úrral. Amikor szívből mondjuk a dicsőítő imát, a Szentlélek egy belső folyamatot indít el bennünk. Ez a belső folyamat azt jelenti, hogy egyre jobban betölti szívünket az Úr jelenléte és szeretete.

4. A dicsőítő ima nehézségei

A dicsőítő ima végzésével kapcsolatos nehézség a lelki lustaság és a közömbösség. Gondoljunk a **tíz leprás** esetére. A lepra a biztos halál jele volt az Ószövetségben. Olyan gyógyíthatatlan betegség, amely a társadalomból való teljes kizárást vonta maga után, és a koldus létbe való beletaszítást jelentette. Jézus meggyógyított tíz leprást, de ez a hit által történt. Még leprások voltak, amikor Jézus azt mondta: „Menjete fel Jeruzsálembe, és mutassátok meg magatokat a papoknak, hogy állítsák ki rólatok a gyógyulás bizonyítványát.”

A tíz leprás elindult abban a hitben, hogy útközben meg fognak gyógyulni. Már megtettek egy jó darab utat, amikor látták, hogy eltűnik a lepra a testükről. Ebben a nagy megtisztulásban óriási öröm töltötte el a szívüket, és felmerült bennük a gondolat, hogy vissza kellene menni Jézushoz, megköszönni gyógyulásukat. A tízből egyetlen egy, egy szamaritánus ment vissza. A többi kilenc vidáman ment tovább, és nem fordult vissza, mert fárasztónak találták a visszautat a nagy melegben. Siettek, hogy mielőbb találkozzanak családjukkal. Ez fontosabb volt nekik, mint személyesen kifejezni hálájukat Jézusnak. A testi és lelki lustaság megakadályozta, hogy visszamenjenek Jézushoz.

Jézus nagyon érzékeny arra, hogyan reagálunk az ajándékaira. Nem csak neveletlenek vagyunk vele szemben, ha nem köszönjük meg ajándékait, hanem elveszítjük a gyógyulásból fakadó gyümölcsöket is.

A **béna ember** meggyógyításánál Jézus azt mondta: „Menj, és többet ne vétkezzél!” Ezzel kinyilvánította, hogy gyógyulása akkor lesz maradandó, ha a jövőben megszentelt életet fog élni. Ebből a mondatból feltételezhető volt, hogy a bűne következménye miatt jött létre a betegsége. Jézus figyelmeztette, hogy a gyógyulásnak vannak következményei. Akkor tudja megőrizni gyógyulását, hogyha Jézus útján jár.

A hálaadás és a dicsőítés fontos a testi-lelki gyógyulás szempontjából. A hálaadásban és dicsőítésben köszönjük meg Jézusnak azt, amit tett velünk. Megköszönjük, hogy kinyilatkoztatta szentségét és szépségét előttünk.

A dicsőítés másik nehézsége az **aggodalmaskodás**. Ha meg nem értés, vagy valami probléma, betegség támad, akkor hajlamosak vagyunk úgy gondolkodni, hogy bezárkózunk bajainkba, és nem akarunk törődni Istennel. A probléma megoldásának kulcsa éppen az, hogy odafigyeljünk Istenre. Ne csak az emberi lehetőségeket nézzük, hanem elsősorban az Ő szeretetébe helyezük bizalmunkat! Akkor leszünk képesek a helyes cselekvésre, és a gyógyulást akkor találjuk meg, ha bizalommal Jézus kezébe tesszük le bajainkat, mert akkor Ő vezet minket Szentlelke által. Az aggodalmaskodás lassítja, vagy meg is akadályozhatja a gyógyulást, mert még jobban belelovaljuk magunkat a betegségbe, idegeskedünk, tépelődünk, és reménytelen gondolatokat engedünk a szívünkbe.

A harmadik probléma a **bűn**. Nem kell feltétlenül halálos bűnre gondolni. Ha valaki tudatos haragot, rossz szándékot, esetleg gyűlöletet, irigységet, féltékenységet, szeretetlen gondolatokat enged a szívébe, akkor nem tudja dicsőíteni az Urat. Ez logikus, hiszen a dicsőítésben eggyé forrunk a szerető Istennel, és a dicsőítő imában szükséges a szívet megtisztítani minden büntől. A Szentlélek akkor tud felszabadítani minket az Úr dicsőítésére, ha készek vagyunk elengedni a bünt, vagyis az Isten szeretete ellen való belső ellenállásunkat. Ha valaki

bűnt érez a szívében dicsőítés előtt, akkor először **bűnbánatot** kell tartani. Ha érzi az imacsoport vezető, hogy nem szabadul fel a dicsőítő ima a közösségben, akkor kezdeményezze a közös bűnbánatot, mert valamilyen akadály lehet valakinek a lelkében. Amikor tiszta a szívünk, és megnyílunk az Úr jelenlétére, arra, hogy velünk van, szeret minket, akkor el tud indulni a dicsőítő ima.

5. A hit gyümölcse

A dicsőítő ima a hitnek, és a belső **akarati döntésnek** a gyümölcse. Ha hisszük azt a tényt, hogy Isten itt van, hogy a kegyelem működik, és ezért hálát adunk, akkor felszabadul a szívünk. A dicsőítéshez nem különös érzelmek kellenek, hanem az a hit, hogy Isten itt van. Hogy Isten szeret. Istennek terve van velünk. Sokan arra várnak, hogy különleges érzelmek töltsék el a szívüket, és nem dicsőítenek. Sokszor heteken keresztül várják az érzelmeket, és heteken keresztül nem mondanak se dicsőítő, se hálaadó imát.

Van, aki természeténél fogva könnyen hajlik a szomorúságra. Melankolikus természetű. Ha nem tud hitben dönteni a dicsőítő ima mellett, akkor soha nem fog dicsőíteni. Van, aki hajlamosabb az örömré, szangvinikus, lángoló természetű, ő könnyebben tud dicsőíteni. De valójában mindkét esetben az az igazi dicsőítés, ha a hitben születik meg az ima. Abból a felismerésből, hogy itt van Jézus. Hiszek abban, hogy szeret engem. Hiszek abban, hogy terve van velem.

Nem az érzelem az első a dicsőítő imánál, hanem a hit. Ezt a hitet találjuk meg Mózes dicsőítő imájánál a Kivonulás könyvének 15. fejezetében. Képzeljük magunk elé a helyzetet! A fáraó üldözte a népet. Megnyílt a tenger, átmentek a túlsó oldalra, és a tenger eltemette a fáraó üldöző seregét. Akkor Mózes egy áldozati oltárt épített. Ebből a tényből, ami történt, fakadt egy gyönyörű, hálaadó, dicsőítő ima. Először a tényből, a megvalósult isteni akaratból fakadt fel Mózesben a dicsőítő ima. Természetesen ehhez hozzájárult Mózes szívének a fel-lángolása is.

6. Isten akarata

A dicsőítő ima másik alapja **Isten akaratának teljesítése**. Van egy nagyon megszívlelendő mondata Jézusnak (Máté 7,22), amelyben

elmondja, hogy az Atya országába csak az juthat be, aki teljesíti az Ő akaratát. Hiába próbálja valaki a karizmákat elsorolni Isten előtt, hogy:” Nem a Te nevedben gyógyítottunk? Nem a Te nevedben tettünk csodát? Nem a Te nevedben prófétáltunk és üztünk ördögöket?” Jézus azt mondja: „Ha nem teljesítitek az Atya akaratát, akkor takarodjatok! „Nem ismerlek titeket!” Félelmetes mondat. Ha használjuk a rendkívüli karizmákat, lehet, hogy az emberek előtt nagyobb lesz a tekintélyünk, de ez önmagában nem visz be a Mennyországba, hanem csak az Atya akaratának a teljesítése. Az, hogy mennyire teljesítjük minden nap az Úr parancsait.

A dicsőítő imának ez az alapja: készek vagyunk-e teljesíteni az Atya akaratát? Ha nem fakadnak a dicsőítésből Istennek tetsző cselekedetek, akkor nem juthatunk közelebb Istenhez! Ha az életem nem dicsőíti az Urat, akkor ajkammal hiába dicsőítem Őt. Ezért olyan fontos a dicsőítő ima előtt megvizsgálni a szívünket, és megkérdezni: „Uram, hogyan teljesítettem ma a Te akaratodat? Úgy éltem-e, úgy cselekedtem-e, ahogy Te vártad tőlem? Te mindent látsz. Látod a legtitkosabb szándékaimat is. Bocsáss meg nekem, ha valami akadályozza a dicsőítő imát bennem. Szabadíts meg Uram, minden bűntől, minden gyengeségtől, minden lustaságtól, s adj nekem tiszta szívet, hogy méltóképpen tudjalak dicsőíteni Téged!”

7. A világ sebei

Pál apostol azt írja a Róm 8,27-ben: „A Szentlélek, Isten tetszése szerint jár közbe a szentekért.” A hívő, megújult ember mindig szívében hordozza a világ sebeit. Mindazt, amit hall a környezetében, a világban, az Úr elé viszi. Sokan csodálkoztak, amikor Lisieux-i Szent Teréz - aki egész életét (rövid 24 év), egy zárt kolostorban töltötte - ki-nevezte a szentatya a missziók védőszentjévé. Naplójában többször írt arról, hogy az imádsággal át tudja ölelni az egész világot. Elmondta, hogy amikor valamilyen szomorú esetet hall, egy tragédiát, vagy amikor egy bűnöst visznek a vesztőhelyre, akkor ő imádkozik azért, hogy az az ember megtérjen, bűnbánatot érezzen, és ez által bejusson a Mennyországba. Ezt mi is megtehetjük. Közbenjárásunkkal átölelhetjük nemcsak családjunkat, hanem városunkat, országunkat és az egész világot, hogy mindenütt meggyógyuljanak a sebek.

Régebben volt egy négyoldalas kis újság, amelynek „Krisztusi szolidaritás” volt a címe, egy német folyóirat magyar fordítása. Ebben leírták, hogy a világon hogyan üldözik a keresztényeket. Hogyan gyilkolták meg azt a papot, aki Dél-Amerikában a szegények mellé állt. Vagy hogyan gyilkoltak meg egy ügyvédet, aki vállalta egy szegény ember peres ügyét a földbirtokossal szemben. Ez a kis lap bemutatta, hány ország van, ahol ma is igazságtalanul üldözik azokat, akik Krisztusnak adták az életüket. Akihez eljutott, bepillantást nyert általa arról, hogy mennyi szenvedés, mennyi fájdalom van a világban, amiért imádkozni és tenni kellene. Imádkozni a gonoszok megtéréséért és az áldozatokért. Azokért, akik vállalják hitükért az áldozatot, és hőiesen küzdenek, ameddig csak lehet. A világ sebeinek gyógyulásáért nagyon fontos imádkozni.

A Szentlélek rámutat arra, hogyan lehet közbenjárni az egész világ gyógyulásáért.

Valakinek említettem nemrég, hogy imádkozzon a világ helyzetéért, de ő azt mondta: „Épp elég bajom van nekem is, nemhogy a világért imádkozzak!” Nem gondolt arra, hogy a kettő valahol összetartozik. Amikor imádkozunk a világ gyógyulásáért, abban a saját gyógyulásunk is benne van. Ha segítünk másoknak, azáltal magunkon is segítünk.

A világ másik felén élő embereknek lehet, hogy éppen a mi imánkra van szüksége ahhoz, hogy életük megújuljon. Ez az ima a te saját megújulásodat is segíti. A legfontosabb szempont, amikor valakiért közbenjárunk, hogy ezáltal belekapcsolódunk **Jézus közbenjárásába**. Ő szüntelenül közbenjár értünk, ahogy Pál apostol írja. Csodálatos, hogy mi ebben részt vehetünk!

Az első Timóteus 2,5-ben olvashatjuk, hogy „egy a közbenjáró Isten és ember között: Jézus Krisztus”. Pál apostol azt írja, hogy amikor a főpap bement húsvétkor a jeruzsálemi templomba, a szentek szentjébe az áldozati állat vérével, akkor az egész népért közbenjárt. Az Újszövetségben pedig Jézus Krisztus a főpap, aki mindig az Atya elé járul, hogy az egész világ bűneiért szüntelenül közbenjárjon. Ebbe a hatal-

mas, világot átfogó közbenjáró imába kapcsolódunk bele, ha imádkozunk a világ sebeinek gyógyulásáért.

A **Szűzanya** gyakran figyelmeztet minket Medjugorjében, hogy: „Imádkozzatok a bűnösök megtéréseért. Nem egy vagy két bűnösért, hanem az egész világon a bűnösök megtéréseért. Ő is missziós szándékkal mondja ezt az üzenetet. Erről szólt Lourdesben és Fatimában is, amikor a kicsi pásztor gyerekeket kérte, hogy engeszteljenek és imádkozzanak a bűnösökért.

A Szentlélek kitágítja előttünk a horizontot, hogy felismerjük missziós hivatásunkat, és dicsőítő és közbenjáró imánkkal formáljuk a minket körülvevő világot. Ezzel tudjuk formálni önmagunkat is, hiszen imánk által Jézussal egybekapcsolódunk, és ezáltal Isten szándékait valósítjuk meg.

Megfontolandó kérdések:

1. Közbenjárók-e rendszeresen a világ sebeinek a gyógyulásáért?
2. Készülök-e az imára bűnbánattal?
3. Milyen gyakori a dicsőítő és hálaadó ima az életemben?

8. A Szentlélek neked ajándékozza a tanítás karizmáját

Imádkozzunk

Urunk Jézus! Kérünk, áldd meg összejövetelünket, hogy felismerjük a tanítás karizmájának fontosságát! Te küldetést bízál ránk, hogy hirdessük az Evangélium üzenetét! Adj nekünk vágyat, hogy egyre jobban megértsük Evangéliumodat! Adj nekünk erőt, hogy jól tudjuk azt átadni másoknak. Szentlelked által világosítsd meg értelmünket, gyűjtsd lángra szívünket, hogy életté tudjuk váltani szavaidat! Ámen!

1. Mit jelent tanítónak lenni?

A tanítás karizmájának különféle szintjei vannak az Egyházban. Mint tudjátok, a legfőbb hivatalos tanító a Szentatya, utána a püspök atyák, lelkipásztorok, majd utána a hitoktatók, s végül az édesanyák, akik hitre tanítják gyermekeiket. De minden keresztény ember küldetést kap a bérmálás szentségében, hogy adja tovább a hit kincsét, és beszéljen Jézusról, az Evangéliumról. Ezért mindenki mélyítse el szívében a tanítás ajándékát, amit a Szentlélektől kapott.

Jézus azt mondta a 72 tanítványnak, hogy „menjeteK, gyógyítsátok a betegetek és hirdessétek: közel van az Isten országa” (Lk 10,9).

Nemcsak az következik ebből, hogy Ő velünk van, és a Szentlélek által erőt ad, hanem az is, hogy mindenkit küld az evangélium hirdetésére. Bizonyos értelemben minden Őt követőt, minden keresztényt küldeni akar a világba, hogy hirdesse az Evangéliumot. Mindezt a Szentlélek által tudjuk végrehajtani

Pál apostol üzenete megszívlelendő mindannyiunk számára: „Jelenleg már **mindnyájatoknak tanítókká** kellene lennetek.” (Zsid 5,11) Akik hallgatják Isten ígését, akik olvassák az Evangéliumot, azoknak egy idő után már tudni kell beszélni az Evangéliumról, tudni kell hitelesen továbbadni a hit alapüzenetét, hogy mások is megismerjék az igazságot, és el tudjanak indulni a megtérés útján.

Jézus a János 16,12-ben azt mondta: „Amikor eljön az **igazság lelke**, elvezet titeket a teljes igazságra.” A Szentlélek ajándéka az, hogy felismerjük az igazságot az Evangélium üzenetében, és ezt magunkévá tesszük, léletté változtatjuk. Ha megéljük Isten igazságát, akkor úgy tudjuk azt továbbadni, mint sajátunkat, ami belőlünk fakad. Ez a hiteles evangelizáció, amikor azt mondjuk el, amit mi magunk is átéltünk és megtapasztaltunk.

A Szentlélek vezetése az igazság felé egyrészt azt jelenti, hogy segít felismerni és legyőzni a tévedéseket, másrészt felragyogtatja előttünk az igazi valóságot. Az egyház történetében sokat ártottak a tévtanítások. Alig múlt el az első néhány évtized, és már komoly harcot kellett vívni a tévtanítókkal. A gonosz lélek úgy működik, hogy összekeveri az igazat és a hamisat, vagy a hamisat úgy tünteti fel, mint igazat, és ezzel megtéveszti az embereket. Ha a hamis tanítást fogadjuk be, akkor megbomlik a Jézussal való kapcsolatunk. Azért veszélyes a hamis tanítás, mert megzavarja a hitet, és emiatt nem tudjuk befogadni Isten kegyelmét. Olyan ez, mint amikor az ember letér az erdőben a helyes útról, és emiatt eltéved, nem éri el célját. Ez halálos veszedelmet is jelenthet, ha egy ez nagyobb területen fekvő erdőben történik. A hit tisztaságára mindig nagyon kell vigyázni, különösen a mai világban, amikor annyi hitet fenyegető tévtanítás terjed az emberek között.

A hit igazsága az élet igazsága! A hit nem olyan, mint egy emberi vélemény, amikor szabadon vélekedek arról, hogy milyen időjárás, milyen környezetszennyezés, vagy milyen jövő áll előttünk. A hit igazsága az élet igazsága. Ebből élünk, ebből valósítjuk meg önmagunkat, és ez által tudjuk a jövőnket megalapozni. És ami a legfontosabb, a hit által nyerjük el az üdvösséget. A hit elhanyagolásával örök életünket kockáztatjuk! Egyáltalán nem mindegy, hogy milyen mélységben ismerjük meg a hitet, és a Biblia igazságait.

A Szentlélek vezetésének másik célja, hogy megmutassa a **krisztusi élet szépségeit**. Be akar vonni minket a Jézussal való személyes egységbe. Ha együttműködünk a Lélekkel, akkor kiemel bennünket az evilági gondolkodásból, és lelki emberré formál minket. A tanítás karizmája azért volt fontos mindig az egyház életében, mert ez által tudta

az embereket rávezetni a helyes útra, és ösztönözni a lelki növekedésben.

A világ szóözönben él. Ez azzal a veszéllyel jár, hogy sok ember felszínesen gondolkodik, és beszél. Ez ránk is vonatkozik. Le kell győznünk a felszínességet, és időt kell találnunk arra, hogy jól megismerjük a legfontosabbat, a hit igazságát. Ehhez azután ragaszkodjunk minden helyzetben. Arra kell figyelni, hogy a Szentlélekből szóljunk a hitről, a Szentlélek által akarjuk az Evangélium tisztaságát közvetíteni, és a másik ember lelkét a megtérés felé vezetni.

2. A gyermek Jézus a templomban

Figyeljük meg a 12 éves Jézust a templomban. Gondoljunk arra a jelenetre, amikor Mária és József három napon át keresi Jézust Jeruzsálemben, mert nem volt ott az úti társaságban. Hirtelen meglátták a bölcsék között a templomban, amint kérdezi őket, és felel a kérdéseikre. Beszélgetnek. (Lk 2,47) Lukács azt írja: „Hallgatta és kérdezte őket, és mindnyájan elámultak kérdésein és feleletein.” Ebben a néhány sorban benne rejlik, hogy Jézus milyen bölcsességgel, az Atyára való figyelemmel, milyen bibliai mélységgel élte át – 12 éves korában - azokat az igazságokat, amelyeket addig hallott. A tanítás karizmája növekedett Jézusban. Ahogy a Szentírás írja: „Növekedett korban és bölcsességben.” Emberi természete szerint növekedett bölcsességben. Egyre tisztábban, világosabban és mélyebben ismerte meg az Atya tervét és a Biblia igazságait.

A 12 éves Jézus felismerte az összefüggéseket a próféták üzenetében. Felismerte a különféle tanítások mélységeit. Ezért ámulnak el a képzett emberek a kérdésein és feleletein. Jézus emberi természetében ott volt egy hallatlan vágy, hogy megismerje az igazságot. Akkor tudunk növekedni, ha **vágyakozunk a növekedésre**, és a hit megismerésére.

A Lélek adni akarja mindenkinek a tanítás karizmáját. Rajtad múlik, hogy mennyire fogadod be, mennyire vágyakozol utána, mennyire szeretnéd megfogalmazni mások előtt hitedet?

Amikor Jézus megkeresztelkedett a Jordán folyóban, Keresztelő Jánosnál, emberi természetére kiáradt a Szentlélek. Az addig eltelt 30 év minden felismert igazsága, belső gazdagsága, mint egy folyó, áradni

kezdezt Jézus szavain keresztül. A 30 év sok-sok elmélkedése a Bibliáról, sok belső felismerés, tudás, az Atya szeretete, ott volt Jézusban. És ekkor elkezdett nagy erővel tanítani. Elment a városokba és a falvakba, és a nép megállapította: „Ilyet még nem hallottunk. Ennek a tanításnak hatalma van. Ő nem úgy beszél, mint az írástudók. E tanítás mögött valamilyen titoknak kell lennie.” Az emberek megértették, hogy itt olyan erő működik, amely megragadja az ember bensőjét. Ez a Szentlélek ereje. Ez ma is a tanítás célja. Nem csillogni kell különféle magasröptű igazságok megfogalmazásával, hanem az emberek lelkét megérinteni, hogy Isten felé tudjuk vezetni őket.

Aki hallgatta Jézust, az belülről **megváltozott**. Ez a tanítás karizmájának a csodája, hogy aki hallgatja, megváltozik. Az emberek nem tudtak betelni Jézus szavaival. Ez olvassuk az Evangéliumban. Étlenszomjan mentek a rekkenő forráságban utána, csak azért, hogy hallhassák Őt. Annyira megérintette a szívüket Jézus szava, hogy nem tudtak elszakadni Tőle.

3. Az apostolok életében

Figyeljük meg az apostolok életében, hogyan tanítottak Jézus példája szerint. Jézus a saját példáját nyújtotta az apostoloknak, hogy így tanítsanak. Egyszerűen, szívből és a Szentlélek erejéből. Tanulatlan emberek voltak, de eltanulták Jézustól a legfontosabbat, hogy hogyan lehet szívből és a Szentlélek világosságában beszélni a hitről és Istenről. Volt bátorságuk, hogy a tanítók fővárosában, Jeruzsálemben tanítsák a népet. Az írástudók, a hivatalos tanítók elámultak. Hogyan tudják ezek tanítani a népet, amikor tanulatlan halászok? Nem tudták hová tenni ezt a jelenséget.

Nagyszerű volt az első tavasz Jeruzsálemben, mikor kibontakozott az apostolok tanítói karizmája. Az Apostolok Cselekedetiben olvashatjuk, hogy szinte nem tudtak betelni az Ige hirdetésével. Újra és újra beszéltek a néphez. Hol a Nagytanács előtt, hol az utcán, hol a templom előcsarnokában. Mindenütt hirdették Jézus feltámadását és az Evangélium bölcsességét. Mindezt a Lélek erejében tették. A Szentírás hozzáteszi, hogy háromezer ember megtért. Egyre csak jöttek az újabb megtérők. Folyamatos megtérés indult el Jeruzsálemben. S az

apostolok soha nem jöttek zavarba. Soha nem mondták, hogy nem tudnak a kérdésekre felelni. A Lélek vezette őket, és Ő irányította szavaikat. A Lélek mutatta meg, hogy mikor, mit mondjanak.

4. Az első századokban

Ugyanezt a bölcsességet megfigyelhetjük az első évszázadokban. A görög filozófián nevelkedett emberek többször támadták a keresztény tanítást. Vitatkoztak a feltámadásról, Jézus emberségéről, más esetekben pedig Jézus istenségéről. Az apostolok és az első tanítványok halhatlan bölcsességgel elmondták, hogy az, amiről beszélnek, maga az élet, ők azt tanítják, amit hallottak és láttak Jézusnál. Ezt nem a filozófiai fogalmakkal kell megközelíteni, hanem hittel és szeretettel. Úgy, ahogy Jézus a nép elé állt, és azt mondta: „Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik szomjaztok, én megenyhítelek titeket”. A hit által kell megtalálni az igazságot. A tanítványok legyőzték a tévtanítókat, és még ragyogóbban emelkedett ki a keresztény tanítás. Ez az igazság ma is ragyog az egész világon. Csak rá kel nézni, és be kell fogadni.

Olvastam egy teológusról, aki meglátogatott egy karizmatikus imacsoportot. Megérintette ugyan a közösségben hallott imádság és az ott tapasztalt öröm, de nem tudott dönteni, hogy mit tegyen. Másnap találkozott a hűgával, aki már megújult a Szentlélekben. A hűga látta az állapotát, és azt a meglepő dolgot mondta neki, hogy ő eddig test szerint tanított a teológián, de ha megnyílik a Lélek előtt, akkor meg fog lepődni, mert attól kezdve a Lélek szerint fog tanítani. Ez annyira megérintette, hogy másnap újra elment a közösségbe, hogy kérje a Szentlelket. Imádkoztak érte. Ő mélyen megrendült. Sírni kezdett, és az ima végén azt mondta, hogy most már tudja, hogyan fog tanítani a Lélek szerint.

Egy év múlva tanúságot tett a Karizmatikus Kongresszuson, és azt mondta, hogy élő teológiát tanít. Hallgatóit elvezeti az imádsághoz és a Szentlélekhez.

Erről van szó, hogy a Szentlélek által felismerje az ember azt a mélységet, ami a hitben és a Szentírásban rejtőzik, ami megérinti az ember szívét és kinyílik előtte a világ.

Mit érnének el azzal az ismerettel, ami nem változtatná meg az életet? Az csupán haszontalan ismeret lenne. Csupán az értelmünk tágitása, aminek nincs semmi kapcsolata az étellel. Mit érünk el azzal a tanulmánnyal, ami nem emeli fel a szívet, és nem visz közelebb Istenhez?

Egyszer két fiatal **evangélikus testvérrel** találkoztam. Az evangélikus teológiára jártak, és megújultak a Szentlélekben. Szó szerint ezt mondták: „Beültünk a hallgatók közé, bejött a professzor, és megkezdődött az előadás. Mi ültünk, és csak vártunk. De a Szentlélek nem volt sehol. Nagyon okosakat mondtak a professzorok, de a szívünket nem érintették meg a szavak. Nem tudtunk közelebb jutni Istenhez. Mindaz, amit mondtak, nem adott belső világosságot”. Ne értsétek félre, természetesen az értelmünket is kell tágitani, és különféle ismereteket szerezni, de a lényegét nem szabad elmulasztani, hogy a szívünkkel is megtapasztaljuk az Urat.

Ez számunkra intő példa. Akár csak egyetlen szót is akarjunk szólni Jézusról, azt mindig a Lélekből tegyük. Mindig azt a világosságot adjuk tovább, amit a Szentlélek ad nekünk! Ami közelebb visz Istenhez, hogy jobban tudjuk Őt szeretni, és szolgálni.

5. Napi beszélgetéseink

Mindennapi beszélgetésünkben is megjelenhet a tanítás karizmája. Sokan úgy gondolják, hogy az élet két részre tagolódik: egyik, amikor Jézusban élünk, másik, amikor a világban élünk. De ez nem így van. Ha tudatosan törekszünk arra, hogy Isten kegyelmében éljünk, akkor életünk egyetlen területe sem vonható ki a Szentlélek működése alól. Mindig benne élhetünk a Szentlélek erejében. A Lélek át akarja járni gondolatainkat, mindennapi beszélgetéseinket, és közvetíteni akarja mások felé az igazságot.

Természetesen csak akkor érvényes ez, ha beszédünket **megtisztítjuk** a hazugságtól, hiúságtól, pletykától, kritizálástól, megszólástól és a szeretetlen szavaktól. Mert erre mondja Jakab apostol: „A forrás nem adhat egyszer édes vizet, máskor meg keserűt.” A jó forrás mindig édesvizet ad. Ha a mi szívünkben a Szentlélek források, akkor mindig az igazságot kell mondani. Ha tiszták a szavaink, akkor a Szentlé-

lek át tudja járni beszédünket, közvetíteni tudjuk Jézus üzenetét, amire nagyon nagy szüksége van ma az embereknek.

Ne mondd, hogy Jézus nem akar téged erre kiválasztani. És azt se mondd, hogy az emberek nem fognak megérteni. Amikor Jézus kiválasztotta az apostolokat, az egész világra küldte őket. Nem csak a jó és kedves emberek közé mentek a tanítványok, hanem a rosszindulatu, támadó, fondorlatos pogányok közé is. Elindultak a Lélek erejével, és nemsokára kialakultak a városokban az imaközösségek. A Lélek megszelídítette a pogányokat, és az apostolok utódai egy évszázad múlva azt látták, hogy Európa-szerte vannak közösségek, ahol Jézus követői gyűlnek össze. Vagyis az Egyház felépült.

Az első keresztények mindenütt tudták, hogy nekik tovább kell adniuk az evangéliumot. Nemcsak az apostolok vitték a hírt, hanem az apostolok munkatársai is, ahogy Pál leveleiben olvashatjuk. Lehetne hosszan sorolni az ApCsel.-ből azok neveit, akik elindultak, mert szívük kész volt arra, hogy Jézus üzenetét a Szentlélek által tovább adják. Amit megismertek Jézusról, azt adták tovább.

Fontos, hogy legyenek Lélekből fakadó ismereteink, amit bármikor, bárkinek el tudunk mondani a hit alapigazságairól. Ezek a szavak meg tudják menteni az emberek szívét a szomorúságtól, a kétségbeeséstől, és utat mutatnak az igaz élet felé.

A Szentlélek nagyon komolyan veszi, ha valaki kéri Őt, hogy az Ő erejével tudjon beszélni. Egy testvér nemrég elvállalt egy előadást, de nem volt elég hite. Két hétig izgult és vívódott, végül lemondta. A hit, hogy Jézus bennünk van, és a Lélek használni akar minket, bátorrá tesz. Elfelejtjük gyengeségeinket, és lesz bátorságunk elmondani azt, amit a Lélek megmutat. Ne felejtsük el, hogy Mózes dadogott. Mégis elfogadta a küldetést. Az Úr azt mondta, hogy Áron fog helyetted beszélni, de akkor is téged választalak. És Mózes lett a nép vezetője.

A Lélek **rajtunk keresztül** akar tanítani. Ha valakinek meg tudnám mutatni Jézus útját, de nem teszem, ez bűn. Lehet imádságban kérni: „Uram, mondd meg, hogy merre akarsz vezetni? Kinek mondjam el, hogy Te szereted őt? Kinek mondjam el, hogy Te meghaltál érte a kereszten?” Az Úr az ilyen imára mindig felel, és rámutat valakire.

Ilyenkor el kell indulni feléje a Lélek erejében, és el kell kezdeni beszélni Jézusról. Nem magunkra kell figyelni, hanem Jézusra és a Szentlélekre. Amit Ő mond, azt kell elmondani. A gyümölcsökről mindig felismerhető Jézus kegyelmi működése. Ha megérintetted az illető szívét, akkor ez a Lélek működése volt. Ha kész elfogadni, amit mondtál, ez már győzelem.

Az egyik testvér, aki itt ül közöttünk, egy egészségügyi intézetben dolgozik. Sok példát tudna elmondani erről. Gyakran beszél Jézusról azoknak, akik hozzá jönnek gyógyulást keresni. Nem sokat mond. Néha egy-egy szót, vagy mondatot. Érdekes, hogy a betegek elfogadják szavait. Ő így evangelizál.

Demos Sakarian „A legboldogabb emberek a földön” c. könyvében leírja, hogy a Szentlélek arra ösztönözte őt, a 12 éves örmény gyermeket, hogy álljon ki az oltár elé, és mondja azt az embereknek, „meneküljtek ebből az országból, mert nagy veszély közeledik. Az Úr meg akar menteni titeket.” Összeültek az egyházi tanács tagjai és vezetői. Sokan aggódtak, hogy lehetetlen a mostani helyzetben eladni a házukat, mindent összepakolni, és menekülni. Hogyan rendezék át az életüket? Sakarian édesapja azt mondta, „ha a fiam ezt a próféciát mondta, akkor ennek nagy jelentősége van. Isten szólt általa, és én ezt elfogadom.” Összepakolt, és az egész rokonságával együtt kimenekült Amerikába. Egy évtized múlva a törökök másfél millió örményt megöltek Törökországban. Akik hittek a próféciának és kívándoroltak, megmenekültek a vérengzéstől.

A Szentlélek úgy tud működni, ha átadjuk Neki a szívünket. Sakarian leírta könyvében, hogy Amerikában létrehozott egy missziós központot, és sokat beszél Jézusról, és az Ő megmentő szeretetéről. Azt a különös ajándékot kapta, hogy ha Isten kiválaszt valakit a hallgatóság közül, akkor egy halvány fényt lát az illető feje felett. Odamegy hozzá, kedvesen beszél neki Jézusról, és az illető rövidesen megtér. Ez egy nagyon ritka ajándék. Nem várhatjuk el, hogy nekünk is így jelezzen a Szentlélek. De az Úr sokszor ad egy megérzést, hogy megkönyítse evangelizációnkat, és ezzel bátorít a tanúságtételre.

6. Bibliás beszélgetések

A Szentírásról való beszélgetések is alkalmat adnak a tanítás karizmájának kibontására. Amikor az **imacsoportban** a Szentírásról beszélgetünk, akkor is a Szentlélek indít bennünket, hogy mondjunk egy-egy mondatot. Nem csak a csoportvezető, hanem bárki, aki ott van a csoportban. Isten tud használni bennünket, ha megnyílunk Előtte. Néha olyan bölcs dolgokat tud mondani egy-egy ember, ami a teológusok bölcsességét is felülmúlja. De a legfontosabb az, hogy az imacsoport mindig hittel kérje a Szentlelket, hogy adja meg a világosságot, amelyben mindig felismerik az Úr üzenetét. Mert a Szentírás szavait a Szentlélek ihlette. Szükséges elkérni Tőle a megértést, hogy a tanítás karizmája kibontakozzon bennünk.

A Szentlélek által nemcsak új ismereteket szerezhetünk, hanem átélhetjük azt a csodát, hogy a Szentlélek hogyan eleveníti meg a szívünkben az Igét. Rajtunk keresztül pedig másokban is. Ez olyan belső folyamat, ami nagy belső örömmel, belső szabadsággal is jár. Sok ember nem törődik a Szentlélek vezetésével, és annyira át tudja adni a lelkét a hamis tanításnak, hogy teljesen megmérgezi magát. Nem tudják megismerni az igazságot, mert ott van lelkükben a hamis tanítás. Elveszítik életkedvüket, kiüresednek. Lelki válságtól szenved sok ember, mert nem fogadja be a Szentlélek adta igazságot, és a hit örömét.

Nekünk rendelkezésünkre áll mindaz a **gazdagság**, amit a Szentlélek adott nekünk. Évek óta tanuljuk az evangéliumot, tanuljuk a Szentlélekben járást. Nekünk – ahogy Pál apostol mondja – már tanítókká kellene lennünk. Vagyis hitelesen kellene beszélnünk a Szentlélek munkájáról, és a hit igazságairól. Nem szabad tehetetlennek lennünk. Nem szabad visszafognunk a Szentlélek munkáját, hogy nem akarunk erről beszélni. El kell hinni, hogy valóban akar bennünket használni az Úr mások megmentésére.

A II. Vatikáni zsinat, és II. János Pál pápa, az apostoli körleveleiben sokat beszél a **világiak apostolkodásáról**. Az egyház fejlődése, növekedése, jövője nem képzelhető el nélkülük és tanúságtévő keresztények nélkül. Újra és újra fel kell ismernünk, hogy milyen területen mit tudunk tenni. Hogyan tudjuk továbbadni az Evangéliumot? Hogyan

tudjuk megszólítani az embereket? Ez gyakorlással és tanulással szerzhető meg.

Ez a lelki gyakorlat a Szentlélektől kapott ismeretekről szól, a Szentlélek vezetéséről, és ajándékairól. Némelyik részét talán már hallottátok, de mégis jó, hogy felelevenítettük magunkban, hogy újra készen legyen bennünk az, amit már ismerünk, és meg tudjuk újítani imacsoportjainkat. Legfőképpen pedig az a cél, hogy tovább tudjuk adni a Szentlélek ajándékait. A városmisszió, vagy egyéb missziós elgondolások mindig magukba foglalják azt, hogy legyenek ismereteink. Mert jó dolog elénekelni egy szép éneket, de ez nem elég. A lényeg az, hogy a hitet továbbadjuk, és a másik ember szívét megérintsük a Szentlélek által, és Jézushoz vezessük őt. A **városmisszió** lényege az, hogy az emberek megtérjenek. Ha nincs megtérés, hanem csak szép előadások, folytatás nélkül, akkor nem éri el célját a misszió. De hogyha valakit megtérésre segítünk, akkor betöltjük azt, amit Jézus vár tőlünk. Beteljesítjük Jézus tervét a városmisszióval kapcsolatban. Tanítványokat adunk az Egyháznak, pontosabban új testvéreket Isten országának.

Megfontolandó kérdések:

1. Hiszem-e hogy rajtam keresztül is akar a Szentlélek másokat tanítani?
2. Mennyire ismerem a hit alapigazságait, és a megtérés lényegét?
3. A másokkal való találkozásomkor figyelek-e a Szentlélek indítására? Beszélek-e ismerőseimnek, barátaimnak a hitről és Jézusról?

Vasárnapi vigília szentmise C-év, Évközi 15. vasárnap. **Olvasmány: 5 Mózes 30,10-14**

Engedelmeskedj az Úr, a te Istened szavának, és tartsd meg a parancsokat.....Térj meg szíved, lelked mélyéből az Úrhoz, a te Istenedhez...közel van hozzád a törvény... ajkodon és a szívedben.

Szentlecke:Kol 1,15-20

Jézus a láthatatlan Isten képmása,..benne teremtetett minden a mennyben és a földön.....Ő a testnek, az Egyháznak a feje.....békességet szerzett mindenkinek.

Evangelium: Lk 10,25-37

Mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?...Egy ember lement Jerikóba...rablók kezébe került...Egy szamaritánusnak is arra vitt az útja...odament hozzá...bekötözte sebeit...hasonlóképpen cselekedj.

Homília

Kedves Testvérek!

Isten, amikor megteremtette az embert, egy csodálatosan szép kertbe helyezte, ahol megvolt mindene. Ez a paradicsomi élet nagyszerű volt. Boldognak érezte magát az ember. Minden széppel, jóval, gazdagsággal el volt látva. Ez a Paradicsom nemcsak külsőleg létezett a számára, hanem belsőleg is. Az emberi lélek is paradicsomi állapotban volt. Isten lakott az ember szívében. Szíve tele volt boldogsággal, örömmel, kiegyensúlyozottsággal és békével.

Ez a Paradicsom az első **bűn után összeomlott**. A világ és a természet az ember ellensége lett. Az ember megtapasztalta, hogy a jég elveri a vetését, megromlanak a gyümölcsök, a földrengés miatt összeomlanak a városok, a viharok kitépik a fákat, az embereket elsodorja az áradás. Az ember tehetetlenül vergődött a természet lázadásában. A viharok nemcsak külsőleg fenyegetik az embert, hanem belsőleg is. Szívére rátörnek egyik napról a másikra a földrengések, kimondhatatlan belső feszültségek, fájdalmak, félelmek. Ez a bűn titokzatos világa. A mai korban különleges erővel tör az emberre a bűn következménye.

Nagy **baj van a világgal**. Könnyen megmondhatjuk, hogy a baj oka az, hogy az ember elszakadt a Teremtőtől. Elszakadt az életnek attól a forrásától, Aki az Isten. Ez egyre nagyobb veszélybe sodorja a világot. Az emberek nem találnak nyugalmat, harmóniát, mert mindenhol ellenséges támadásoknak vannak kitéve. A bűn és annak következményei összeomlással fenyegetik a társadalmat.

„Valaki mondja meg, hogyan éljek?” – szól a sláger. „Valaki mondja meg, hogyan lehetek boldog?”- Hogyan lehetek boldog? – ez a mai ember dilemmája. Hogyan lehet a földre újra elhozni a boldogságot? Hogyan lehet újra megteremteni a békét? Hogyan lehet egy biztonságos jövőt kialakítani, amikor semmilyen biztos pont nincs közel s távol? Hiába hoznak létre jótékonyági intézményeket, hiába növelik a rendőrök számát, hiába hoznak különféle rendelkezéseket, a rossz emberek mindig megkeresik a kiskaput, a hamis utat, és tönkreteszik mások életét. Minden marad a régiben, sőt, még rosszabbá válik.

1. Újjászületés a szeretetben

Ebben a fenyegetettségben, a létnek ebben a harcában fel kell fedeznünk Istent, mint az **élet és a szeretet forrását**. Az első olvasmányban erről szól Mózes. Tegnap átelmélkedtük, hogy a szentírási olvasmányok a megtérés üzenetét hordozzák számunkra. Ennek a megtérésnek a folytatása a szeretetben való újjászületés. Mózes azt írja, hogy a megtérés, illetve a megújulás ott van a szívedben és az ajkadon. Ez pontosan igaz a te életedre is. Ott van a szeretet lehetősége a szívedben. Ott van ajkadon a jóság szava. Bármikor kimondhatod. Bármikor szólhatsz a jóság szavaival, beszélhetsz a szeretet kedvességével. És akkor megváltozik körülötted a világ.

Miért nem mondja ki az ember a szeretet szavait? Miért áll ellen annak a Szentlélek-indításnak, hogy jó legyen.? Hogy a rosszra is jóval válaszoljon? Ez az emberi lélek nagy titka. Hogy inkább enged a rossznak, hamis önértékből, gögből, hamis lelkületből, minthogy engedjen a jó ösztönzésének. Inkább eltávolodik Istentől, inkább hideg szívű marad, inkább kegyetlenné válik, de nem akar jó lenni. Nem akarja a jóság szavait megfogalmazni, nem akar kedves lenni, nem akar szeretettel válaszolni másoknak. A Szentlélek azt a belső áttörést

adja meg, hogy az ember merje a szívében levő burkot áttörni, és merjen jó lenni. Akkor is, amikor értelmetlennek látszik. Akkor is, amikor nem kap visszajelzést jóságára. Akkor is merjen jó lenni.

2. Jézusban áll fenn minden

Erre utal a szentleckében Pál apostol. Jézus mert jó lenni akkor, amikor nem volt hova lehajtania a fejét. Mert jó lenni akkor, amikor éhezett. Mert jó lenni akkor, amikor üldözték, és menekülnie kellett egyik városból a másikba, amikor a farizeusok ellene támadtak. Mert jó lenni a megostorozáskor, mert jó lenni a kereszten is. Megbocsátott megostorozóinak, keresztre feszítőinek. Ott is imádkozott az Atyához: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, hogy mit cselekszenek.”

Ez az **igazi bátorság**. Ez az igazi nagylelkűség. Merjen jó lenni az ember az élet nehéz helyzeteiben. Merjen jó lenni akkor is, amikor bántják. Merjen jó lenni akkor is, amikor üldözik, amikor elutasítják. Ez Isten kegyelmének a nagy titka. A Szentlélek erre a bátorságra akar rávezetni bennünket. Ezért mondja Pál apostol, hogy Jézus kiengesztelt minket az Atyával a kereszten hozott áldozata által. Eltörölte a bűnt vére ontásával. A szeretet legnagyobb akadály a **bűn**. Akár saját bűnünk, akár mások bűne, de a bűn mindig, mint egy bilincs, megköti lépéseinket. Megköti az ember szerető szavait. A bűn miatt nem tudunk kimondani szavakat, nem tudunk lépni a jóság felé. Ezért olyan fontos, hogy a szívünk tiszta legyen, hogy elutasítsuk a bűn bilincseit, hogy merjünk szeretettel válaszolni az emberek negatív magatartására. Ezért mondja Jézus: „Teljes szívből kell szeretni.”

Ki ne gondolta volna még ezeknek a szavaknak a hallatán, hogy ez képtelenség. Képtelenség teljes szívvel és minden erővel, egész életen át szeretni. Ám Jézus azt mondja, hogy lehetséges. „Amint engeditek, hogy a Szentlélek eltöltse a szíveteket, lehetséges lesz szeretni. Mert akkor már nem saját erőtből szerettek, hanem isteni erőből.” Ez a titka a szeretetnek. Hogy **ne saját erőből akarjunk** szeretni, hanem Isten kegyelméből és erejéből. Ha első helyre tesszük a jóságot, akkor mindig van alkalom a jóságra. De ha azt mondjuk: „majd máskor”, akkor soha nem lesz rá alkalmunk.

3. A szamaritánus fontossági sorrendje

A pap és a levita lehet, hogy nem is voltak nagyon rossz emberek. Csupán halogatták a szeretet tettekre váltását. Azt gondolták, hogy majd visszafelé lesz idő a sebesültet ápolni. Lesz idő lehajolni a sebesülthöz, és meggyógyítani. A szamaritánus fordítva gondolkodott: „**Először segíték** ezen az emberen, és utána megyek a templomba. Először szeretettel bekötözöm, ápolom őt, és azután megyek el Isten házába.” Ez a felebaráti szeretet titka. A felebarát szüksége mindig váratlanul jön. Mindig felboríthatja a programot, felborítja az elkészült tervet. Éppen menni készülünk, vagy tenni akarunk valamit, amikor jön egy telefon, egy segélykiáltás, hogy valami mást tegyünk. Ilyenkor dönteni kell, hogy ki legyen az első. A felebarát, vagy egy ügynek az elintézése. A szeretet cselekedete, vagy éppen a pillanatnyi ügyes-bajos dolog elvégzése.

Jézus azt mondja, hogy az első mindig a szeretet legyen. Akkor lesz idő más is megtenni. Nem futnak el a dolgok és a körülmények tőlünk, hanem megtaláljuk a megoldás kulcsát. Ha első helyen lesz a felebarát szükséglete, akkor megtaláljuk mindig a kapcsolatot az Úrral, Aki életünk ütemét, rendjét megadja, és szívünkbe költözik a béke. Az a **béke**, ami a Paradicsomban volt. Annak a békének az alapja, az Istennel való közösség. A megváltás ezt hozta vissza nekünk. Vagyis annak lehetőségét, hogy újra közösségben legyünk Istennel, személyes kapcsolatba kerüljünk az Úrral. A Szentlélek megadja nekünk ezt az ajándékot, hogy szívünkben felfedezzük a csodát, hogyan lehet teljes szívvel, teljes lélekkel és minden erővel szeretni, és dicsérni az Urat. Amen!

Aki egyénileg végzi a lelkigyakorlatot, annak ajánlom, hogy naponta két tanítást vegyen át, és vegyen részt szentmisén és szentségimádáson. Jó lenne, ha valakivel meg tudná beszélni a tanítás anyagát.

Ha esetleg sok a két tanítás, akkor lehetne esténként (vagy reggelenként) egyet-egyet átélmélni, és utána részt venni a szentmisén.

A karizmatikus megújulás alapjairól szól ez a lelkigyakorlat, azért fontos lenne, hogy alkalmazzuk is az életünkre a mondanivalóját. Az általános tapasztalat szerint a megújulásnak, megújulásra van szüksége.

Új tűzzel, és a karizmák fölfrissítésével dicsőítsük meg az Urat!

300-Ft